

צ'אן מ'א'ר'ז

העולם הזה

המחשבה

מי ומי המשתמשים

★ מה הן ההשלכות
הרפואיות

★ כמה זה עולה
בבית המישפט

★ הסם החדש:
אנסטיזי
(XTZ)

ניתן מערכות חומרה

את ואני ובירה מכבי

מיכתבים

דרוש: משרד הסברה

על מסקנה המתבקשת ממפגש עם אישים ערביים.

נפגשתי בימים אלה, לרגל עבודתי, בישיבה משותפת באחד הכניס, עם ראשי חברות באפריקה ובאסיה. בין המשתתפים היו גם מנהלים ואנשי צמרת של סעודיה, כוויית, אברודבאי, כריתין ועוד.

אנחנו ירדים זה שנים והם, אישים מרכזיים בארצותיהם, מכירים אותי אישית ויודעים גם שאני פלמ"חניק וקצין צה"ל לשעבר ולא עוסק בפוליטיקה.

מתוך השיחות האישיות, בערבית (אינני זקוק למתרגם), למדתי שיש סיכוי סביר שהעולם הערבי יראה במדינת ישראל חלק מן המרחב ולא נטע זר. הסיבה היא: הפחד הנוראי שיש למלך הסעודי, ולכל ראשייה משרים במפרץ הפרסי, וגם של מצריים וירדן, מהפונדמנטליסטים המוסלמיים ועורריהם.

לארצות אלה — ישראל חזקה מבחינה צבאית, כלכלית ומדינית, יכולה לסייע בשטחים רבים לתועלתם.

מה על ישראל לעשות? יש לעשות תעמולה. ישראל אינה רוצה לכבוש שטחים. ישראל אינה אימפריאליסטית. ישראל רוצה לסייע לשכנותיה. לשם כך עלינו להקים משרד ממשלתי שיספק בתעמולה ובהסברה.

ד"ר משה בהרב, לאנוס, ינעריה

הקורא בהרב הוא ישראלי השווה מעבר לים לרגל עבודתו במיכרות מינרליים.

נא לפרסם

על גישת העולם הזה לפלסטינים. זה לא ייאמן כיצד כל הזמן העולם הזה מלקט לעם הפלסטיני.

אולי תביאו לי איזה עיתון ערבי הכותב משהו אוהר על היהודים ואוהב את היהודים. מקווה שתפרסמו את דעתי זאת בהעולם הזה ולא רק מה שנחל העולם הזה.

גדעון אורי, מורנוביה, קליפורניה

ערבית בלשון ציוני

על מה שמסתתר מאחורי פליטת פה.

לפעמים מעידות פליטות פה הרבה יותר על גישתם של אנשים מאשר קביעותיהם המחשבות. השבוע נתקלתי באיזה ספר באמריקה של ז'קלין כהנוב (המסאית המנוחה, ילידת מצריים), המספרת באותו ספר על ימינעוריה במצריים ומ' עידה: "ערבית ידענו רק בלשון ציוני".

מרים סלר, כפרסבא

מילון עם מעלות

על חידושי הלשון של העולם הזה (אגירת העורך, העולם הזה 27.4.88).

המילון היחיד הכולל את חידושי הלשון של העולם הזה הוא המילון העברי-אמריקאי אנגלי עברי לשונות האלפיים בשלושה כרכים ועם כ' 100 אלף ערכים, מאת החתום משה.

יש בו מעלות רבות: קלות השימוש, הכללת ניבים ועגה, דגש על אמריקאית, הרחבת התחומים (כולל, למשל, מונחי מחשבים ותיקשורת) ולרעתי הוא מהווה ציוד-דרך בהתפתחות השימוש בעברית ואילו העולם הזה, שאזנו קשובה לכל התפתחות חשובה, אינו מוכיר כלל את המילון.

האם תרצו שאסדר כי ישלחו אליכם עותק?

שמואל ענבל, ירושלים

תודה, אין צורך. העולם הזה כבר רכש את המילון וגילה בו כמה חידושי-לשון מעניינים כגון הולכן למכשיר-הווקמאן ודוויין לאורגזמה מינית.

ראשייתבות אזרחיים

עוד על מגיפת ראשייתבות ("מיכ" תבים", העולם הזה 10.2.88 והלאה).

אמנם לצד"ל יש וכותרי-ראשונים על נגד ראשייתבות (מי, למשל, יודע כי ה"מ"ל היא היחידה המרכזית לפיקוח-עבודה של המישרה הצבאית?), אבל בשבוע האחרון בלבד קלטו עיניי, כפירסומים שונים, את ראשייתבות האזרחיים הבאים:

קבוצה של כמה מאנשי תנועת-החרות (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

קוקאין

וידויו של מי שהתנסה בשימוש בקוקאין והגיע עד לידי התמוטטות-עצבים ואישפוז פסיכיאטרי. הוא מספר על הצד האפל של הקוקאין • סנדרה, אשתו של יוסף ("ג'וזה") וילץ, מספרת על השתלשלות הפרשה ועל המעצר, ופירחי מושביץ מנסה להתחמק מאור הזרקורים • מיהם המשתמשים? מהו הנזק? ומה אומר החוק? בתחקיר שעשה העולם הזה.

38

כתבת השער האחורי:

נקמה רומאנטית

תמי ברנס, מי שהיתה ראש-לישכתו של ניצב ברוך לוי כששירת במישמר האזורי-חי, טוענת כי דן ברעם, קצין-מישרה בכיר, נקם בה בעיקבות קשר רומאנטי שהיה ביניהם, שהגיע לסיומו. ברעם מכחיש.

28

תוכנית סודית

תוכניתו הסודית של שמואל פלאסטרון לחסל את שותפו-לשעבר סיביר האגדזי, המכונה תום הד, היתה בין הסיבות להארכת מעצרו. התוכנית הסודית מורסמה כבר במרץ פרטים בהעולם הזה לפני חצי שנה.

37

אביגדור והדולארים

מעדייות שנשמעו באחרונה במישפט המתנהל בניו-יורק נגד חברי-הקונגרס מאריו ביי אגני עולה כי אביגדור בן-גל קיבל אלפי דולארים בחודש תמורת תיווך בין הצבא ומישרד הביטחון לבין חברת ודטר.

10

דף חדש

על כזבים וצנזורה

עיתונים ישראליים מפרסמים תכנים אמיתות וזכרונות? — מה עוד יש לך לחפש לנו? אחינו להימן מתקבל כאן לא יפה — לא יפה באמת. סי היימן, לעומת זאת, הוא דווקא בחברה טובה: פסלו אותה לתוכנית טלוויזיה. כל הכבוד, סי היימן, לך בכוחך זה והצלחת. אבל שהפסילה לא תעלה לך לראש: במאה שלנו פסלו אנשים ויחזרים חשבים מאוד. את רמי גינת, יחסך נכון ואורי מורד, לעומת זאת, לא יפסול איש. מדוע? — פשוט מאוד. למי איכפת מהם?

26

השריף הגדול

השבוע נבחר אפריים גור (גוראל-שחילי) כמועמד מיפגת-העבודה בבחירות לכנסת בדרכו למעלה דילג השריף הגדול של אשדוד מכיסא לכיסא ואף הביס עסקנים ותיקים ממנו וקתירי-קבוצות. גורזי, זה בדיוק מה שחסר למיפגה. הוא מכריז בקול.

17

נהג'מונית

מיכה האובן, נהג'מונית שגרם למותו של הנוסע יעקב אמגר, מספר להעולם הזה על המיכרה ועל שלושה מיקרים נוספים שבהם הוחטף על-ידי נוסעים ונפגע בכל חלקי גופו.

35

רחל המרחלת מדווחת:

סובי-יודיצה והגירושין של יואב קוטנר • על מריבות בין אופנאיות וויברטורים בלא הבדל דת, צבע וגודל • מה קורה עם גבי אורון ואשתו אסתר? • מה עשה יוסף וילץ אצל איריס איטר? תמי בן-עמי ירדה לאילת והלב שלה כמעט וירד-נפל לו למכנסיים • טל ברודי, אבן יקרה, נמצא שוב על המפה.

24

איבצע-שלום-2

צברה ושאתילה סתמו את הגולל על 34 שנות העצה לצבא הישראלי. אך הספיק רושם זה לשכור, באה האינתיפאדה ופתחה את המצ"עם מחדש. וכאילו כל זה אינו מספיק, התקיים בשבוע שעבר מיבצע-שלום-הגליל-זוטא.

8

חוק טבע

כאשר לוחם עם כבוב על ביתו ואדמתו הוא מתמלא באומץ-לב ומסוגל אף להקריב עצ-מית, ואילו הפולש לטריטוריה זרה נתקף במורד-לב ומאבד את דבקותו במשימה. זה בדיוק מה שקרה לאמריקאים בוואט-נאם ולסובייטים באפ-גאניסותאן. אפשר ללמוד מזה.

7

ימי פומפייאה האחרונים

יגאל תומרקין מסתובב בעולם (בעיקר בספ"ר) ומחפש זווית חיובית לישראל. הוא מגיב על ימי פומפייאה האחרונים, בנוסח הגפילטע-פיש והקוסקוס, על ציונות של ביזנס, כיפה ומשיח ועל 40 שנות עינויים ותיקווה.

6

בפנוכו

מה היה קורה אלמלא גימגום לוי אשכול? • נעורי ורדליה המתחדשים בתיאטרון נווה-צדק • על סמים ותורת החדרת המחס בבית-כנסת • אסתר-קרה קראו לאהובת ה"סופר" • ועל החתול פריץ, הח"תול במגפיים וחתולים בכלל.

31

להשתין נגד הרוח

עמי גוב, מנכ"ל מישרד-התיקשורת שהת-פטר, מסכם את המניעים שהביאו להתפטרותו ומספר על המערכת הממשלתית, על הסיבוב בקבלת החלטות ועל העדפות מר-ליטות על-פני שיקולים מ"קצועיים. הוא החליט כי אי-נו מתאים לכללי-המישחק.

36

הקרישנאים

הצניעות חוגגת במיקדש הרא קרישנה. ה"קרישנאים" כמעט ואינם צורכים דבר. הם אוכלים במשורה וסובלים בעליל מתת-תזון-נה. "הסטיקות", הם אומרים, "הן מהגורמים העיקריים למילחמת-עולם-שלישית". תחקיר שערך הער-לם הזה בתוככי המיקדש.

14

רינוני רן

גאולה נונני חושפת את מיספר ארבע • דומיננטית למכירה • דודו טופז וחנוניות המלחים • גלית וי-גוצקי-מור (בתמונה)

25

קלנצו — ב" חקירה ותחילה
זה הגם זה — מחדשות לחידוש
לילות ישראל — פיימן פריס
רחל מרחלת — על כל העולם
רינוני רן — חתונה סודית
דף חדש — למי איכפת מהם?
בשטח — עולם אכזר
מיכתבים לירדתי — וידיורק
תשבץ —
הורסקום — כף היד
אתה והשקל — פסנתר החלב
חשבון נפש — עמי גוב

המדורים הקבועים:
מיכתבים — נא לפרסם
איגרת העורך — רשימה שוחזרה
תשקוף — אייבורן לפי פרט
במדינה — נ. נ. נ.
הנרדן — חוק טבע
יומן אישי — איפה הנחוק?
אנשים — סימיה הוונרת
מה הם אומרים — ברוך לוי, אממן
עלדנבורן, קלנסום חסיד, בוריס
איושה, נחמן איינבר, רן שחור

מיכתבים

הנוגעות ללשון העברית. אין שבוע, למשל, שאני לא קורא בכותרת העיתון על המצב בתחנות הקמח, כאילו הן התחנות האחרונות של החיטה ולא התחנות שלה וכו' וכו'.

אברהם בן-גל, רמת-חן

דאגה קולניאלית

עוד על כישוריו הבלשניים של רופא מראשית המאה (מיכתבים), העולם הזה 4.5.88.
ד"ר אהרון מואל לא רק סייע לאליעזר בכך יהודה באיתור המונחים הרפואיים למילון

משורר טשרניחובסקי
עניין רב בלשון העברית

העברי, אלא אף חיבר בעצמו מילון רפואי עברי, אלא שהוא לא הספיק להוציא אותו לאור בעודו בחיים, ואחרי מותו, ב-1930, דאג רופא אחר, שגם לו היה עניין רב בלשון העברית, להוציא את המילון לאור.

אותו רופא היה ד"ר שאול טשרניחובסקי, כאותם ימים רופא של בתי-הספר העירוניים בתל-אביב, הידוע, כמובן, גם כאחד מגדולי המשוררים העבריים.

שלמה חרובי, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישה טיות או טכניות.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בתי-לפון 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3-972. מנרי 2009, ובטלסקס RMYM IL 341667.

לצעוד או לסעוד

מימים ימימה היו לצדים בבת-המישפט סיבות מקדיחות לאירופה לריון בענייניהם. תגובה לנימוק התחמקות מקשרי בימים שצדעתה-המתים היתה קדומת לכל יום עצמאות, הביא העולם הזה בגליונו שהופיע השבוע לפני 25 שנה, למחרת יום-העצמאות ה-57.

אב בית-הדין הרבני בחיפה לא התלהב כל-כך מהצעה. כאשר הוא התבקש לצהות בירור תביעת-גירושין בשל הטענה שהבעל משתתף בצעדה, סירב הרב בהנמקה בהבאה: "מוטב שהוא ידאג שמישפחתו תהיה בין הסועדים, מאשר שהוא יהיה בין הצועדים!"

(המשך מעמוד 3)

התארגנה לעמותת מיפגשי-חברים וקראה לעצמה סקופ (סימפאטיה, קפה ופוליטיקה).

● אחד ממעריציו ראש המפלגה החדש, הפרופ' סור אבנר שאקי, מוציא לאור עיתון המרבה בשיבווח של שאקי. שם העיתון: אנדרט (אימרי שוחרי רעת-תורה).

● אירגון רופאי השניים הפרטיים יצא בתוכנית מברש"ח (מיסגרת כריאות-שיניים בתשלום מים).

● ומישררה-מיסטר הודיע על הקמת מצ"ח (מועצה ציבורית לצימצום העבריינות). גרשון גוטסמן, חיפה

בתי-הכנסת בבוקרשט

על שריפה שלא היתה (תשקיף), העולם הזה 23.3.88.

לפני חודש נפגשתי עם פקיד בכיר במישררר התיירות הרומני בבוקרשט. באותה פגישה הביע האיש השתוממות מפירסום הידיעה בהעולם הזה בדבר שריפת בתי-הכנסת הגדול ביותר בבוקרשט. הוא אמר שאין לידיעה הזו כל אחיה במציאות.

נסעתי באופן מיוחד וצילמתי את שלושת בתי-הכנסת של בוקרשט. הם עומדים על תילם. על שניים מהם קיימת שמירה קפדנית ובית-הכנסת השלישי, שהוא סגור ואינו פועל, הוכרז כמונומנט ארכיטקטוני על-ידי האקדמיה הרומנית.

רצוי מאוד שהעולם הזה יפרסם עוכרה זאת ויודיע על הטעות, מאחר והעולם הזה מתורגם לרומנית והגורמים הממשלתיים ברומניה מוציאים עניין רב בפירסומים בהעולם הזה.

אילן שוררין, תל-אביב

אופוס 49. מס' 1

על זהות מלחין שירו של היינריך היינה (יומן אישי), העולם הזה 20.4.88.

השיר שני הנודעים של היינריך היינה (שחושמע על-ידי השר בלא תיק יגאל הורוביץ בטלוויזיה בהקשר לפרשת לבון), הולחן על-ידי רוברט שומאן (אופוס 49, מס' 1) ולא על-ידי פראנק שוברט.

זלמן שובל, תל-אביב

פה מפיק מרגליות

על יתרון ההבדל בין המינים (ממצ' אה את המאצ' שלה), "רינוני רון", העולם הזה 13.4.88.

כל הכבוד למרגלית צנעני שלנו. תמיד ידעתי שלנו, הימאנים, יש יותר שכל מאשר לכולם. אך שהפה של מרגלית מפיק מרגליות: זה דבר נפלא, השוני הזה בין זכר לנקבה! מסכים איתך בהחלט, יא מרגלית, יא עיוני! אברהם קהלאני, ירושלים

בעין בלתי-מוזינית

על שיאיי-קשישות (תמרוורים), העולם הזה 6.4.88.

העובדה שגשים מאריכות ימים, בכל אופן יותר מגברים, היא עובדה ידועה. מה שמעניין להוכיח (בקשר לקטע במדור תמרוורים, שסיפר על מותה של האשה הקשישה בעולם, בגיל 112) הוא, כי לפי ספרה-שיאים של נוס, האדם הקשיש ביותר שחי אי-פעם על אדמות (עם קבלות, ז.א. עם תעודת-לידה מקורית) גם היה אשה: היתה זאת ניריוקית בשם דלינה פילקיס, שנולדה ב-4 במאי 1815 ושנפטרה ב-4 בדצמבר 1928, כך שחיותה בריק 113 שנים ו-214 ימים.

אגב, היא התגאתה בכך שמעולם לא נזקקה למיסקפיים.

אלי גרינשטיין, נבטחיים

טחינת הלשון העברית

על שגגות מצויות בעיתונות העברית (זה כתוב בעיתון), העולם הזה 6.4.88.

לוא היתה השגגה היחידה של העיתונות העברית מסתכמת בכך שהיא קוראת לדוגמנות שחקנית חלי גולדנברג בשם שגוי (גולדברג), תוך השמטת האות נו"ן משמה, ודברים דומים, זה לא היה סוף העולם.

אבל יום-יום אני מגלה בעיתון שגיאות-אימים,

קרא י"ק.

עוד מילה המתחילה להתקבל, ושגולדה לא מכבר בשבועון זה: "בליינים". מזמן היה צורך במילה שתגדיר את אופיים של אותם נשים ואנשים המבלים בדרך-קבע במסיבות ובמועדונים הבילוי, כחלק (אולי עיקרי) של אורח-החיים שלהם. יצרתי את המילה בליין, על-מישקל עיין, ונראה לי שהיא מתאימה. היא כבר התחילה להופיע במדורים המתאימים של שאר העיתונים, והריה בדרך המלך לאוצר השפה העברית.

רשימה

שחורה

"העולם הזה" מודיע מזה 38 שנים במקור מות שונים ובצורות שונות. מדי פעם מתחלפות האמיתות והשיטות, אך החרם עצמו נשאר על כנו.

אולם כמעט מעולם אין איש מודה בחרם זה. כשנסמרת לנו מודעה מיסחרית ובעבור יום מבטי לים את ההזמנה באורח מיסחורי, לעולם אין מודים בכך שהמניע הוא פוליטי. כאשר הרמטב"ל ביטל לפני 38 שנים את הזמנת הגליגות של העולם הזה למחנות צה"ל, היה בפיו תירוצן כלשי הן חלילה לחשוב שזה עניין פוליטי! לכן זה מרענן כאשר משהו מודה בעניין במה מלא.

לאימכר פירסם אמיר רותם במקומן הנעוה מתבה על השדחן אורי לוטן. זה סיפר ויבחנוה

אמיר יחזני

לווייתן סנובים

מונח-צה"ל, וכן השאר גילה: "היתה גם רשימה של אנשים שהיה אסור להזכיר אותם. אני חזר את אורי אבנר ברשימה הזאת!"

העובדה היתה ידועה לי, כמובן, אך תמיד הוכיח חשה בתוקף.

ועל רקע אחר: בסיפור על הסרט "יד" טפאלין סיפרה יעל ישראל במוסף תוחם של עול המישמר על התסריטאי גוב לווייתן, יצר הסרט. לווייתן היה נער בקיבוץ, בן ידו שהשתחרר בהדרגה מכבלי הקולקטיביות הרעיוניות. ... עבר עוד כמה שנים, וכשבני דודו הפכו לנערים, אף העזו להגניב לקיבוץ את העולם הזה..."

אורי יחזני

לא מכבר קראתי מאמר של אהרון אמיר, המשורר והמתרגם, ממייסדי תנועת הכנענים בשעתו. במאמר נתקלתי במילה "יחצנות". שמחתי. אם מילה זו מופיעה במקום הזה, סימן שהתקבלה סופית לשפה העברית.

היה לי רגע של טיפוס, כי אני יצרתי את המילה הזאת.

במשך שנים הרגיו אותי צירוף-המילים המ' גושם. אי-שיחסי-ציבור של... ובעיקר "אשת יחסי-ציבור של..." (בעיקר, כי במיקצוע זה, מיספר הנשים עולה בהרבה על מיספר הגברים). כמש' זמן רב חיפשתי מילה עברית פשוטה, ולא מצאתי. לבסוף החלטתי ליצור מילה על-ידי צירוף ראשי-המילים של יחסי-ציבור: יחצ'ן, יחצ'נית, יחצ'נות.

כאשר החלה המילה הודרת לשימוש — הרי גם לאחרים נמאס צירוף-המילים הג'ל — ההלסטי להשמיט את הג'שנים, ומאז אנחנו כותבים בשבועון זה יחצ'ן, יחצ'נית, יחצ'נות. אני מודה שהיה במילה שמץ של הסתייגות מן המיקצוע הזה. המילה המקבילה — יחסן, יחסנית, וכו' — היא בעלת נימה שלילית.

מיקצוע היחצנות יכול להיות מועיל, כאשר הוא עוזר לאמצע-יחסי-הקשר לקבל מידע מהימן, לפי צרכיהם. כך עשו כמה מן היחצניות — הוותיקות, כמו שתי המיידות של המיקצוע — מירי זיכרונני ומירי כריסוף, וגם אחדות מן האחיות-למיקצוע המחזות-חיות. אולם בהדרגה חרגו היחצנים מעבה לתחום זה. זה קרה במידה רבה כאשר המיידות והיחצנים.

כאשר היחצנים מתעצלים, וכאשר היחצ'נות מצטיינת בעודף מרץ, קורה דבר שהוא בעיניי שלילי מאוד: היחצנים תופסים את מקום העיתונאים. כלומר, סורי העיתונות מתמלאים בחומר מפוברק, שגולר ונוסה במשרדים של יחצנים. זהו חומר-תעמולה, שנועד לרומם ולקלס את הלקוחות — אמני-יד, פוליטיקאים, ציידים, הוצאות-ספרים — והוא נדרר כלל באנאלי, בלתי-נרדף, לעיתים גם בלי קשר לעובדות, לאמת ולאמת-מידה של ביקורת סבירה.

יש כיום מדורים שלמים בעיתונים, והכתובים כל-כולם על-ידי יחצנים יחצניות, אף שמת' נוססים עליהם שמותיהם של עיתונאים מכובדים. יש נזרמה לי ששתי-היחצנים מסוימים מלאים בחומר יחצני, התופס בהם יותר ממחצית השטח. העיתונאים פשוט אוספים את הקמפוניקטים של היחצ'נים, מעתיקים אותם או מחברים אותם בסיכה, ומגישים למערכת.

וזאת אינה עיתונאות, אלא עיתונות וסליחה, מילה אחרת שהמצאנו בהעולם הזה לפני 30 שנה, כי כאן לא קובעת האמת, אלא הנחיות. ואולי פה ושמ, גם שוחר.

אוסרים לי ששתי-היחצנים מתארגנים, שחיברו תקנון של אתיקה, וכו'. חוששני שזה לא יעזור — כל עוד רמת-האתיקה ומדרג-העצלות בכל-י התיקשות הם כמו שהם.

ומה עושה

הבליין?

על כל פנים, המילה "יחצנות" חדרה לשפה, ועוד מעט היא תהיה "סיכעית" כמו המילה "אמר-גנות". מי שחושב שחודי מילה תלמודית — כמו אמרכלות, למשל — טועה. גם היא נולדה בהעולם הזה. האבא שלה היה אורי סלע.

קדמו לכך לבטים רבים. המילה הקדומת — אימפרסריו — היתה מסודבלת תרה. חיפשנו מילה, התייעצנו הרבה, עד שמצאנו את זו, צירוף של "מארגן" ו"אמנות".

מסקנה

רצח בגלל בית?

מקורות פלסטיניים טוענים, כי הרצח ליד כפר שילה בא על רקע רצחם של אנשי שילה לרכוש את ביתו או אדמתו של הנרצח. בית הנרצח הוא הבית הקדוש ביותר להתנחלות שילה ולהברי הפלסטינים מבקשים אנשי התנחלות להתפשט בכיוון זה, וניצלו למטרה זו את החרת הניתן עלי ידי צה"ל למתנחלים לירות בערכים, בסענה שורק אנבים.

חוף אתיופיה נסגר לישראל

המורדים האריתריאים השלימו את כיבוש כל חקיהם של אתיופיה, ובכללו צידהנמל אסמרה. אתיופיה גנותקת עתה מן הים. מביוון שישראל נקטה תמיד עמדה שלילית מוחלטת כלפי תנועת ההסתדרות של אריתריאה, הקשורה בעולם הערבי, מירוש הדבר שכל החוף סגור עתה לפני ישראל.

המיטה של פלאטו-שרון

כאשר סרצה המישטרה לביתו של שמואל פלאטו-שרון, נכנסו השוטרים גם לחדריהשנית, שם שוכנת אחר כבוד מיר טה יחידהבמינה, פרי עיצובו של מוס ארנסט. השוטרים ביקשו לפרק את המיטה בי חיפוש אחרי סמים, אך אנט פלאטו-שרון התנגדה לחיפוש, מחשש לפגיעה ברהיט המיוחד. בעולם כולו קיימות רק שתי מיטות כאלה. השניה נמצאת בירי התעשיין הי צרפתי יוסף שירלובסקי.

ישראל מכשירה מכירת צוללות לסעודיה?

בגרמניה תוהים על גישת ישראל למכירת צוללות גרמניות. ישראל מעוניינת לקנות בגרמניה שתי צוללות במחיר מכול ובמימון אמריקאי. הגרמנים משתמשים בעסקה זו כדי להכשיר מכירת שש צוללות לסעודיה, כי המיספנות הגרמניות שרויות במשבר כלכלי חמור. ירדני ישראל נשק גרמני לסעודיה, שלהמו בעבר במכירת נשק גרמני לסעודיה, שואלים עתה אם ישראל מעוניינת בצוללות עד כדי כך שהיא מוכנה לעזור לגרמנים למכור נשק גם לסעודיה, ובכמויות גדולות הרבה יותר.

נמוע עימות באינטרנציונל

ראשי האינטרנציונל הסוציאליסטי חששו מפני עימות בין שימקון פרס ובין הפלסטינים במושב האינטרנציונל שהתקיים השבוע במאחריה. הם סברו כי פרס ינמנש את המושב לפני השמעת הדברים של הפלסטינים, בטענה שיש לו התחייבויות אחרות. כך נובע מדבריו של וילי בראנדס, נשיא הכבוד של האינטרנציונל, שקיבל השבוע לשיחה את אורי אבנרי בכון. הדבר נמנע מפני שבצי הפלסטיני הופיעו תנא סיניורה ופאיו אברדחמה, שני אישים שזכו בהכשר ישראלי כבר לפני שנתיים, כשהתמנו על ידי יאסר ערפאת למישלחת ישראלית-פלסטינית.

במהלך הוויכוח טען פרס שהם "אינם מייצגים את אש"ף" — דבר שהם לא יוכלו להכחיש מבלי להסתכן בגירוש מהארץ. האינטרנציונל כבר ערך בידור עם מישלחת רשמית של אש"ף לפני כמה שבועות. בבידור זה הפתיעו הפלסטינים בעמדות שהיו מתונות ודורשמשעיות.

איזנברג לפני פרס

לפני שלושה חודשים ערך אישרהעסקים שאול איזנברג ביקור בהונגריה. התלוזה אליו דויד קימחי, מי שהיה מנכ"ל מישרד החוץ, הכשמש ביעץ מיוחד לאיזנברג. על הביקור פורסם בזמנו מעט מאוד. כל מה שידוע הוא שהשניים התקבלו על ידי שרים אחדים בהונגריה והגיעו לסיכומים מסחריים של רכישות וחגנויות בישראל, בין השאר של מצרים חקלאיים. לפני חודש חצוי ביקרה בארץ מישלחת קניינים מהונגריה. איזנברג ערך להם קבלת פנים בביתו בסביון בהשתתפות ראשי התאחדות התעשיינים והאשר-מימשל ישראליים. ביקור זה נשמר עד כה בסוד.

188

ביום הראשון השבוע, ה-8 במאי, מסר דובר צה"ל על 187 הרוגים מאז תחילת ההתקוממות בשטחים הכבושים, לפי ה- סירט הבא:

- 149 הרוגים מירי חיילי צה"ל.
- 21 הרוגים מסיבות בלתי-ברורות.
- 17 הרוגים שנסיבות מותם עדיין בחקירה.
- מקורות פלסטיניים, לעומת זאת, מוסר רים על 249 הרוגים פלסטיניים, לפי הסיר- רוט הבא:
- 172 הרוגים מירי חיילי צה"ל.
- 48 הרוגים כתוצאה משאיפת גזז מרעיל.
- 14 הרוגים ממכות ומהתחשמלויות.
- 15 הרוגים מסיבות בלתי-ברורות.

ביום השני נודע על הרוג נוסף, במח- נהדהפליטים דהוישה.

עוד עוד ישראל לדמיאויק?

בצוות ההגנה של ג'ון דמיאניק יתולו שינויים לקראת העירעור. עורך-הדין האמריקאי ג'ון גיל ימרוש, כנראה, במקומו מהחששים בעת פרקליט ישראלי, אבל אין סיכויים גדולים לכך. על כן יופיעו בעירעור עורך-הדין יורם שפטל, הקנרי מול צ'ומאק, וכנראה עורך-דין אמריקאי נוסף, ששרם התמנה. העירעור יישמע בחודש דצמבר.

צעירי חרות ינסו לפוצץ

מיכאל הצון, י"ר צעיר חרות, איים על מנכ"ל פסטיבל- ישראל, שצעירי חרות יפריעו לתאסוף השמש של מנצחין וללחצו של מורים בואר לקיים את התפועותהם. לצורך העניין הוצאו השבוע מהקופה המיסלגתית אלסי שקלים לקניית כרטיסים למשעיים.

האדמו"ר לעזרת חתנו

בשבוע שעבר נמשו שררהדין שימקון פרס והאדמו"ר מסדיגורא לשיחה בת שעה. ככל הנראה, אחד הנושאים שעלו בפגישה היה בקשתו של הרבי לסייע למחתנו של הרב, ח"כ אברהם שפירא, להחליץ מן הצעות סאליהן נקלע בעיקבות קבלת הלוואה של שיבצה מליון דולר מכור.

מחיר פסטיבל הסטודנטים

עלות הפסטיבל השני לסירטי סטודנטים, המתקיים השבוע באוניברסיטת תל-אביב, מגיעה ל-120 אלף דולר. עיריית תל-אביב התחייבה לסייע בסכום של 35 אלף דולר, אולם נתנה כבר 80 אלף דולר. אוניברסיטת תל-אביב התחייבה לתת 50 אלף שקל. שאר הכסף לכיסוי הוצאות הפסטיבל נאסף מגופים ציבוריים תמורת מתן חסות.

הצבעה בבית השימוש

הצעת-חוק שהגיש ח"כ אוריאל לין מהליכוד, שלפיה לא ישלם נוף ציבורי או תאגיד קנסות-תעבורה של עוברי, נתקבלה בהתנגדות חריפה מצד בני שליסא. כשהועברה הצעת-החוק לקריאה שניה ושלישית בכנסת, נכחו באולם שמונה ח"כים — ביניהם המתנגד העיקרי, שליסא, ושלושה ח"כ נוספים שתמכו בשליסא. לין ניצל את ההזדמנות שה"כ עובדיה עלי, מתומכי שליסא, יצא לשוחותם, והודרז להביא את החוק להצבעה. לין, שנכשל בהתמודדות הסנימית במיסלגת העבודה על המועמדות לבנסת הבאה, מגלה באחרונה תריצות סרלמנטרית, בתיקוזה לשכנע את סניף מיסלגתו בחיסה לבחור בו כממנמד לראשות העירייה.

"ממני" יורדת מהמירקע

בצמרת רשות-השידור הובעה באחר- נה מורת-רוח מהתוכנית "ממני", ובסודר סודות מסתמנת מגמה להורידה מהמירקע בסוף החודש.

קרנבל לפני ביער

למרות לחץ חוגים דתיים, יתקיים בשבת הקרנבל, ביער כדשמן, קרנבל של עולי התאחדות אמריקה הלטינית בישראל. מרכזת-הסנה מעצ ממשה הקרנבל את השימוש בסמל תגינות ה-48, וגורמים ציוניים, כמו הקרדהקיימת-לישראל וההסתדרות הציונית, הסירו מתארווע את הסחום. הסיבה להסתייגות, כפי שנמסרה לגאולה חבקין, י"ר התאחדות עולי אמריקה הלטינית: "הקרנבל כרוך בחילול-שבת המוני".

תאונה לשאולי וייצמן

שאולי וייצמן, בנו של עזר וייצמן, נסצע שוב בתאונת-ידרכים. שאולי, שנפעץ לפני 20 שנה בראש נקב בתעלת-סואץ, נפגע הפעם בכתיף והוא שוכב בבית-חולים.

ארבעה אחוזים בתיק

שוב מדומה בליברלים. הפעם: סביב מינוי מנעמד לתפקיד ראש עליית-הנוער בסוכנות. השר גידעון פת, שהתחרה עם שימחה דיניץ על תפקיד יושבראש הסוכנות הודיע על התפטרותו מהנהלת הסוכנות. על תפקידו בהנהלה ועל חיק עליית-הנוער, המיועד לליברלים, יתחנן הח"כ לשעבר יחודה פרת, הנתמך על-ידי מהנה שמי, אריה אבן, הנתמך על-ידי מחנה מודעי, והח"כ לשעבר דודר וייצמן, הנתמך על-ידי שני המחתות ומקובל גם על-ידי האמריקאים, במיוחד בשל עמדותיו היוניות.

עונש לכתבי "חדשות"

בראשונה מאז הופיע היוםון חדשות, לפני ארבע שנים, החלט להוציא כ"ו במאי, הוצאה המחתרית של העיתון והנהלה כחדרי-חדרים, בנאפלה גמורה, ומבלי להודיע על כך לאגודת העיתונאים. תגובת האגודה לא איתרה לבוא, והיא מהשענה את עיתונאי "חדשות" האגודה. ההשעיה היתה מזידית, ובוצעה למחרת, ב"2 במאי, מבלי שלמושעים ניתנה הזכות להשמיע את עמדתם.

מחשב כוסל תורה

קבוצת אנשי-מחשבים דתיים באר- צות-הברית, שפיתחה שיטה להגהת ספי- ריתורה, מעוררת תדהמה בעוללהת-רה. אנשי "מישמרת סת"ם" בדקו עד כה, בעזרת מחשב, כמה עשרות ספרי-תורה שנחשבו כשרים, וגילו כי 90 אחוזים מהם פסולים. ספרי-תורה שנפסל מאבד את קדושתו, וכמוכן מערכו. תחת 10 אלפים דולר לס- פר כשר, ניתן להשיג ספר פסול, שאין להציבו בארון-הקודש, בכמה מאות דולר- רים בלבד. בספרי-תורה 304,805 אותיות, ודי בכך שתחסר אות אחת כדי לפסול את הספר.

האם שחיתות יכולה לשעמם? בהחלט. כאשר איש אינו אחראי ואיש אינו נענש לעולם.

כאשר מגישים לציבור ספר של יד תרומה עמודים, המוקדש כולו לשערי רוריות של שחיתות, רודנות, שרירות ביוקראטית ואי-סדרים, ניתן היה לחשוב שהציבור יגיב עליו בסערה של זעם ומחאה.

אולם כאשר הגיש מבקר-המדינה השבוע את הדו"ח מס' 38, הגיב הציבור, כמו מרי שנה, בפיהוק גדול.

הסיבה: הדו"ח אינו שונה מדו"ח השנה שעברה, והשנה שלפני כן. אותם הליקויים, אותה ההתפתחות, אותו השיעור מוס.

מהירות שיא. שחיתות היא משעממת כאשר אין יודעים מי הם המושחתים. שרירות מעוררת פיהוק כאשר היא מופעלת בידי ביוקראטיה אנונימית, חסרת פרצוף וזהות.

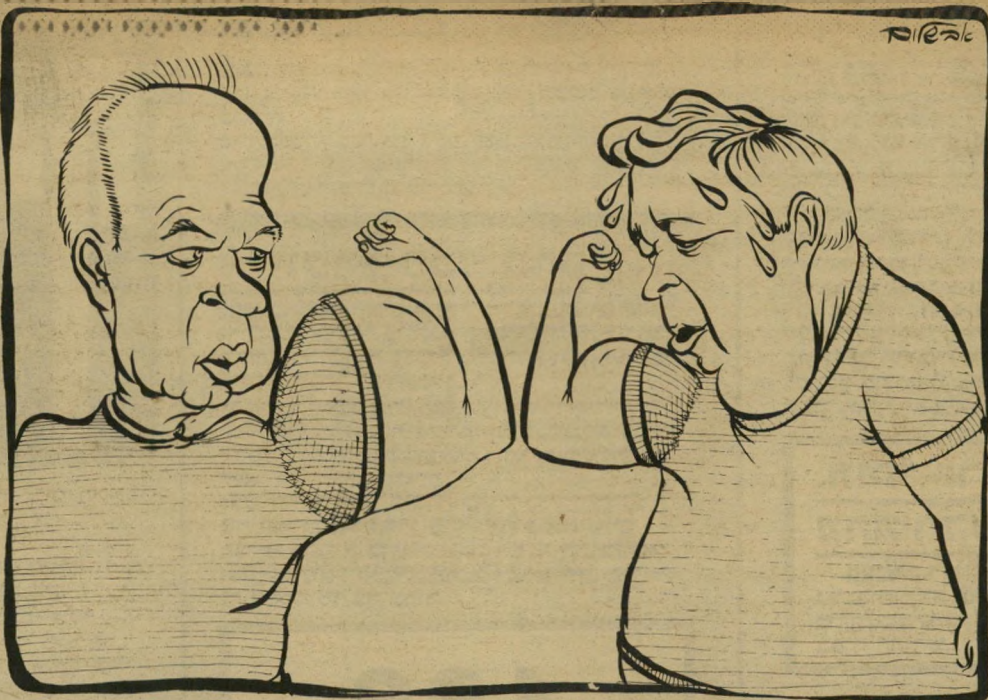
המימסר יודע זאת היטב, ועל כן לא הפריע מעולם למבקר-המדינה לעשות את שלו. הוא רק מונע בערו מלעשות את הדבר האחר, הקובע: לזהות את

האחרים לשחיתות ולשרירות, כדי שאפשר יהיה להענישם.

כך מרוצים הכל: הביקורת עושה את שלה, ישראל משמשת דוגמה לעולם ברמת הביקורת שלה, איש אינו מתרגש, שום דבר אינו משתנה.

נראה כי גם המבקר, יעקב מלך, הגיע לאותה המסקנה. הדו"ח הראשון שלו הוא גם האחרון שלו. כרגע שהוצע לו להיות שופט בבית-הדין העליון, נסח את משרת המבקר במהירות-שיא.

מלך, איש חביב, יודע ששופט בית-הדין העליון יכול לקבל החלטות ולכפות אותן. מבקר-המדינה אינו יכול אלא לנענע כאצבע ולהגיד: נו, נו, נו.

EVERYTHING YOU CAN DO, I CAN DO BETTER!

מחאה מישמרת בחלוק לבן

הרופאים אינם מתעוררים רק כאשר הם רוצים תוספת לשכרם. יש בהם הרואים גם לזולת.

הד"ר רוחמה מרטון ראתה והודיעה.

הפסיכיאטרית התל-אביבית ערכה סיור בבתי-החולים בעזה ובירושלים. מה שראתה שיכנע אותה שיש צורך בחוק בהתארגנות של רופאים בישראל. מבין מכריה הצטרפו אליה 12 רופאים ורופאות, ובשבת שלאחר-מכן ערכו סיור נוסף. הם החליטו שכל אחד מהם יארגן רופאים ורופאות מהחוג שלו.

בסוף מארס התאספו יותר מ-100 רופאים ורופאות באולם נווה-צדק בתל-אביב. 98 מהם החליטו ליצור עמותה, ואף שילמו סכום סימלי למען ייסודה.

המטרת:

● להגן על הרופאים בשטחים הכפופים מפני מעצרים, חקירות וטריטוריות.

● להחליף מידע.

● לשמש כוועדת-מעקב אחרי גורם לם של נפגעים, הנלקחים מבתי-החולים לים לחקירות. לעיתים קרובות חוזרים נפגעים כאלה מן החקירה כשהם פצורים עים יותר מכפי שהיו קודם לכן. יש שאינם מגיעים לטיפול בכלל.

● לערוך כנסים על מצב הרפואה בשטחים הכפופים.

● ליצור קשר עם אגודות דומות בעולם.

היוזם נעלם. השבוע ראו העובדים ושבים ליד משרד-הבריאות בתל-אביב מחזה בלתי-רגיל: משמרת-מחאה של 16 רופאים, כולם לבושים בחלוקים רפואיים. ביניהם היה ראש-מחלקה אחד: הפרופסור הסיני רוטמנש מבית-החולים וולפסון.

המפגינים שלחו מיכתב-מחאה ל-יצחק רבין, שר-הבריאות, עם העתקים ליוזם ההסתדרות הרפואית, הפרופסור רם ישי, ומנכ"ל משרד-הבריאות, הפ"רופסור יורם לם. הם ביקשו לדעת היכן נמצא יו"ר אגודת הרופאים ברצועת עזה, הד"ר זכריה אליעזר שגלוק למעצר המינהלי. גם אשתו אינה יודעת היכן הוא. המפגינים תבעו את שיתוף רורו, לטובת הרפואה ברצועת-עזה, הנמצאת גם כלאו הכי בשפל, כפי שנכח חו החותמים לדעת בעת סיוריהם.

בכך הצטרפו הרופאים למיקצועות אחרים, שחבריהם התארגנו והקימו אירגוני-מחאה או תתמו על עצומות מחאה כדי להגן על עמיתיהם בשטחים הכפופים. ביניהם: קבוצה גדולה של עיתונאים, אשר פירסמו השבוע תביעה נמרצת לשחרר את אנשי מערכת דרך הניצוח, ואשר מחו על סגירת עיתונים ומעצר עיתונאים בשטחים הכפופים ובירושלם עצמה.

בולטים בהיעדרם ברשימת המיקצועות שחבריהם נטשו פעולות-מחאה: המישפטים, הנקרים.

סוף בית שלישי

רובצים על שכיבה רחבה ונחשלת, וכשאני חושב על ברי-מיצונות, חתונות-הפאר, על כל אותם אנשי המניית-ההכספים הוולגריים, מנשק-המונוזוה המי סורתיים.

אני נחרד מה רב הדימיון - שוביניזם, דת ו' בהמיות.

מה רבה הוולגריזם, וגילוי-הלב הבהמי מזכיר את חמור-הזהב של אמלואס.

אני קורא בחיפזם הזה שהאלמנה אלבין מצהירה שבעלה מיקי היה זיין גדול.

בטוחני שגם פני גרוב, לשעבר יו"ר ועד-העובדים של "אתא", וגם שאר מפוטרי "אתא", חושבים על המנוח מיקי אלבין שהיה זיין גדול, אבל מזויות קצת שונות.

הבהמיות במתן הציונים, בלא מעצור, בלא איזו דקות ואירגוניה, בלא ראייה של מציאות, היא מרמזת על ימי-מוממיה-האחרונים, בנוסח ה-גפולטע-פיש והקוקוסקוס.

ציונות של ביוזס, כיפה ומשיח.

בעוד שבוע יספר לנו מיניסטר או אקס-נישיא שאמו ז'ל היתה דפיקה נהדרת, לעומת זאת אביו היה חומה, והיתה לו משיכה בלתי-רשמית לתי-נוקת של בית-דבן.

הרי הכל בנוי מרגליות מסוג זה שהעם בולע בתאוה. אין עם מוסרי, ולו עיתונות בלתי-מוסרית. התיקשור רת היא הסמן של העם, ולהיפך. (נקול העם, אם תרצו).

מי היה צריך בעצם את כל האמ"י וזדה הזאת של 40 שנות עינויים ותיקוה, של פאסה-מורגנה ששמה ציונות, וחלום מתגשם של מדינת-היהודים?

יש משהו אכזרי בידיעה שאנו צועדים לקראת מלחמת-אזרחים ומאשימים יהודי, ואין איש עוצר את תסירוף. לא די בכך שנצטט שבגלל קמצא ובר-קמצא נפלה ירושלים, והמנהיגות חרופסת תתחנף אל היצרים הנמוכים, האפלים, הדתיים, כי מעבר לזה מצפים לכולנו דם ואש ותימרות-עשן בלילה אפל.

קורדובה, עם סהר דק וכוכב, וניחוח הדדים. אני רואה אתכם, ברור, ברור, וכוס-החול הולכת ומלאה.

יגאל תומקין.

קורדובה, סוף אפריל.

תומקין

לא רק האזרחים מפולגים, אלא גם הצבא מפולג, והימין היה אומר באותם זמנים: מוטב ספרד אדומה מספרד קרועה, כלומר - אף שעל, בשום אופן לא אוטונומיה לחבלים-ספרד, "לא" רבתי לקטלונים, לבסקים, לגליסיאנים וכו'.

מלחמה עקובה-דם, מיליון קורבנות, ומתנגד בים אידיאליסטיים מכל העולם. ספרד נקרעה בעצמה, אוחדה בדם ובכוח, גיר-שה את האינטלקטואלים מתוכה, ונכנסה שנית למיגור פאשיסטי קאתולי נורא.

עם - חברה של אנשי-צבא ואנשי-עסקים, ה-

ההתקוממות

בתום חמישה חודשים

איש לא האמין לפני שנה שזה אפשרי. הפלסטינים הפתיעו גם את עצמם.

אין שם ערבי שיגרתי יותר מאשר השם איבראחים חוסיין. לכן היה זה מתאים שאיבראחים חוסיין יהיה שמו של ההרוג היומי, שנהרג באש חיילי צה"ל במלאת חמישה חודשים להתקרי-ממות.

באותו היום נערכה שביתה כללית בכל רחבי הגדה המערבית, מאות אל-פים היו שרויים בעוצר, מיספר העי-צורים הגיע ל-7000 ויותר, בעשרות מקומות ירו חיילים כדורי-גומי ואש חיה, אחרים נפצעו, אחד נהרג.

מעל עשרות כפרים ברחבי הגדה והרצועה התנופפו דגלים פלסטיניים, שסימנו כי הממשלה במקום כבר עברה למעשה לידי ההנהגה המחתרית, ה-ממשיכה להתקיים למרות אלפי המעי-צרים. הממשל הצבאי שולט במקום שהוא יכול להפעיל כוח - כל עוד הוא מפעיל את הכוח.

בפרוס החודש השישי של ההת-קוממות, כבר קיימת המדינה-הפלס-טינית-בדרך. מצבה דומה לזה של היי-שוב הערבי ב-1946, כאשר היה ברור לכל ברידת כי אי-אפשר עוד למנוע את הפיכת המדינה-היהודית-בדרך-מל-הגיע ליד עצמאות. שילטון-הכבוש הבריטי לא השלים עם זה, ונשפכו עוד נהרות של דם עד שהתגשמה התוצאה הבלתי-נמנעת.

איי-אש"ר: האיש שסימל את הת-הליך, אולי יותר מכל אדם אחר, הוא הד"ר מובארכ עווד.

לפני שנה, נראה עווד כקול קורא במידבר, נביא בלתי-מייק שנבואתו לא תתגשם לעולם. הירושלמי הסימפאטי חזר משהותו בארצות-הברית, שם רכש אורחות אמריקאית, והביא עימו את תורתו של מרטין לותר קינג והמהמטה מוהנדרס גנדי. הוא קרא לאוכלוסיה להתנגד לכיבוש בדרך בלתי-אלימה, בדרך של מרי עממי, עליידי הנכונות לסבול, להיגר, להיפצע, להיעצר ול-רעוב, ולא להיכנע.

כל המומחים קבעו אז שזוהי תורת-כזב. הפלסטינים לא יתמרדו לעולם. אין הם מסוגלים כלל לפעולה ציבורית רחבה. נטייתם הטיבעית היא לצימנות טרוריסטית, וזו אינה מסוכנת מפני שתמיד יימצאו רי-שטינקרים" כדי לחשוף כל תא מחתרתי. כל ערבי שני הוא מלשין. ואיזה ערבי יהיה מוכן לסבול? אחרי שכיתה של יומיים תתמוטט כל מחאה, ואחרי כמה הרגים יירגע המצב תמיד. הערבים מבינים את שפת-הכוח.

אמונה זו היתה כללית, והיא היתה משותפת ליהודים ולערבים, למושלים הצבאיים ולאנשי-הציבור. מירון כנבי נישתי, איש-שלום מרופלם, אף קבע כי הכיבוש הוא "בלתי-הפיך", ושהפתרון הטוב ביותר הוא סיפוח השטחים.

יותר גרוע. אולם הפלסטינים הצליחו לא רק להפתיע לחלוטין את צה"ל ואת שילטונות הכיבוש, ולא רק את העולם כולו, אלא גם את עצמם.

בתום החודש החמישי של ההתקרי-ממות, שמעטות הדומות לה בתולדות המאה ה-20, רוחם איתנה כפי שהיתה ביום הראשון. עוברים עליהם סיבולות שלא יתוארו. הברוטאליות היומיומית המופעלת בשטחים עליידי שילטונות הכיבוש מפתיעה גם את בעליה. אולם חרף עשרות הבטחות של יצחק רבין ודן שומרון, "הסדר לא הושב על כנו". ההתקוממות נמשכת.

(המשך בעמוד 10)

העולם הזה 2645

זה קרה בוויאטנאם. זה קרה באפגניסטאן. מדוע?

חוק המבנה

תפיסה פוליטית חכמה היא זו הנותנת לרגשות הלאומיים פורקן סביר. מי ששט את עצמו כמחסום בדרך להגשמת המאווים האלה, סופו שיישכר. זהו, על רגל אחת, מה שקרה לאמריקאים בוויאטנאם, לסובייטים באפגניסטאן.

בשני המקרים עמדו צבאות גדולים מול כוחות מקומיים קטנים, ונחלו תבוסה. בשני המקרים נמצאו לתבוסה תירוצים טופוגרפיים: הג'ונגלים בוויאטנאם, ההרים הצחיחים באפגניסטאן. בשני המקרים היו מדינות שונות שסייעו למתקוממים: ויאטנאם הצפונית, פאקיסטאן. בשני המקרים זכו המתקוממים בעזרה של מעצמה עולמית: ברית המועצות במקרה הראשון, ארצות הברית במקרה השני. בוויאטנאם לחמו קומוניסטים נלהבים בפולש מערבי, באפגניסטאן לחמו קנאים מוסלמים בכופרים הורים.

אך כל אלה אינם נוגעים לסיבה העיקרית: בשני המקרים לחם העם הכבוש בעקשנות בלא-גבול, והיה מוכן לקבל על עצמו סבל בלתי-נורא, מפני שהוא לחם על ביתו, על אדמתו, על מולדתו.

תופעה זו חורגת מן ההווה האנושית, והיא קיימת בעולמם של כל בעלי החיים הטריטוריאליים. דגים, ציפורים ויונקים, חתולי-בר וקופים — כולם מתנהגים באותה הצורה בדיוק. מי שמגן על הטריטוריה שלו מתמלא אומץ-לב, מסוגל לבצע מעשי-מופת של הקרבה עצמית, והריוו הופך גיבור — ואילו הפולש לטריטוריה זרה נתקף בסחר ומורד-לב, ומאבד את דבקתו במשימה.

זהו חוק הטבע. נערכו עליהם מחקרים מדעיים. עקבו אחרי מאבקם של שני דגים, בעלי תחומים סמוכים. כאשר דג א' פלש לתחומו של דג ב', הוא איבד בהדרגה את אומץ-ליבו, בעוד שדג ב' הלך והתמלא רוח-קרב. בשלב המכריע התהפכו הווצרות, דג א' נמלט מפני דג ב' ונסוג לתחומו כשדג ב' רודף אחריו — ואז קרה אותו הדבר כמהופך: דג א' הפך לגיבור, ודג ב' איבד את כושרו.

זה קורה באותה המידה אצל בני-אדם: העם הכבוש מנצח בסופו של דבר תמיד את העם הכובש.

מייצג דור סובייטי המואס ככוננות-הכפייה הביורוקרטית, המיטרתית והתעמולתית. הוא רוצה במידה יותר של חופש, רוחה ונחיות. אי-אפשר לקיים מיטטר מהפכני נוקשה לעולם. אבל כאשר נוסבות רוחות של חרות, כאשר נפרצים חישוקים של כפייה — היכן הגבול?

כאשר בני-אדם רוצים בחופש, בכבוד ובהגדרה עצמית — כמה זמן ניתן למנוע מהם חופש לאומי, כבוד לאומי והגדרה עצמית לאומית?

שאלה זו נשאלת עתה בברית-המועצות ובמדינות-החסות שלה — לא רק בצמרת הקרמלין והק"ג, אלא גם בחוגי האינטליגנציה הצעירה של הלאומים השונים — אוקראינים ופולנים, קירגיזים והונגרים, ארמנים וצ'כים.

אלה גם אלה מביטים באפגניסטאן, ותוהים.

השאלה הקיומית של ברית-המועצות היא: באיזו מידה מסוגל המיטטר הסובייטי לספק את המאווים הלאומיים של העמים, מבלי שהמדינה עצמה תתפרק? באיזו מידה היא יכולה לעשות זאת במדינות הסמוכות, מבלי שתיתקנה ממנה?

יתכן שזו תהיה השאלה העיקרית של סוף המאה. יש כבר סימנים רבים, המרמזים בוודאי שיה מעיניהם של גורבצ'וב ועוריו.

קורה משהו בארמניה. הארמנים הם לאום גא, בעל תרבות עתיקה והיסטוריה מפוארת משלו, עם למודי-סבל וקשה-עורף. כאשר היהודים בברית-המועצות הרימו ראש, ונחלו הישג גדול כשניתנה לרבים מהם הזכות להגר, ניתן היה לתרץ זאת. ליהודים אין טריטוריה בברית-המועצות. יש להם יידיש אדיר-עוצמה בארצות-הברית. יש מדינה יהודית אישם בארצות-הברית. לא כן הארמנים. זהו עם שיש לו רפובליקה אוטונומית משלו.

הוא מאורע גדול. הרבה יותר גדול מכפי שנראה במבט הראשון.

115 אלף החילים הסובייטיים יוצאים מאפגניסטאן.

הם יוצאים מוכים, מובסים, אחרי מלחמה ארוכה ועקובה מדם, שבה ניצחו חבורות של לוחמים פרימיטיביים צבא גדול, מודרני, בעל הנשק המשוכלל ביותר בעולם.

הם יוצאים כמו שמאות אלפי החילים האמריקאים יצאו מוויאטנאם — גם הם מוכים ומובסים בידי אנטי-גרילה וצבא פרימיטיבי של מדינה אסיאתית קטנה.

יש דימיון רב בין האמריקאים בוויאטנאם והסובייטים באפגניסטאן. אבל יש גם הבדל גדול מאוד: **אלפי קילומטרים מפרידים בין ויאטנאם וארצות-הברית. ואילו אפגניסטאן שוכנת על גבול ברית-המועצות.**

המדינה הסובייטית מורכבת מ-20 רפובליקות אוטונומיות, שמונה מחוות אוטונומיות ו-10 איזורים לאומיים. יש בה כ-120 לאומים, אשר כ-20 מהם מונים יותר ממיליון נפשות. **אף אחת מן האומות האלה לא הצטרפה לברית-המועצות מרצון.**

המדינה הסובייטית ירשה את רובן מן האימפריה של הצארים. זו כבשה אותן במרוצת מאות-השנים בטה, והבולשביקים הפעילו כוח כדי להשאיר אותן בתחום מדינתם. אחרי מלחמת-העולם השנייה סופחו לברית-המועצות עוד כמה מדינות, שנכבשו בכוח. חוץ מזה שולטת ברית-המועצות בכוח, או תוך איום בכוח, במדינות הדמוקרטיות העממית שנכבשו על-ידי הצבא הסובייטי תוך מירדף אחרי הנאצים, ושהוקמו בהן מיטטרים פרו-סובייטיים. המרחב האדיר הזה מאותו לא רק בכוח, אלא גם באמצעות האידיאולוגיה הקומוניסטית, הקובעת כי האדם שייך קודם כל למעמד, ורק אחר-כך ללאום.

קביעה רעיונית זו היא חיונית לעצם קיומו של המבנה האדיר הזה.

הצמרת הקומוניסטית לא התעלמה מבעיית הלאומים. להיפך, היא הקדישה לה מחשבה רבה. אין זה מיקרה שהיצירה התיאורטית החשובה היחידה הנושאת את שמו של סטאלין מוקדשת לבעיית זו דווקא. (סטאלין עצמו היה גרוזי, בן ללאום מסופה, ושמו האמיתי היה יוזף ויסריונוביץ' דג'אגאשווילי.) **התיאוריה הקומוניסטית לא שללה את קיומם של מאווים לאומיים.** היא ניסתה לשלב אותם במיבנה השילטוני, לתת להם ביטוי בלתי-מיזיק, תחת פיקוח קארל מארכס קבע כי לפרולטריון אין מולדת. מעמדי-הפועלים הוא כל-עולמי. פועל בריטי קרוב יותר לעמיתו הסיני מאשר לקאפיטליסט בריטי.

הבולשביקים לא הרחיקו עד כדי כך. הם הקימו רפובליקות "אוטונומיות" ללאומים השונים, טיפחו את השימוש בשפות הלאומיות השונות, הכירו בתרבות המקומית ובפולקלור המקומי. אך באמצעות המפלגה הקומוניסטית, הטילו על הכל דיקטטורה. סטאלין הנוראי, יורשו של איזוואן האיום, חוקק בשעתו את החוקה המתקדמת ביותר בעולם. לפי חוקה זו, מותר לכל לאום בברית-המועצות לפרוש מן המדינה הסובייטית. אבל אף לאום אחד לא ניסה מעולם להגשים זכות זו.

כמשך שלושה דורות הצליח הניסיון הסובייטי לטפל בשאלת הלאומים. כשהתעוררו רחשים לא-מוימים, הם דוכאו מיד, ובבוח.

כאשר פלשו הנאצים לברית-המועצות אמנם ניסו כמה לאומים לתת להם יד, אבל ניסיונות אלה גוועו במהרה. אוקראינים רבים קיבלו את פני הגרמנים כמשחררים, ואף שירתו אותם כרצון. איזוואן דמיאניוק היה רק אחד ממאות אלפים, ואולי מיליונים. כך גם ליטאים, לטוונים, ואחרים. סטאלין היגלה את העם הטטארי כולו מחצי-האי קרים מפני שפיקפק בנאמנותו.

אולם הנאצים התייחסו לכל הלאומים כברוטאליות שווה, ועמי ברית-המועצות התאחדו מול פני הכובש האכזרי. המיבנה הסובייטי החזיק מעמד.

המיתון הגדול הראשון צפוי עתה. פרשת אפגניסטאן עלולה לשמש הקדמה מבשרת-רעות למה שצפוי.

כי באפגניסטאן ניצחה השאיפה הלאומית את הצבא הזר, שניסה לתמוך במיטטר מקומי שבא לדכא את המאווים הלאומיים בשם הקידמה החברתית.

הקורה בעידן הגלגלסטי, ולא במיקרה.

גלגלסטי פירושו פתיחות. בעלי מבקשים לפתוח דלתות וחלונות, כדי לאפשר לרוחות חדשות ורעננות להיכנס לבית, שהיה סגור הרמטית במשך 70 שנה.

אין תוצאה של שינוי של איש אחד. מיכאל גורבצ'וב בן ה-57

יחסי-הכוחות האמיתיים הפסיים ביניהם כמעט ואינם חשובים.

אותו הדבר בדיוק קורה עכשיו בשטחים הכבושים. הסובייטים אמרו לעצמם: מה שקרה לאמריקאים בוויאטנאם לא יקרה לנו, מפני שהם קאפיטליסטים ואנחנו קומוניסטים. עכשיו אומרים לנו: מה שקרה לסובייטים באפגניסטאן לא יקרה לנו, כי הם כובשים זרים וקומוניסטים, ואילו לנו נתן הקדוש ברוך-הוא את הארץ, ויש לנו זכות היסטורית עליה, וכו'. וכו'.

העניין הוא שהאידיאולוגיה של הכובש אינה רלוונטית. מה שקובע הוא התהליך הנפשי בקרב העם הכבוש.

ומבחינה זו, קורה הכל כמו בוויאטנאם ובאפגניסטאן: העם הכבוש מפתיע את עצמו ומגלה בתוכו תעצומות-נפש שלא היו בו קודם לכן. הוא מוכן לסבול, לספוג קורבנות, להחזיק מעמד בתנאים שנראו לו בלתי-אפשריים קודם לכן. הוא ממלא את בתי-הקברות, מחנות-הריכוז ובתי-החולים, רמת-המחיה שלו מת-מוטטת. בניגוד לכל הגיון, הוא ממשיך ללחום, לתרומת הכובש. הקצינים והפוליטיקאים הישראליים יוכלו להתייחס: גם האמריקאים והסובייטים נדהמו.

כאשר הוא מרים ראש ותובע להחזיר לו מחוז שכן, שסופח לרפובליקה סובייטית אחרת, זה יוצר תקדים מסוכן מאוד.

זהו קורה גם בתוך "הגוש": הונגרים, אויביהם-בנפש של הרומנים, התחילו להעמיד את זיקתם הלאומית מעל ליחסיהם עם מדינה-שותפה בגוש הסובייטי. פליטים הונגריים מטרנסילבניה, הכבושה בידי הרומנים, מתקבלים עתה בגלוי ובזרועות פתוחות בהונגריה, כפליטים מרדינות פוליטיות בארץ-אויב.

אפשר רק לנחש מה מתרחש ברפובליקות הסובייטיות המוסלמיות, הסמוכות לאפגניסטאן.

אין ספק: האדמה רוערת בברית-המועצות.

הגלאסוסט' הוא סיבה וגם תוצאה. האם יאפשר ביטוי חופשי יותר של המאווים הלאומיים, ויציל עלידי כך את המיטטר מפני ניסיונות של מהפכה לאומית? או להיפך, שמא יביא דווקא לתוצאה זו?

השגל נמש באביב. האם יצליחו הסכרים לתעל אותם, או שמא יביאו המים לסיצוף הסכרים עצמם? איש אינו יודע. איש אינו יכול לדעת. זה תלוי בזרם.

עתי היא שאין במאה ה-20 כוח המסוגל לעמוד מול התעוררות לאומית אמיתית. שום אידיאולוגיה לא תצלה למנוע אותה. והרי אנחנו עצמנו סיפקנו בשעתו את ההוכחה לכך.

מכאול נילעדי

שלוש הגליל זוטא

ובוהו מחשבת. ישראל סיפקה נשק לאיראן בפרשת איראן-קונטראס, כדי לשפר את היחסים עם מישטר האיית' אללה. החיזבאללה היא המכשיר הלבני נוני של האיית'אללה. איך מתיישבים שני הדברים?

החיזבאללה אינה מאיימת על גבר לות ישראל. לעומת זאת, היא לוחמת בצד"ל, צבא השכירים של ישראל. מטרת החיזבאללה היא לשחרר את ררוס לבנון, שבה היא רואה (כמו כל הלבנונים) שטח כיבוש ישראלי.

במקרה הטוב ביותר היה כאן מיבצע של סיוע צה"ל ל"ל צד"ל, ניסיון של צה"ל להקל את הלחץ על צבאו של אנטואן לאחר.

אם כן, נוצר כאן סאראדוכס. צד"ל הוקם כדי להגן על ישראל. עכשיו נאלץ צה"ל להגן על צד"ל.

כאשר הוקם איזור הביטחון, בשלהי הנסיגה מלבנון, נוצר מצב חריג באיזור ג'זין. עיירה נוצרית זו לא נכללה מלכתחילה באיזור הביטחון, מפני שהיא מרוחקת מן הגבול. אולם הגנרל לאחר עמד על כך שהוא רוצה להישאר בג'זין, וכך נוצר איזור שליטה של לאחר שהוא מחוץ לאיזור הביטחון. על האיזור הזה איימה החיזבאללה.

עכשיו בא צה"ל ונאלץ להגן על צד"ל מסני איום זה, שאינו נוגע כלל לאיזור הביטחון ולביטחון הגבול הישראלי.

הציבור הישראלי הגיב על כך מייד כחשש עמוק. אין לו חשק להיטפג שוב לביצה הלבנונית. ילד שנכווה אינו רוצה לשחק באש. מה שמתחיל כמיבצע

כאילו כל זה אינו מספיק, בא עכשיו יצחק רבין ושילב יחד את שתי התמורות האלה במיבצע שלום-הגליל-זוטא. במשך כמה ימים תפסה הפלישה ללבנון את הכותרות הראשיות בכל העיתונים ומהדורות הטלוויזיה. שוב הופיעה דמותה של ישראל כביריון קשקשים, הביריון השכונתי המטיל את אימתו על שכניו בכוח גס. נכתב על טורי טנקים, על אלפי חיילים, על "יצר ההתפשטות של ישראל".

לא נשמע אף קול אחד בעולם שהגן על מעשה זה של ישראל.

● לשחק באש

רם בישראל עורר המיבצע ספקות חמורים ביותר. יתכן כי מעולם לא היה עוד מיבצע צבאי שעורר מן הרגע הראשון ביקורת כה חמורה, נרחבת וג' לויה.

היא התמקדה בכמה מישורים:

● מטרת המיבצע עצמו.

● מיספר החללים.

● טיב הביצוע.

● אופן קבלת ההחלטות.

לשם מה זה בא?

יתכן כי השימוש הנרחב במילה "מחבלים", שאיבדה כל משמעות מדויקת והמשמשת כמכשיר לכל צורך, בילבל גם את המחשבה של המתכננים. כי המיבצע לא כוון נגד "המחבלים" הפלסטיניים, אלא נגד "מחבלים" אחרים: מיפלגת-האל ("חיזבאללה") השיעית.

הסיפור כולו אופייני לבילבול המחשבה המוחלטת השורר עתה בצמרת המדינית והצבאית — עולם של תוהו

האינתיפאדה ופתחה את הפצעים מחדש. חיילי צה"ל מופיעים מדי יום על המירקע כקלגסים קולוניאליים, ההורגים ג'ם נשים וילדים, השוברים עצמות, המשתמשים בגאז מרעיל, העורכים פוגרומים.

גזות, בתוספת מיספרים של אלפי הרורגים. הדימוי של צה"ל הקטן והאמיץ התחלף בדימוי של צה"ל רורסני וברור טאלי. צברה ושאתילה סתמו את הגולל על 34 שנות הערצה לצבא הישראלי. אך הספיק רושם זה לשכור, באה

העולם כולו נדהם. מיבצע שלום הגליל של אריאל שרון פגע בתדמית ישראל בעולם יותר מכל מעשה קודם. במשך שבועות הופיי עו מדי יום בטלוויזיה תמונות הכתים ההרוסים, השכונות המופצצות והמופי

פלאטון: חיילי צה"ל בדרך לפעולה. האם זה האויב הנכון, במקום הנכון?

צילום: אריאל שרון

הדבר מטיל אור על ההיירד-רות של הדמוקרטיה הישראלית בחודשים האחרונים. החיזון של גנרל אחד או שניים, המסוגלים להטיל את ישראל כולה למערבולת מבלי להזדקק לממשלה ולקאבינט, מעורר פלצות.

נראה כי מבחינה פורמלית ניתן היה לפרש זאת כהחלטה הנתונה לסמכותו של שר הביטחון בלבד. אם כן, זה מעיד על התערערות המישטר.

לפי החוקה החלקית של מדינת-ישראל, המפקד הראשי של צה"ל הוא מדי שלט-ישראל בכללותה. הממשלה מסירה חלק מן הסמכויות האלה לקאבינט המצומצם.

שר הביטחון אינו מפקד צה"ל. הוא רק חוליית-הקשר בין הממשלה ובין צה"ל. הוא המעביר לצה"ל את הוראות הממשלה.

ברור עתה כי תהליך זה משובש לחלוטין.

פעולה זו יכלה לסבך את ישראל בהרפתקה שאת סופה מי ישרונו. אף כי ניתן היה לצפות שטוריה לא תתערב, לא היה בכך ביטחון של 100%. תקרית מקומית קטנה יכלה להביא במהירות להסלמה ולמלחמה — שאולי מיהו היה שמח לקראתה. די בקורטוב של סכנה כזאת כדי לחייב שיקול ממשלתי מעמיק.

היו בפעולה זו גם סכנות אחרות. בכל פעולה מסוג זה יש סכנה של נפילת בשרי של לחמים, בעיקר פצועים. נפילת אנשי צה"ל בשבי היתה מסכנת את המדינה בתסבוכת חדשה של משא ומתן ועסקת-חליפין.

כל זה נעשה עליידי איש אחד או שניים.

נראה כי מאז ראשית האינתיפאדה נוצרו יחסים מיוחדים בין דן שומרון ויצחק רבין, שני האנשים השוקעים בבוקר הזה יחדיו, כאילו מחובקים, כשי הם נושאים באחריות המשותפת למעשים המעוררים סלידה גוברת ברחבי העולם. מיבצע-שלום-2 נראה כמוצר משותף של צמר זה.

הרמטכ"ל התלונן פומבית על חוסר האמון, שבו נתקלות עתה הודעות צה"ל בארץ. אולם אי-אפשר לספר לציבור במשך חמישה חודשים מדי יום סיפורים שהם כוזבים בעליל, והגובלים בעלבון לאינטליגנציה של אורח נורמלי, מבלי שהאמון יתערער.

קטן עלול במהרה להביא להסלמה, ולישיבה אל תוך הארץ המקוללת. איזו מלחמה יש לישראל בחיוב-אללה? מה לישראל ולמאבקים הפנימיים שבין החיוב-אללה והמתחרה שלה, תנועת אמל (התיקוה)? האם יש הסכם סודי בין ישראל ובין אמל, שהביא את ישראל לתקוף את החיוב-אללה ערב ההתמודדות בינה ובין אמל בדרום-ביירות? האם בכלל היה יעד פרטי לטיי ברור למיבצע זה? או שמא נולד מתוך כילבול מחשבתי גמור, כמו מיל-חמת-הלכנון של אריאל שרון?

אילו נודע המיבצע למלחמה באירגונים הפלסטיניים, שתקפו באחד רונה את הגבול, יתכן שהיה נוצר קוטב-זוטר למדי למענו. אך מלחמה בשיעום דומה יותר מדי למדיניות ההתערבות הסמויה-למחצה של ממשלת-בגין, שהביאה לאסון מלחמת-הלכנון.

מחיר גבוה

המיבצע, שגלש אל מחוץ לאי-זור-הביטחון אל העיירה מיידון, התפתח לפעולת-קרב של ממש. אנשי חיוב-אללה לא ברחו, אלא עמדו ולחמו. בקרב נפלו שלושה חיילי צה"ל — שני קצינים וסמל — ונפצעו כ-20.

בעיני דעת-הקהל, זה היה מחיר גבוה מדי למיבצע מסוג זה, שמטרתו לוטה בערפל. היה ברור שמייד עם נסיגת צה"ל יחזרו אנשי חיוב-אללה למקום, וכל המצב יחזור לקדמותו.

במקרה הטוב ביותר היה זה מיבצע-טרור נגד האוכלוסיה הכפרית, כדי ל-שכנע אותה שלא להניח לאנשי חיוב-אללה ול-מחבלים פלסטיניים לעבור באיזור. ההשפעה של מיבצע-הפחדה כזה מוטלת תמיד בספק.

המחיר נראה גבוה מדי.

גם לגבי טיב הביצוע התעוררו ספקות. איזור זה במיוחד לבנון מעורר זיכרונות נוגים. לא הרחק משטח-הפער לה נמצא הכפר סולטאן-יעקוב, שבו נחל צה"ל, בפיקודו של אביגדור (אי) נוש"כ, כדגל, את-מפלצת המכאיבה ביר-תר. הנסיבות שבהן איבר צה"ל הרוגים ופצועים כה רבים נראו לציבור כתיזכור-רת-זוטא לאותו קרב.

שניים יחדיו

לכל האפיל החשוך כי היתה זאת פעולה פרטית של יצחק רבין, או של הצוות רבין-שומרון.

האלוף יוסי פלד על רקע ההבגזות: האם משמש צה"ל מכשיר ביד מיישה?

הליכוד מימין, ולהוכיח שהוא מסוגל לכל דבר שאריאל שרון מסוגל לו.

איגוף זה אכן מצליח. תודות לתמיכה הנלהבת של אנשי מאיר כהנא וגארי לה כהן, זוכה רבין במישאלי דעת-קהל לאחר גבוה יותר מאשר שימקון פרס, יצחק שמיר ואריאל שרון. רק במיפלג תו שלו יש לו מתנגדים.

שרי הליכוד מודעים לכך היטב, והם התמרמרו השבוע בקול רם. הם לא העזו לתקוף את מיבצע צה"ל — שום איש-ליכוד לא יוכל להתנגד לעולם לפעולת צבאית כלשהי, שבה נשפך דם — אבל הם התמרמרו על אופן קבלת ההחלטות. אם מכריזים על מלחמה, הם רוצים להיות שותפים לכך. גם אריאל שרון התמרמר.

לאריאל שרון היתה סיבה רבה להתמרמר. אילו עשה הוא את אשר עשה רבין בשטחים הכבושים ובלבנון, היו מאות אלפים יוצאים לרחוב ומפגינים נגדו. אך כאשר נעשים הרברים עליידי רבין, איש מילגת-העבודה, אין שלום נוכחיו מעזה אלא לצייץ, והמחאה מוגבלת לשוליים.

גם בכך יש סכנה למישטר במדינה.

לברוח מהמועקה

מיבצע השבוע היה מיבצע קטן, והוא יישכח במהרה. אבל הוא מטיל אור על הסכנות האורבות עתה לדמוקרטיה הישראלית מכפנים, וגם על הסכנות האורבות כיום לצה"ל, כאשר רבים במדינה מתחילים לחשוש שהצבא משמש מכשיר ביד אנשים שאפתניים.

כאשר רבים בישראל רואים במיבצע צבאי גדול, שבו נפלו חללים, טכסים פוליטי של ערבי בחירות, יש בכך סכנה כפולה ומכופלת.

יש הרואים את הפעולה כולה באור שונה לגמרי.

אמר השבוע קצין בכיר במילואים: "אינני יודע מה היו המחשבות הגלויות של מי שהחליטו על המיבצע. אבל אני בטוח שמתחת לסף ההכרה הם פשוט התגעגעו לפעולה צבאית אמיתית, שתשחרר אותם מן המועקה של הפעולות בשטחים. המלחמה בהתקוממות בשטחים מרכאת את ראשי צה"ל, ואולי גם גורמת להם למצפון רע. אז הם שמחים כשיש להם הזדמנות לתפקד כקצינים אמיתיים, ולא כמפקדי-מישטר. ואם זה ככה, זה מבשר רעות לגבי אופי ההחלטות בעתיד."

איגוף מימין

באווירה זו של ציניות וחוסר-אמון, נשאלו שאלות נוקבות מאוד על יצחק רבין.

פעם אמר עיתונאי ידוע: "אינני מסכים בכל דבר עם רבין. אבל אני יושן יותר טוב כשאני יודע שהוא שר-הביטחון. אני בטוח שהוא לא יסבך אותנו בהרפתקה, כמו שעשה אריק שרון."

ספק אם אותו עיתונאי היה חוזר על פסוקים אלה כיום.

משהו קרה ליצחק רבין, ואין זה עוד אותו האיש.

ההנחה הכללית-יממעת היא שההחלטה על מיבצע זה נובעת משיקולים אישיים-פוליטיים. רבין רוצה לאגוף את

בעולם אין עוד עיתונאי אחד המאמין להודעות דובר צה"ל. הן נראות עתה לעיתונאים כפי שנראו פעם הודעות הצבאות הערביים.

הודעות ממקור פלסטיני מעוררות אצל עיתונאי העולם אמון הרבה יותר גדול — ומכאן הכעס הגובר של ממשלת-ישראל על העיתונאים הערביים. גם בישראל הולך וגובר משבר הא-מון. לא "האמון בצה"ל" התערער, כפי שטוען הרמטכ"ל, אלא האמון בהודעות ההנהגה הנוכחית של צה"ל, המנצחת על דיכוי ההתקוממות.

יעברו שנים עד שהנהגה צה"לית חדשה תוכל לשקם אמון זה, שהוא חיוני למעמדו של צה"ל כצבא העם כולו.

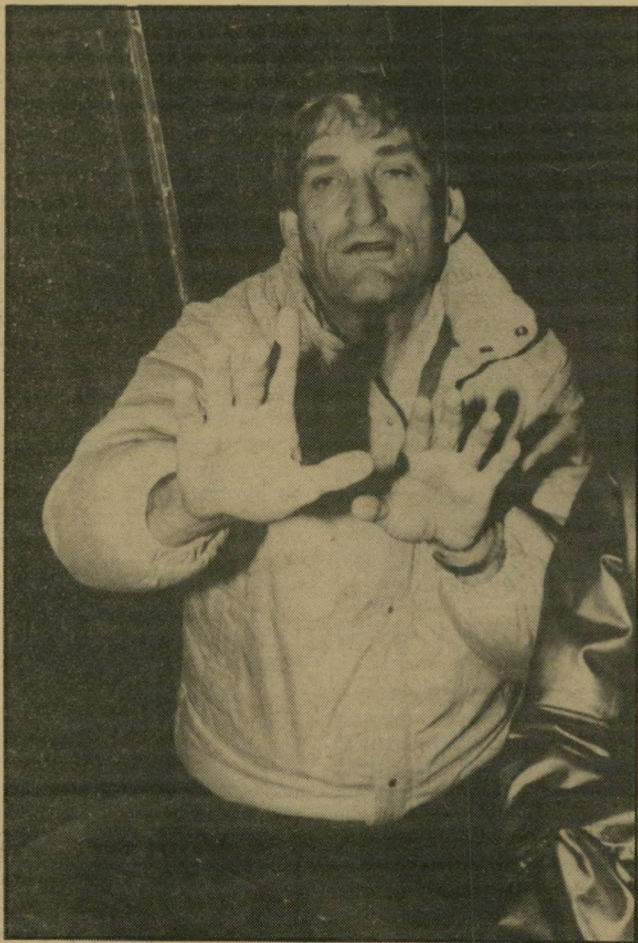
שיבת מיעוד

הגייסות על רקע החרמון: השוקעים ביחד בבזבז ובדפדפה בורחים אל תוך המלחמה

עוד פצצה מתיבת פנדורה של מיז: אלוף יאנוש היה בין מקבלי התשלומים מחברה מכופקת שבה היה קשור גם הרמטכ"ל המצרי לשעבר, ושבה קשור גם האיש שקישר בין אד מיז ושימרון פרס

יפני מנחת העולם הזה

תה זו מיסעל בסרימאל, שהיה בידי כונם נכסים, והסבה אותו למיסעל לייצור מנערים בשם "כרמז". אחרי הקציה ביקדו מיז ואשתו ביש ראל, יחד עם ולך האן נטע יער על שם כנו של מיז, שנמסרה מתאגדת דרכים. כסופו של דבר הוחזק לא קיים, ודומך פשטה את הרגל אחרי שניסנה לגייס

הצטרף אביגדור (יאנוש) כדגל למיפלגת העבודה, החל פחל לעבר מקום בכנסת, וכבר נחתת עליו הצרות. פעם היה יאנוש ברמזל. במילחמת ששת הימים הצטיין. בריכאון הכללי ששרר בימים הראשונים סיפרו על מע שיו בגולן כעל פרק של תהילה. אולם מאז הוא התגלה כבישמוז.

דולאדים לייאנוש

הן ככורסה האמריקאית נדמו בכרמז אל חור לכנסת נכנסים. הקירות פרדלית העלו כי תמורת העזרה בהשגת הודים השונים לוודם שילמה החברה וראשיה ישיחת ובעקי פין שחור לאיש ציטר שונים. חכר קונגרס שחור בבלטיסד, סטייע לחכר זה בסנאט, כבד הודיע בקבלת שחור. שלושה פעילי ואיגודים המיקצועיים כבר הודיעו. עתה מתנהל בנידיוק מיספט נגד ולך, פרנקלין צ'ין, שהיה מנהל תיקי השקעות עבור מיז, ושוחפו קנט לונדון. מיספט נפד מתנהל עתה בנידיוק נגד חכר הקונגרס מיז ביא ג'י, החשד אי הוא בקבלת שחור. סניגוריו של ביאנצי נקמו קר הגנה שתבליטו להאצות כי "רדטך" מורה כנסים לכל ריכי מין, בלי לראות בכך שחור או שלמנעים. הם הביאו קנע ממער מם את השבתה, לורנס שורטן, שהעיד כי בשנים הללו שילמה החברה במשך שנתיים בין 3000 ל-4000 דולר להודיע לגנרל הישראלי אביגדור כך גל. הוא העיד כי "רדטך" לא השיגה שום חזה כתוצאה מתשלום זה. בעדותו קדשה התברר כי "רדטך" רצתה לקבל ממישרד הביטחון הישראלי את הזיכיון

במילחמת המיבצע שלא הגיע ליעדו: כיבוש הק טע המיזרחי של כבישי בירות דמשק. הכוחות שלו פשוט לא הגיעו לכביש, ובכך השתבשה המערכה כולה. גרוע מזה: במהלך משימה זו נכנסו כוחותיו של יאנוש למלכות של סול טאדיעקוב, וכך נושא באחריות למפלה החמורה ביותר בכל תולדות צה"ל. מאז השתחרר יאנוש מצה"ל, מבלי להשיג את היעד שנואה לפניו: קרוב כל-יך: תפקיד הרמטכ"ל. הוא התפנה לעסקים, שטינם לא היה ברור לרבים. עכשיו, בבית מישפט אמריקאי, הר סר הלום מעל חלק מן העסקים האלה. ער אמריקאי העיד כי חברה אמריקאית מפוקפקת שילמה ליאנוש במשך שנת יים בין 3000 ל-4000 דולרים לחור ד ש, מתוך תיקוה שהוא ישיג לה חזמי גות. זה חלק מן הפרשה המסעירה את ארצות הברית מזה כמה חודשים, והק שורה בדמותו האומללה של שרהמיש פטים, אדווין (אד) מיז, ידידו של רונג לר רגנ.

תת-מיקלע "עוזי"

אין סוף להפתעות המתגלות בפר שה זו. בפרשת צינורהנפט העיראקי הר ריע העזק הפרדלי שבגלל סידוכו של ברוך רפפורט להעיד אין לו ראיות לה גשת כתביאשום נגד מיז, אולם הוא יגיש בבחלט המלצות להעמידו לדין על עבירות אתיות. והנה נולדה פרשה חדשה מפצצת סירחון ישנה נושנה: פרשת השחור לחלקי מתכת באיזור וזהי חבורה להלכרמתכת באיזור העוני של דרום ברונקס בנידיוק, בכ עלות משותפת של אמריקאים ממוצא ספרדי ויהודי.

בשנות ה-80 קשר הבעל היהודי קר עם עורכדין יהודיים ידועים, כמו ודול סקאדון (שהיה יושב ראש ועידת הנשיאים) ורוברט ולך, עורך רין מסך פרנציסקו, שהיה ידיד אישי של שרהמישפטים מיז. הללו ניסו לה שיג עבור ודון חודים מממשלת אר צה הברית, ובעיקר מחיליהם, וגם חר זה לאספקת מנועים, שהיה לצבא האמריקאי, כהיקף של 35 מיליון דולר. אחרי שקיבלו את חזקה המ נועים, בהתערבות ישירה של מיז ואנשי הבית הלבן, שהורו לצבא להעדיף את "רדטך", קני

אותו עד גם אמר כי ודון נעזרה גם באיש הסייאי, והוא עצמו נפגש ער מו במאי 1985 ודון עימו במכירות ספי נותיגד. איש הסייאי היה אחראי לפעולות חזיתיות באותה עת. על פרנקלין צ'ין עצמו, דמות מתפתח בפרשת מיז, התפרסמה לא מכבר כתבה בשבועון ביוסוויק. החושפת בין היתר שהיה קשר אפשרי לפרשה לאופוזיציו נר המצרי, הרמטכ"ל המצרי לשעבר אל-שאולי. וכך כתב ביוסוויק: "מרבית הבעיות של מיז התחילו כאשר נפגש עם פרנקלין צ'ין. למרות שצ'ין הביא למיז תשואה של 90% תוך 18 חודשים על השקעתו, עשה זאת יועץ ההשקע עות מסך פרנציסקו בדרך שהביאה עתה לחקירה ובדיקה של התנהגותו של מיז. צ'ין התחיל להיות יועץ פיננסי של

כמנהל תיקי השקעות היתה לצ'ין גישה לבעליות רבים במיזרח התיכון. הוא היה נשוי לשאדאן אל-שאולי, בתו של מי שהיה דיפלומט מצרי. מקורות בסך פרנציסקו מצטטים את הבת שהצירה כי אביה, הגולה עתה בלוב, מימן את רצח נשיא מצרים, אנוור אל-סאדאד. אחרי גירושה מצ'ין היא נישאה שנית לדייוויד מיר, פקיד בכיר בחברת הברוקרים בירסטון. שקיבל את התי קים של צ'ין לידיו. באותו הזמן שצ'ין החל עובר עבור ודון. הפגישו ולך עם מיז, שהשקיע אצלו 50 אלף דולר, שהפכו תוך 18 חודשים ל-95 אלף דולר.

שני גנרלים

חוקר המיוחד ג'יימס מקקי רוצה לדעת אם רווח זה, שעשה מיז, קשור בסיוע שנתן לוודטן.

"הקשרים בין צ'ין לבתו של אל-שאולי נמשכים גם אחרי הגירושו, והרמטכ"ל לשעבר עדיין רואה בו את חתנו. הגירושו עצמו היה ב-1967, אולם צ'ין המשיך כל העת גם לנהל את ענייניה הכספיים של אשתו לשעבר."

העיתונות האמריקאית אינה עוסקת בהשלכות של הקשר האפשרי שבין אל-שאולי, באמצעות צ'ין וולך, לוודטן ששקפה בענייני ביטחון שונים בישראל ובאמריקה. אין הם עוסקים גם באפשרות הקשר שבין אלה לידיד אחר של ולך, שימרון פרס, או לברוך רפי פורט.

דבר אחד ברור: חתנו לשעבר של הגנרל אל-שאולי והגנרל אביגדור בדגל קיבלו תשלום מים מאותה החברה, שראשיה היו קשורים גם בשיחור אנשי מיכושל אמריקאים מרכזיים, וכן בתשלום לממשלת ישראל ולמפלגת העבודה, בעיסקת הצינורה העיראקי. ינאל לכיכ

יאנוש ואשתו 3000 עד 4000 לחודש

ודון באפריל 1985, והתמנה בה כמנחל באוגוסט. הוא חתם על ארבעה הסכי מייעוץ עם ארבעה מנהלים בחברה, שכולם הודו בעבירות שחור שונות. צ'ין הסכים להעלות בצורה מלאכה תית את שערי מניות ודון. כך שארבי עת המנהלים עשו רווח גדול. צ'ין גם נחקר על עיסקות לאחוק יות בזהב בין הונג קונג לסך פרנציסקו.

במדניה

(המשך מעמוד 6)

מה הלאה אין שום סיכוי לכך שההתקוממות תישבר. אין פלסטיני אחד הרוצה לחזור למצב ההשפלה ששרר קודם לכן. אין סימן לשבר בממשלת ישראל. דעת הקהל הישראלית מתחילה להתייחס אל הוועה היומית כאל שיגרה. פעור לות המחאה (ראה לעיל) הן קטנות וחלקיות. תנועת השלום הגדולה ביותר — שלום עכשיו — התמוטטה למעשה. התחזית: יהיה הרבה יותר גרוע, לפני שהציבור הישראלי יעמוד על דעתו ויגיע אל המסקנה הבלתי נמנעת.

האינטרנציונל מיפלגה אחות

האינטרנציונל אובד עצות: מה לעשות במיפלגת העבודה. המשתמשת באלות ובנאזים?

האינטרנציונל הסוציאליסטי נתון כמבוכה. כאשר התכנס השבוע במאר ריד, היה אובד עצות. האינטרנציונל הוא אגודה מיקצור עית של מיפלגות. הוא מבוסס על עיק רון העזרה ההדדית: כל המיפלגות האחיות עוזרות זו לזו. מי שהגיע לשלטון משתדלות לעזור למי שאיבד את השלטון, כדי לחזור אליו. אולם האינטרנציונל אמור גם לייצג ערכים מסוימים. ובראש וראשונה: זכויות האדם, צדק חברתי, שיתור לאומי ואישי. במיקרה של מיפלגת העבודה הישראלי, קיימת בין שני התפקידים סתירה בולטת, שגם ידידים מופלגים אינם יכולים להתעלם ממנה.

שזורה עצמות. האיש המסמל את הסתירה הוא יצחק רבין. כיום מעורר שמו של שרהביטחון הישראלי לחללה, כמעט כמו שמו של אריאל שרון. הוא מזוהה עם הפקודה לשבור עצמות, עם הסטאטיסטיקה של 39 ילדים הרוגים מתחת לגיל 15, עם חנקתינוקות והפלות בעיקבות השר מוש בגאזים, עם מעצרים המוניים בלא מישפט, ועם סתימת פי התיקשות ושאר מעשים, המזוהים בדרך כלל עם רודניות דרום אמריקאיות ודרוסאפי אולם רבין הוא גם אחר משני המנהיגים הראשיים של מיפלגת העבודה, והוא זוכה בעניין זה בתמיכתו הגלויה של שימרון פרס. מה עושים במצב כזה?

הצלה למרס. מצד אחד, רוצה האינטרנציונל לעזור למיפלגת העבר דה לחזור לשלטון. היא יודעת שכל ביקורת עליה יכולה לעזור לליכוד, מיפלגת הימין השנואה. מאידך מרגישים יותר ויותר מנהיגי האינטרנציונל כי השתיקה נוכח מעשי הם של רבין ושות' גובלת בבגידה בעצם המטרות שלמענן קיים האינטרנציונל.

לברונו קרייסקי, אחד הקשישים הנערצים באירגון, פיתרון פשוט: לגרש את מיפלגת העבודה. לפי שעה, אין לכך תומכים רבים.

בינתיים נמצא פיתרון זמני: להמשיך ולהתייחס אל מיפלגת העבודה כאל מיפלגה אחות, אך גם לעשות מאמצים כלפי אש"ף. כל זה בצורה עדינה ביותר, כדי שלא להביא את שימרון פרס (ראה תשקוף) וגם לא לתת ליצחק רבין חותמת של אישור ביני לאומי.

למרבה המזל של פרס, האפיל על מושב השבוע ניצחון המרשים של פראנסואה מיטראן, מנהיג המיפלגה הסוציאליסטית בצרפת.

החומה שעל סוללימאן

אני אוהב הרבה דברים. כמה מהם אני אוהב מאוד. אני אוהב מפות. אני אוהב את ירושלים. אני אוהב מפות מכל הסוגים. אילו היה לי טבע של אספן, הייתי בוודאי אוסף מפות. מפות מכל התקופות, מכל המקומות. אני אוהב את ירושלים. לפעמים אוהב עד כדי כאב, כשאני רואה את בנייניה המוארים בלילה, או משקיף על הרהבת ממרומי הרהיטים.

אינני אוהב את ירושלים-של-מעלה, המושג המופשט והדימיוני, עיר התפילות ועיר החזון. אני אוהב את ירושלים-של-מטה, ירושלים כמו שהיא, כל הפסיפס המטורף הזה של עיר שכל אבן בה שייכת לתקופה אחרת, לתרבות אחרת, לעם אחר.

כל זה כהקדמה לקביעה פשוטה: מי ששלח לי את הכרך 'ירושלים במפות ובמראות, מאת הר"ר ריכב רובין, גרמה לי תענוג אמיתי. (תודה, רחל קרמרמן!)

זהו כרך מהודר ובו עשרות רבות של מפות, מהמאה החמישית ועד המאה שעברה. מפות דימי יוניות לגמרי, שבהן ציירו כע"ליון עיר שהיתה קיימת רק בליבם, לצד מפות מדויקות לפליא מלפני קרוב לאלף שנים. כל חובב יכול להחליט איזו מן המפות מושכת אותו ביותר. אני בחרתי במפות הצלבניות העגולות, המזוהות את כיפת-הסלע — פאר האדריכלות המוסלמית — כבית-המקדש. ואולי מעניינת עוד יותר מפת-הפסיפס הביזנטית שנמצאה בעיירה מיד בא בירדן — מפה מן המאה השישית, שבה אין עדיין כיפת

סוללימאן

הסלע, אך יש בה רחוביהכרדו, כמו בימינו. מפליא עד כמה מעט השתנתה העיר ב-1500 השנים האחרונות. מחשבה מחרידה: מה היה קורה אילו התקבלה עצתו התימהונית של דויד בנגוריון למחרת מילחמת ששת-הימים, למחוק מעל פני הארמה את חומת העיר העתיקה, מפני שהיא "תורכית", ואינה שייכת לעיר. יתכן שטרי קולק היה עושה זאת, כפי שהרס את שכונת-המוגרבנים ויצר את מיגרשהחנייה הלאומי מול הכותל המערבי. אבל גם טרי התרוץ ידע שרחפירו לא יוכלו לה לחומתו של סוללימאן המזהיר, ולכן גם לא ניסה.

שכחתי להגיד שאני אוהב גם ספרים שהם ערוכים היטב ומורפסים היטב. זהו ספר לדוגמה. פחות הלהיב אותי הספר ארץ נולדת, בעריכת הר"ר מרדכי גאור. גם זהו ספר שנערך לקראת שנת-ה-40 כספר-מנתות (כך נראה). אוסף די מיקרי של מיסמכים ותצלומים, לא תמיד מוסברים כראוי.

אך גם בספר זה יש אוצר של פרטים קטנים ומעניינים. בעיני מצא חן ביותר מיסמך של "מינהלת העם", המגלה כי היתה קיימת ועדה (מיכאל אסף, דויד רמז, בכור שיטרי) כדי לקבוע מה יהיה שם המדינה החדשה בשפה הערבית. הוועדה החליטה לקרוא לה "איסראיל" (השם נרשם בערבית בכתב-יד, כחנות-הדעת שנכתבה במכונת-כתיבה עברית).

משמע שזה לא היה בטוח מראש כלל וכלל. היתה הצעה שהמדינה תיקרא בערבית "פלסטין". אולם "יתכן כי המדינה הערבית בארץ-ישראל תיקרא גם להבא פלשתינ, דבר העלול לגרום לערבוביה". באותו הזמן עדיין היה, כנראה, ידוע שבן גוריון, בעזרת המלך עבדאללה, יצליח למנוע את הקמת המדינה הערבית העצמאית בארץ.

השלושה הוסיפו: "עם זאת עלינו להעיר כי השם איסראיל המיוחד ליחודי ארצות-המזרח לצידם כחטיבה מיוחדת (ורתת), שאינה מזוהה עם הציונות, יש בו כדי להכביד על מצבם של אחינו ודבר טעון שיקול מדיני".

כרגיל, האינטרסים של יהודי המזרח לא מילאו תפקיד חשוב במחשבת הצמרת.

ועוד: "הוועדה עיינה גם בהצעה לקרוא למדינה בשם 'ציון' ולדעתה שם זה, בתרגומו העברי, עלול להכביד מאוד על האזרח הערבי במדינה היהודית".

בספר אין תאריך למימך זה. אך נראה כי נכתב לפני ה-14 במאי 1948.

קלגסים וקלגסיות

ראיתי את השוטרות הצעירות המחזיקות באלות, היוצאות לפעולה נגד הערבים בירושלים המזרחית, והודעתי. ממש כמו מאשה לובלסקי, שקראה לרמטכ"ל שלא לשלוח חיילות לריכוזי ההתקוממות באלות.

מדוע הודעתי, בעצם? וזהו שוביניזם נתעב! אמר לי קול פנימי. "יש לך דימוי רומאנטי של האשה כייצור עדין, חניני. גרמה לך שאתה מגיב כיפה-נפש, אבל בעצם זהו בסך-הכל השוביניזם הגברי שלך באצטלה ליברלית. איך מכיר, בעצם, בשיויון המיני?"

לא, נכון, עניתי. "זה בכלל לא קשור בשוביניזם. אבל צריכים להכיר בעובדה שהמין הגברי הוא מטיבוע תוקפני ואלים יותר מאשר המין הנשי. זה נובע מחוקת-התפקידים בטבע: הנקבה האנושית יולדת ומגדלת את הילדים, הכולה אנושי מגן עליהם וצד למענם. גם גבר המכה בנאיארם האשה מעורר אצלי צמרמורת. אבל אשה — על אחת כמה וכמה!"

מה ההבדל? התעקש הקול הפנימי. "הנקבה האנושית אינה פחות אכזרית ואלמה מאשר הוכר האנושי. ההיסטוריה מלאה בדוגמות. חשוב על יעל, שרצחה את סיסרא בשנתו, למרות שבטח בה. חשוב על המיפלצת מבוכנוואל. תן מקל בירי אשה, והעמר

אורי אבנרי

יונה אישי

מולה קורבן חסר-אונים, והיא תתעלל בו בדיוק כמו גבר. אולי יותר. אם אתה חושב אחרת, זה רק מפני שהמוח הגברי שלך עדיין מעורפל בעיקבות החינוך הרומאנטי שקיבלת.

"לא רובים ולא יעל, עניתי בזעם. יש הבדל: הסתכל כמה שמתרחש על הכביש. אנחנו, הגברים, הופכים לחיות-טרף. הנדה גות-הנשים הן כמעט תמיד יותר זהירות, פחות תוקפניות, פחות להוטות לעקוף ככל מחיר, להגביר את המהירות. אני יודע אם זוהי תוצאה של מורשה ביולוגית או של תרבות אנושית. אבל זוהי עובדה."

"קישקוש", ענה הקול הפנימי בגסות. "הנשים מדוכאות, ולכן הן משתדלות להתנהג יותר יפה. כמו היהודים בחר"ל. כמו הכר שים, בשעתו. אבל תן לעבר מקל, והרשה לו להרכיב, והוא יהיה גרוע מכל אדם אחר. עבר כי ימלך. או, במיקרה זה, שיפחה כי תמלך."

"אבל האשה צריכה לחנך מחר את הדור הבא! אם תהיה היום למיפלצת מרביצה, היא תגדל רוד של מיפלצות."

"ואולי להיפך", הרגיע אותי הקול הפנימי. "אם תיתן לה מקל ותשלח אותה לשטחים הכבושים, אולי תמחר להתפכח. אולי תבין מה מתרחש שם, ותשפיע על הגברים לשים קץ לעימות הברור טאלי ולעשות שלום, לפני שנהפוך כולנו לעם של קלגסים וקלגסיות."

רומאן עם אופנוע

חיפשו בארכיון העולם הזה תצלום ישן של מרים ירון, מלכת היופי הראשונה של ישראל. מצאו תצלום המראה אותה יושבת על אופנוע, מאחורי כחור צעיר. אני.

התמונה צולמה כאשר ערך העולם הזה, ביוזמתי, תחרות אופנועים על שם שועלי-שימשון. הייתי אחד השופטים. מרים ירון התכבדה למסור את הגביע. לפני כן הרכבתי אותה על אופנוע ועברתי איתה את מסלול המירוץ. זה היה חלק מן הרומאן שלי — עם האופנוע.

איך זה התחיל? כשהייתי בן 17 או 18, הייתי הרבה יותר מרי עני מכרי לחלום על אופנוע. בפלוגה שלנו באצ"ל היה מישהו שהיה לו אופנוע. כל הבחורות העריצו אותו, כולנו קינאנו בו. אבל זאת היתה קינאה לשמה. כשהיה צורך, רכבתי על אופניים. רכבתי על אופניים מתל-אביב לחיפה, לירושלים, ליסדהמלח, אבל זה סיפור אחר.

לקראת סוף מלחמת-העולם הופיעו בארץ הדגמים הראשונים של אופנוע-צנחנים מתקפל. זה היה הקטנוע הראשון. הבריטים ייצרו אותו כדי להצניחו יחד עם הצנחנים, ולאפשר להם תנועה מהירה.

הוריי, שהיתה להם מכבסה, קנו קטנוע כזה, ואחר-כך עוד אחד. אבי ואמי השתמשו בהם כדי להוביל כביסה ללקוחות. לפעמים

עם מרים ירון על המצילס (1951)

עזרתי להם ורכבתי על אחד הקטנועים. לפעמים שאלתי את אחד האופנועים כדי לבקר אצל חתיכה.

גם בזמן מלחמת-העצמאות, כשהייתי מזדמן לחופשה של כמה שעות הביתה, הייתי שואל קטנוע כדי לעבור בין החתיכות השונות מבלי לאבד זמן.

במלחמה נכנס בנו השיגעון של הגיף הפתוח — ההריה בכבישים ובשדות, כשהרוח מצליפה על הפנים, והמהירות מטריפה את הדעת מרוב תענוג. זה נשאר לי מאז ברם. אני יכול לשמור על המהירות החוקית (המגוחכת) רק במאמץ עילאי.

אחרי המלחמה שאל אותי ראובן הובר, חברי מהשועלים, אם אני רוצה לקנות אופנוע, מייד, בו במקום. מבלי לחשוב פעמיים, אמרתי. "כן" כעבור שעה בא אלי הביתה, הביא לי אופנוע כבד ואמר לי לנסות אותו. עליתי עליו, התחלתי לנסוע, נפלתי, עליתי שוב, נסעתי, וזהו זה. הסתיימו שיעורי-הרכיבה.

זה היה אופנוע מדגם מאצ'לס (אין כמוהו!) תוצרת בריטניה, 500 ס"ס (5 כוחות-סוס, כפי שקראנו לו אז). התחלתי לדהור בו בכבישי הארץ. בשבתות הומנתי בנות, הרכבתי אותן מאחור ויצאתי לבקר שוב בשדות-הקרב של השועלים (במשך זמן-מה זה היה מין שיגעון כזה. אחר-כך זה חלף).

היו לי הרבה חוויות על האופנוע. בחורף של 1950/49, כשירד שלג כבד בתל-אביב, הרכבתי בחורה בשם אהובה מאחור, דהרתי, החלקתי, התהפכנו. בגלל השלג לא נפגענו. את אותה אהובה לקחתי בגשם שוטף לחיפה, והגשם כיבה את המנוע אחרי כליכמה קילומטרים. בחורה אחרת, שכחתי את שמה (שתסלח לי), רכבה איתי לנגב. בדרך נגעה בטעות ברגלה בצינור-המפלס הלוהט, ונשאר לה סימן לכל החיים.

כאשר רכשתי את העולם הזה, עדיין רכבתי על האופנוע. באחד הימים צילמנו צעירה בשם רחל על-שפת הים. הצעתי להחזיר אותה הביתה, התהפכנו על החול. התחתנתי איתה. (לא מייד. זה לקח כמה שנים.)

בסך הכל התהפכתי הרבה פעמים בגלל שלוליות של מים ושמן. למולי, לא נפצעתי אף פעם באופן רציני.

לבסוף החלטתי שהתגריתי בגורל דייחצורך, וכי לפי תורת-ההסתברות אני עומד לשבור לעצמי את הגולגולת תוך שנה-שנתיים. קניתי מכונת קטנה וישנה, דגם פורד משנת 1936 או משנה כזה, ואמרתי שלום למאצ'לס.

אבל כשאני רואה תצלום ישן שלו, מציק אותי גל של נוסטל'גיה. אין כמו האופנוע. תחושת החופש של הרכיבה במהירות של 150 קמ"ש, כשאתה חשוף לגמרי לרוח, כשאתה חש את הסביבה ומריח אותה, כשכל חושך ערים ודרכים, כשהאוויר שורק באוזן ניד — אין תחושה בעולם שתדמה לזו!

אז איפה הגרזן?

עשרות הודעות של דובר-צה"ל סיפרו בשבועות האחרונים על התרחשות, החזרת על עצמה שוב ושוב, בחדגוניות מפתיעה: "מקומי" מסתער בגרזן על חיילי צה"ל, ואלה נאלצים לפתוח באש ולהרוג אותו, כדי להציל את חייהם.

זה מעורר כמה תמיהות. ראשית, מגנין קמו לו לעם הפלסטיני כל הגיבורים האלה? להסתער בגרזן על חיילים בעלי נשק מוכן לירי — זה מחייב אומץ-לב. האם דובר-צה"ל מטפח בכוונה תחילה פולחן של גבורה פלסטינית?

שנית, מדוע אף אירוע אחד כזה לא צולם? הרי "השטחים" מלאים בצלמים, שמים ואנטי-שמנים. הכיצד זה אין אף תצלום אחד המראה אירוע כזה?

שלישית, היכן הגרזנים? כשאדם מסתער בגרזן על חיילי-צה"ל ונורה למוות, הרי הגרזן נופל מידיו, במרחק של שניים-שלושה צעדים מן החיילים (אחרת חיייהם אינם בסכנה, וממילא לא היה עולה על דעתם לירות, בניגוד לפקודות). אז איפה התמונות?

מדריך-הטלפון?

מה זה?

חיפשנו את מיספר-הטלפון של אדם מסויים. היינו חמישה בחדר, ואיש לא ידע.

"אולי תנסו לחפש אותו במדריך-הטלפון?" שאל מישהו. הסתכלנו איש ברעהו. הרעיון כלל לא עלה על דעתנו. מדריך-הטלפון? מה פתאום? מי מחפש במדריך-הטלפון? תמיהה כללית זו עברה בי משה. הרי בכל העולם, כאשר אתה מחפש מיספר-טלפון, אתה נוטל את המדריך ומחפש. כמעט אוטומטית.

מדוע לא אצלנו? שאלתי וקיבלתי תשובות.

"אף פעם לא מוצאים שם כלום!" "האותיות הן כלי-כך קטנות. זה מוציא את העיניים!" "אי-אפשר לדעת איפה לחפש! איפה הסוכנות היהודית, למשל? תחת ה' או תחת ס'?"

"ניסית פעם לחפש בית-מלון? איפה הוא רשום? תחת בית-מלון, או בת-מלון, או מלונות, או מלון?"

"ואם אתה כבר יודע, איך אתה יכול למצוא את זה, כשזה כתוב באותיות זעירות בין שאר האותיות הזעירות?"

וזהו עובדה: ליין אין חשק להשתמש במדריך-הטלפון הישראלי. הגניוס היהודי, שהמציא את החצצית ואת אלת-הבוק, אינו מסוגל להדפיס מדריך-טלפון שמיועד ירצה להשתמש בו.

הוא נמשך כבר מאז הקמת המדינה. שר בא ושר הולך, דואר הולך ובוקבא. שום דבר אינו עוזר. עדי-הספר אינו מסוגל לייצר ספר-טלפונים.

ספר תהילים, מחטים באוזן הימנית, מימיה הונגרית ושלט באורך של חצי מטר

חבריו לכבודו לרגל הכבוד הזה. כעבור כמה שעות שכ ששון לקאהיר עם בתו אורנה, ושם ערך קבלת-פנים לכבוד יוסי-ה' עצמאות. שום נציג מצרי רישמי לא פקד את קבלת-הפנים.

■ **רפי גינת**, "השמן של הטלוויזיה", החליט לרוות לקי ראת נסיעה קרובה לחו"ל. הוא הוריע שהחליט להפחית 15 ק"י

שבה ג'יהאן אל-סאראת, אלמנתו של **אנוור אל-סאדאת**, להתגורר במצריים, תורה ג'יהאן לארצות-הברית, אחרי ביי קור במצריים.

■ הפתעה משמחת חיכתה ל**משה ששון**, שגריר ישראל במצריים. האיש, שנבחר להדליק את משואת-השלום ביום-העצמי אות, הופתע ממסיבה שרכו

ממאוי להונולולו בענייני-ספרים. הוא לקח איתו לטיסה ספר-תהילים קטן, ולמרות שאינו דתי, הוא מאמין שניצל בזכות הספר. ליד מיטתו בבית-החולים נמצאת אמו **הרסה**, לשעבר מנהלת

עתה בבית-חולים בהוואי מכור יות, מפגיעה ביד שמאל ובבטן, משיטפידים פנימיים ומקריעת עור-התוף באת מאוזניו. אביו, **יונה גרשפלד**, העובד בהוצ' אהלאור של ירחון לענייני מי

■ **יושבראש** הוועד-המנהל החדש של רשות-השדור, **אהרן הראל**, הופיע בתוכנית סוף-המוספים. במיסגרת התוכנית נשאל על מועד התפטרותו מהכנסת, לרגל תפקידו החדש.

אבי ולמן, העולם הזה

אהוד ברק (משמאל), סגן הרמטכ"ל, היה האישיות הצבאית הבכירה ביותר בערבי-הצנחנים בלבנון, נעדרו הרמטכ"ל ושר-הביטחון שהבטיחו את השתתפותם. הרמטכ"ל דן שומרון נתן הוראה שכל קצין בכיר בדרגת תת-אלוף ומעלה, שאינו קשור ישירות לפעולה, חייב להיראות באירוע. חלק מהקצינים שהיו בין הנוכחים העדיפו שלא להצטלם, בתואנה שזה לא מוסיף ליוקרתם שהם לא נמצאים עם כוחות צה"ל בצמון. דודי לסקוב (בצילום משמאל) קצין-הצבא הוותיק ביותר בעולם, נעזר במקלה-הליכה.

סניף בנק, הגרשה מזה שנים מגרשפלד האב. לגמרי במיקרה היא הגיעה לביקור אצל הבן ימים אחדים לפני אסון המטוס.

■ חברה-הכנסת **אליהו בן-אלישר** נראה רגוע למדי ביום השלישי במיון-ההכנסת, כשהת' כונן לתרום את חלקו ב"שירותי רוס" מאולפן נלי-צה"ל. הוא נבחר לסקר את שנת 1977, וראה בכך מחמאה. רבים לא ידעו שהח"כ הרענן רק נחת באותו היום מטיסה ממושכת מקנדה. כן-אלישר סיפר שאינו מסוגל לישון אחרי טיסות ארוכות, ומכאן הסיבה למרץ הרב שלו.

■ סגן-השר **רנני מילוא** החליט להפגין רוגמה ציבורית. משהתבקש על-ידי ידידה לאפי שר לה לטלפן לחו"ל ממכוניתו, מירוחם הרחוקה, נבעת: "על חשבוני — תעשי כמה שיחות שאת רוצה, אבל על-חשבון המדינה? לא בא בחשבון!"

■ **אברהם אסל**, עסקן חרות הוותיק, שסירר חתימה מקורית של **מנחם בגין** עבור **חנן קריסטל** על גבי הספר לילוח לבנים, הבטיח השבוע במיון-ההכנסת לסדר חתימה נוספת — והפעם אף אישית יותר — לעיתונאית מסוימת, אבל בתנאי אחד: "שתקראי את הס' פרי" הספר עוסק בתקופת מאסרו של בגין בסיביר, במילחמת-העיר לש השניה. אפל סיפר, באותה ההזדמנות, בכאב רב על יחסו לבגין וביקוריו אצלו.

■ רוב השרים וחברי-הכנסת עוסקים בימים אלה בשתדלנות הופעות לפני סניפי-המפי' לגה ברחבי הארץ, ולפני בוחרים פוטנציאליים. ואיפה טורח השר **מרדכי גור**? מי ששב באחרונה לממשלה, הופיע השבוע לפני חיילים מתוננים.

■ בניגוד לפירסומים, כאילו

סיים ומישפט, משוחח איתו בטל' פון פעמיים ביום. השבוע סיפר אייל שעורכדיין אמריקאים ידו-עים התקשרו עימו בבית-החולים והציעו לייצג אותו בחינם במיש' פטו נגר חברת-התעופה אלווה. "אייל דחה את כל הפונים", סיפר האב, "הוא מתעניין כרגע רק בהחלטתו. כעתיד תוגש תביעה משותפת לכל נוסעי המטוס". אייל (27), יהלומן, היה בדרך

אך תם השדור, הופתעו אנשי מוסף-המוספים לזכות בשיחת-טלפון מאברהם (ב"גיה") שור חנן, ראש-עיריית ערד. שוחט התעניין מתי בדיוק יש ככוונתו של הראל לפרוש מהכנסת. הוא אמור להיכנס לכנסת במקומו.

■ **אייל גרשפלד**, הישר-אלי שנפצע בשבוע שעבר בהת-בקעות המטוס בהוואי, מחלים

עוזי עוזיאל הצייר המהיר ביותר בעולם, לפי ספר-ה"שיאים של "גינס", עלה לנקודה הגבוהה ביותר בטאבה, בין מלון "אווה סונסט" לכפר של רפי נלסון, ביום שבו הועלתה שוב בעיית הבוררות. הוא רצה להנציח את טאבה בציור, וצייר את פרח-השלום על פיסת-בד באורך 40 סנטימטר, במיספר שנות המדינה. את מלאכתו סיים בפחות משתי דקות.

אבי ולמן, העולם הזה

רופאים מצחיקים

במסיבה הסגורה של בוגרי מחזור 1963 של בית-הספר לרפואה היתה הרבה התרגשות. הרופאים והרופאות, שרובם כיום רופאים בכירים, חגגו בסטייל.

בהתחלה הופיע עמי דיין, איש-הטלפטיה ומכופף-המז'גות, אשר עשה תרגיל לפרופ' יוסף לוי, שהוא מנהל מחלקה של-קלסטי-אית-שמה בבית-החולים השרון. "תי נוק כושי נולד", אמר דיין, "מה צבע העור שלו?" "שחור", אמר הפרופסור. "מה צבע הידיים?" "שחור". "הרג-ליים?" "שחור". "מה צבע השיניים?" לבן, אמר מנהל-המחלקה, ושכח שגם תינוק שחור נולד בלי שיניים. רופאה אחת נחל-צה להגנתו: הוא לא צריך לדעת, הוא לא רופא-שיניים! אחר-כך קם כל אחד בתורו, ואמר כמה מילים על עצמו, על עבודתו ועל חיו הפרטיים. כאשר קם ד"ר אברהם מורג, המדבר כל העת בסלוויזיה על איידס, צעקו לו: מכי רים אותך, אתה לא צריך להזהות! וגם: אין פה חולי-איידס!

לד"ר מורג היה מסר לחבר'ה: אתם לא שייכים לקבוצת הסיכון הקלאסית, הוא אמר. אבל כשאתם נוסעים לבד לאורך זרה, תזהרו.

ד"ר אבנר אליצור, מנהל בית-החולים לחולי-נפש אבר-בנאל, קם לדבר. על חגורתו היה תלוי ביפר. מה זה, צעק אחד הרופאים, מה פתאום פסיכיאטר מתחבב עם ביפר? ומישהו החזיר צעקה: זה השיגעון שלו! רופאת-שיניים אחת סיפרה שבתה לומדת רפואת-שיניים, אז רופא אחד התעניין אם אפשר לערוך היכרות בינה לבין הבן שלו.

רופא אחד סיפר שכאשר בנו שירת בצבא, הוא רצה להתחמק מאיזה קורס. כאשר נשאל בשיחה מה עושים הו-ריו, הוא ענה: אבא מזריק ואמא עובדת.

התברר שמרבית ילדי הרופאים לומדים גם הם רפואה, או מתכננים לעשות זאת. רופאה אחת אמרה: יש לי בת בגיל 9, שתילמד רפואה בעוד 10 שנים. ואחרת אמרה: יש לי שלושה ילדים, שניים נורמלים ואחד רוצה ללמוד רפואה.

ברכה שוורץ נערת-הזהר של שנות ה-70, המתגוררת כיום בניו-יורק, ירדה לכמה ימים לאי לת. באחד הבקרים ירדה לחוף-הים כדי לעודד את חברתה, הזמרת שחורת-העור פטריסיה האריס. שוורץ לגמה כמה פחיות בירה, והתחילה להלהיב בקול-קולות את הקהל שישב והאזין לזמרת, כשמעם לפעם היא מחמיאה בקול רם לזמרת. האריס סיפרה לאחר מכן מהן ידידות טובות מזה שנים רבות. מאז שנפגשו בלונדון.

עבור אמנים אחרים ובהקלטות שלרעצמו. האולפן נמצא ליד ביתו, במרכז תל-אביב, וזה יהיה מאוד נוח, מכיוון שלפעמים נחה עליו המוזה בשעת-לילה מאוד רת, והוא מעדיף שלא לחכות עד הבוקר.

■ העיתונאי ידידי מנוסי הגיע למסיבת יום-הולדת המור, וסיפר לחברים שעמדו סביב כי שיום הולדתו ה-60 חל באותו היום כמו זה של בעל המסיבה. **זאב הלפרין**, מבעלי חברת אירונות ואיש-התיקשורת **חזי ברמל** החליטו בו במקום להניי פו אל על 60 פעם. אך מפאת מישקלו הרב, הם הצליחו לעשות זאת פעמיים בלבד.

■ הדוגמנית לשעבר **חווה לוי**, העוסקת כיום בעיצוב-אופי, נה, ערכה תצוגת-אופנה כשהיל-דים של חברותיה משמשים כדוגמנים. כך ניתן היה לראות על המסלול את **מאזי**, בתם של **עמי ופינצי מור**, כשלצידה צועדת **תמר**, בתם של **ציפי ואבישי שביט**, ומאחור **אלי כסנדרה**, בתם של **חווה לוי וגי פולרס**, ו**ליאור ברנרס**, בתם של המעבד המוסיקלי **ננסי ברנרס** ואשתו **שרה**. את מירב התשואות גרפה אלכסי נדרה, שהתנהגה כדוגמנית-מליי דה, והמשתמשת כמודל השראתי לאמה.

■ מי שיראה בימים אלה את עורך-הדין הפילי **ציון אמיר**, כשהוא מסתובב ושלוש מחטים תקועות באוזנו הימנית, כל יחי שוב שהאיש החליט להתקטט בעגילים. את המחטים תקע באוזנו רופא-מחטים, והן צריכות להישאר שם במשך חודש. אולי כך יצליח סוף-סוף אמיר להיגמל מעישון-סיגריות, הרגל שהתחיל להפריע לו בזמן האחרון.

דפנה ברק, זוהר אהליאב ונעמי רון

כיום השלום, שערכה עיליית אי-לית במיסגרת חגיגות שנות ה-40. האירוע, שנערך בהשתתפות ילדי בתי-הספר בעיר וילדי הכפר הערבי דבוריה, התקיים בנקר דת-הגבול. אלימזרי, הרובר עב-רית רהוט, נשא נאום לפני היל-דים, ואמר ששלום-אמת יהיה אחרי שיימצא פיתרון לבעייה הפלסטינית. הילדים לעומת זאת לא נזקקו להסברים ומצאו שפה משותפת תוך זמן קצר ביר-תר.

■ אלמנתו של **רפי גלסון**, איש-טאבה, **מריאן**, החליטה לפנות לכיוון העיסקי, וכעת היא יוזמת פרויקט-ענק בתחום הת-יירות. לחברים סיפרה שמרובר באתר נופש וספורט, מקורה בכי-פת-פלטטיק שקופה, שתגאיה-אקלים בו קבועים בכל ימות הש-נה. היא כבר מצאה מממנים, המוכנים להשקיע את הסכום הדרוש לבנייה, אך תחילה דרוש סכום של רבע מיליון דולר לע-ריכת סקר על הנושא. את הסכום הזה אין החברה מוכנה לממן, מכיוון שתוצאות-הסקר יקבעו אם אילת בכלל מתאימה לפרוי-ייקט כזה.

■ מעצבת-האופנה **בילי הד יימן**, בתו של המלחין **נחום היימן**, ערכה תצוגת-אופנה, שהכנסותיה נועדו כתרומה לגוף ציבורי. בתום התצוגה עלתה אחותה, הזמרת **סי דידימן**, על המסלול ואמרה לקהל: "ברוך כלל אני לא עובדת בשביל אף אחד (כשם אחד משיריה), אך הפ-י

חמש דקות תמימות — המוכל מתכופף לחתום, והצלמים מבזי-קים. בכך לא תמו יסוריו: גם ה-קהל הרב, שעמד מאחוריו, לא נתן לו מנוח, והוא פנה אליו ו-אמר: "מספיק שבהסתריות עומ-דים אנשים מאחורי גבי ומנסים לפגוע בי".

■ **בועז אפלכאום**, מנהל לישכת ממלא-מקום ראשי-הממ-שלה, נראה באחרונה מסתובב כשהוא לובש שלייקס (כתפיות). את השלייקס קיבל במתנה מידי **אסף לוי**, בנם של ניצה ור-יוד לוי.

■ בחגיגה בסביון בלט השח-קן האמריקאי **ריצ'רד דריי פוס**. האיש קטן-הקומה וחמור-הסבר שוחח עם **יעל דיין**, עד שעברה אשה בלונדית, קצוצת-שיער, לבושה ברשת שחורה. דרייפוס סובב אחריה את ראשו, וניסה לברר פרטים עליה. האשה, לצערו הרב, הגיעה למקום עם בעלה. היתה זאת האופנאית **מאזי דוברוביציקי**, שעשתה רשת שחורה על שמלה חושפנית במיוחד, ולוותה עליידי **נחמן בעלה** מה לעשות.

■ **יורם לייבוויץ**, מי ש-היה בעלה של **ריבקה מיכאלי**, חגג, בשבוע שעבר את יום-הולדתו ה-50 במסיבה עליזה. גם גרושתו המפורסמת תגגה לא מכבר יובל שנים.

■ הקונסול המצרי **אהמד אלימזרי** היה אורח-הכבוד

לוגרמים ממשקלו — לא פחות. ירדים מעידים שהוא אכן מתנור מאוכל מזה כמה ימים, ושנסרו ממנו כבר קילוגרמים התחל-תיים.

■ **מרדכי שיפמן**, מי ש-היה רובר אנד, שהוא כעת פנסיו-נר, עוסק בייצור תיקשורתי לסור-עצת הסובלים. הוא מזין את התיקשורת בקומוניקטים על יעילותם של המובילים מול חר-סר יעילותו של אנד. הוא אף הגדיל לעשות ופנה אל השר **חיים קרפס**, כטענה שבאנד יש חוסר-יעילות, שארם אחר בסוט-צח הסובלים עושה עבודה של ארכעה אנשים באנד. שם כועסים עליו ומכנים אותו "הפנסיונר שסרח". לפני ימים אחדים אמור היה להתחיל מיבצע זהירות בר-כים, בשיתוף קואופרטיב אנד והסועצה הלאומית לסניעת חאור-נוח. הכל היה מוכן למיבצע, עד שנוער להנהלת אנד שמרדכי שיפמן משמש כרובר הסועצה לסניעת תאונות. באנד החליטו לבטל את ההשתתפות במיבצע, בטענה שהם לא מוכנים לשתף פעולה עם שיפמן.

■ מוכל ההסתריות, **ישר אל קיסר**, היה אורח-הכבוד של מסיבת הירחון ועדים. המארחים ביקשו שיחתום בספר-האורחים. קיסר שלף את עיטו, ובאותו הר-גע התנפלו עליו הצלמים והת-חילו להבזיק, דבר שמנע ממנו את האפשרות לחתום בגלל הסינוור. כך זה נמשך במשך

אבי ורדין, העולם הזה

מרטה אליאן (מימין) ואדית מיטני היו מהבולטות של מסיבת בוגרי מחזור 1956 של בית-הספר לרפואה ליד האוניברסיטה העברית. השתיים, שלא התראו שנים רבות, נחשבו ליפהמיות המחזור, וכל הגברים חיזרו אחריהן. אליאן מנהלת את המחלקה הנוירי-פסיכולוגית בבית-החולים "צרינג קרוס" בלונדון, ומיטני עובדת כרופאה פסיכיאטרית בתל-השומר.

שלמה גליקשטיין הטינסיאי אלון ישראל (משמאל) ירד לאילת כאורחו של המלונאי אלי פמושו. השניים שיחקו בטורניר טניס נגד איש-הספורט טל ברודי, שבן-זוגו למישחק היה מיקי גיל, טניסאי חובב. למרבה ההפתעה הפסידו גליקשטיין ופמו לברודי וגיל. שני מאמני-הטניס בועז ניקרטיין (מימין) וגינו ואן-קוטהם, אלון הנוער של בלגיה (במרכז מאחור) אמרו בהומור שאם אחד מהם יפסיד לפמו, הוא יאבד את מקום-העבודה שלו, כי להם אסור להפסיד.

רונן ברגמן, כתב בן 15, גידל זקן, זיך את גילו והצטרף כחבר מן השורה לחסידי הרא חודשים של תחקיר ובשלושה שבועות של שוהות במיקדש ניסה לברר את פשר המשיכה

בתוככי המ'קדש

הכהניסים קיללו קצת, הריבוק על חזית הבניין כמה כרוזים והסתלקו. לא היו עיתונאים, אז הם הלכו מרד".

לא משעמם לקרישאים בחייהם הקדושים. עוזר מהתיסוק היוםי מתורת קרישנה הם עושים מאמצים עליונים לגייס מאמינים חדשים, עוסקים במלאכות שונות, וחלקם אף עוסקים מרצון באמנויות כגון הציור הפינסי.

השניים פותחים בדרכיב לשוני.
דב' אורול מול הוא קרישול. שעה
התפלספות, ציטוטים, הפעלת הת'
האפורים של המות. לבסוף הם נכנ'
ס ואומרים: טוב, נכון, את צודקת,
ל גס אנתנו צודקים.
כשהיא שואלת בתמימות: "למה?"
עונים: כעוטים משהו: מה זאת
מותר למה? כי ככה קרישנת אמר"

רק צמה קלועה וארוכה מתמשכת מה-
חלק התיכון האחורי של קרפפס.
נדב (31), „גיתיסדהדאס“, וי"ר
קרעוה יעראל.
אימרה (29), „איש הרא קרישנה
דאס“, ראש מיקרש הוימאי.
שלמה (45), „שירהאסטווהדאס“
מאמין אדוק.
קרבן יותר אלי יושבת ארבע נשים,
לבושות כמו בנותהדרב מהבית שלירי.
הנצירות חוגגת (בשיחות שלאחר ההר-
צאה התגלה הדימיון הרב שבין
קרעוה ליהדות: אותו היחס לנשים,
אותן השיטות לגיוסחברים, אותה
התהיחסות לדרמות אחרות).

לא הופתע לראות מישהו בגילי. (לכ-
תות אסור לעסוק בקטינים, לכן ציינתי
שאני בן 18). מנחם אמר, בגאווה, שזה
רגיל אצלנו."

עוד אנשים התאספו. ראש המיקרש נכבדו ובעצמו הגיע לבדוק מה שלום צאראמניני. בתקופה השחורה של חייו היה דן פסיכולוג מזלית. כיום, אחרי שעלה לארץ, הוא מבכירי קריש"ו. המיטבאט הזר עדיין שולט בקולו המרמור. מנתח, לעומת זאת, היה פעם אלוף ישראל בפנינג-פונג.

בחור צעיר, תימני, הגיע על אופניים ישנים. כעניינים ברוקת סיפר עובריה לראש־מקדש על מעשיו באותו יום. בגאווה גלילה ציינו עובריה שהוא לא הלך עוואר, כדי לעשות מריטציה. שתיים הורו, כי מנסה וישלוש שעות הגה בארנו: קרישה. מנחם ניגש אלי ושוב עלה החיך השפוף על שפתיו. "תשמע, באנו כנברך קצת, ואחר־כך תיקח את האובסוס הראשון לחיפה. המוקה בנביאים, מכירו שמה תמצא את מה שאתה מחפש. היום לא נוכל לארח אותך בתל־אביב."

מנחם דיבר על אהבה: "כשאתה אר-
הב את אלוהים, את קרישנה, כל היתר
הופך לשולי, למוערי. החיים מוקרשים
לקרישנה. החומרניות מתאפסת." ושוב
אותו ברך בעיניים. ברכ ילדותי. תמים.

חצי מוח
לאשה

ח יסוד. לוקחים שמאלה נביאים שכוונה ערבית, בתים מטוס ליפול. מדרגות מאימות, חושך. דלת נפתחת. כואב, תיכנסו" מממצים בעיניים, מת" דגלים לאור. חדר מזור. עשן-קטורת צורב חוק בגרון. אפולונית ריחנית עומ" צבת בחלק החרד.

בחלק הקידמי יושבים החשובים, ש-
לושה גברים קרחים, משוכלי רגליים,

חדר מערזמל. בחורה יושבת.
עניים גורלות, מפוכחות. הייתה
לי חברה, יפה, חכמה, כלוגרית, שיער
גולש. משהו נתן לה את הכתובת של
הם. כשניסו לשכנע אותה, היא רק
צחקת: אין שום סיכוי לאף אחד לשכנע
אותי בשום דבר! ביום ההמישי אמרה
שתחזור בעוד יומיים. היוםיים עברו
לפני שלוש שנים.

„אריק איינשטיין כתב פעם על חבר
שחזר בתשובה. חברה שלי נמצאת
בהרא קרישנה כבר שלוש שנים. מה
ההבדל?“

„חיים מוקדשים לקרישנה“

תל אביב, ספטמבר. תוצאות התחקיר היו עלובות. מסך של ריעות קדומות ושמועות עומד לפני כל הרוצה לאסוף מידע על הרא קרישנה. העדייות מובילות לדינגונג. "שם", אמרו. "הם מסתובבים".

ביום הרביעי הם הופיעו. פתאום נש-
מעה אותה מוסיקה מוכרת מגיחה מר-
חוק, אך עולה ומתגברת. צילצולי-פע-
מונים.

הקרישנאים היו עסוקים בקודש,
ולא היו מוטרדים מהצעקות סביבם.
פניות אליהם לא נענו. הם היו אטומים,
עצמו עיניים למשמע המוסיקה.

אגב הליכתם השליכו החסידים,
כאילו בדרך-אגב, את הכרוזים. כרוזים
שמהם אין להבין דבר, אולם המסקרנים
לדעת יותר.

כבר ביום המחרת התייצבתי על
מפתן המיקרש, לפי הכתובת שצויינה
בפתקים הירוקים. בכניסה שלט צנוע:
"גווינדה". התריסים מוגפים, המיקרש
דיק. ג'וק הילך על הרצפה. במקרה
הגיע משהו. "היום סגור, לא כן קרישנה
חשוב מהרוד, כהן גדול, מבקש את הסו'
טר ברעננה, אין זמן להגיע לכאן."

יֹשְׁבָנוּ עַל הַגֹּדֶר בְּתֵל־אֲבִיב. מִנְחָם

נוגה רגב
 "לאשה יש פחות תאים במוח"

כמעט ואינם צורכים דבר. אוכלים במשורה, ריהוט מינימלי. אין טלוויזיה, אין רדיו. הבית מוזנח. במקום דלתות הם משתמשים בוילונות כבדים, הסוגים על פתחי החדרים.

את המזון, שכל זאת דרוש להם, משיגים חסיד־קרישנה ממכירת נרות. מופע־נרות מיוחד ברמת־גן, השיד לכת, מייצר נרות קורטיביים, שכל לודע־מאמא לא היתה מתביישת לה־ציבם כסלון. כשנגמר לקרישנאים הד־סס, הם מורידים את הג־אלכויות, לוכ־שים בגרים מערביים והולכים לחזר על פתח הבתים, בתיקווה שמישהו יקנה נר מופסל.

מושג הכסף כמעט ואיננו קיים.
שלא כמו בכתות אחרות (אסט, אימן,
סיניומוניה), אין דורשים בקרישונה
כספך בעבור ההרצאות או האוכל.
אנשים, "אומר שלמה, "לא יודעים
עלינו כלום. הם גם לא רוצים לדעת.
העם היושב בציון חושב שאנחנו כמה

אל תסגן כל מה שאתה חושב או רואה או שומע במסנני האינטלקט ההגיוניים שלך. רוצה רוגמה? כמה זה שתיים ועוד שתיים? כן, ברור, ארבע. לא נכון? שתיים ועוד שתיים שווים במרום האוניברסלי שתיים. במרום האוניברסלי אי אפשר להוסיף, ואי אפשר להפחית.

**לברוח מרעש
המכוניות**

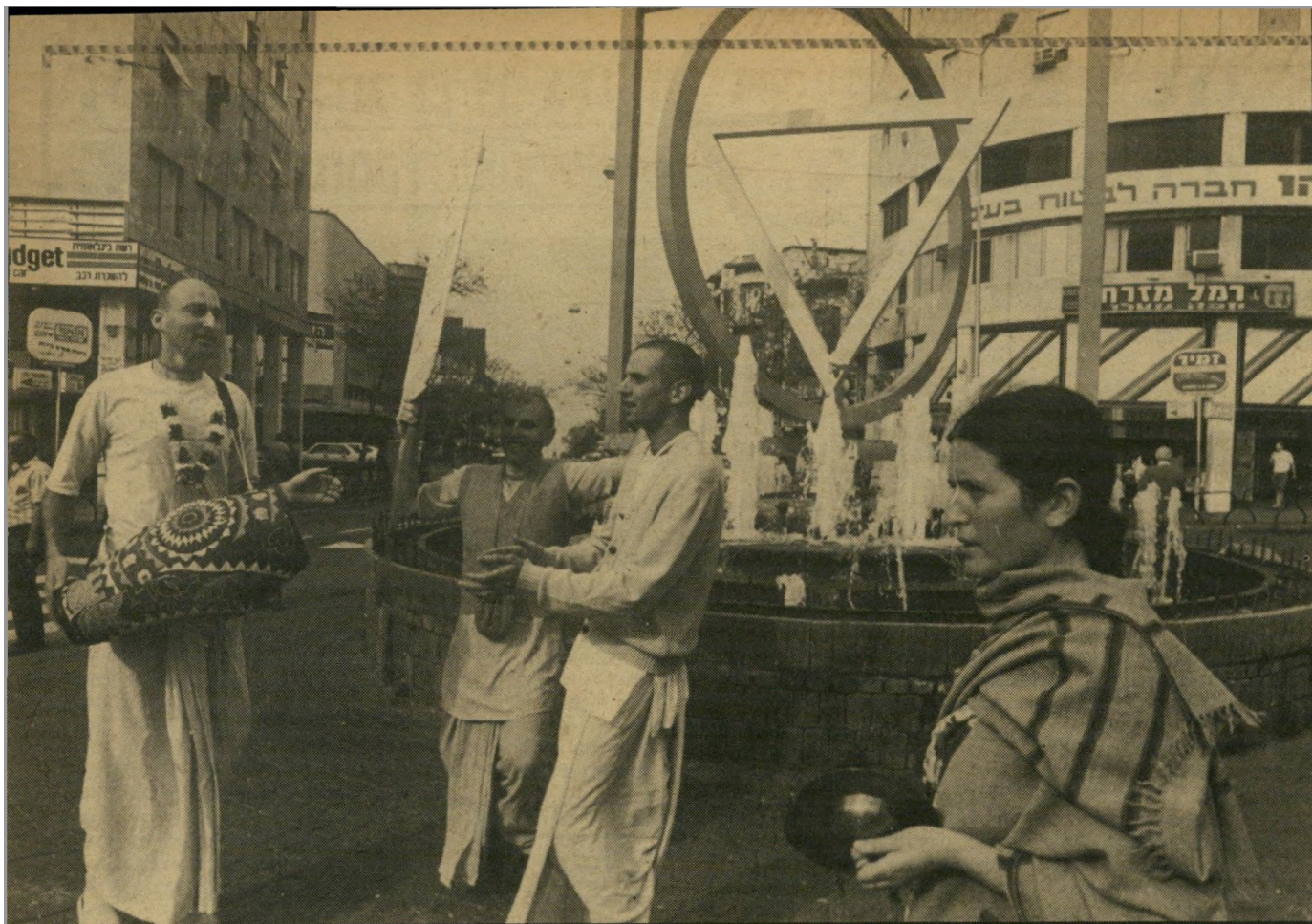
שלושה ימים שהייתי אצל קרית שוה, ואז הם באו לבושים כחולי צהר הצהרית, והאגרוף צבוע בשחור, ממפחיד, כל החזה. פעילי "כך" הגיעו להביע מתאה על הנטע הור, המתחרה, שסמך לדת היהודית הקדושה. הגיעו וישבו, סירבו לחלוק נעליים. שתי רקות אחריהם, כאילו במיקרה, הור' פיעה המישטרה והרגיעה, הכל בסדר אצו בעיה.

שירה במיקדש: סיני קויזנר, דן הולצמן, איתמר תאודור, אשתו עירית ונוגה רגב
תחתונה חסורה

פסיכים מסוממים, שכל מטרתם בחיים היא לשלוח כסף לאיזה הורד, אשר כל חייו עוסק רק בלספור מזומנים. להודי הזה קוראים, כמובן, הורד קרישנה. ה"כל" שטויות. הורד קרישנה הוא אלוהים, לא יצור חי. אנחנו לא עובדים אילים. את הכסף המועט, שאנחנו מרוויחים, אנחנו שומרים לעצמנו. "וסמים – סמים הם האיסור הממור ביותר אצלנו. דבק (כך מכונים הסם) רחם בקרישנה", שייתפס עם סמים, יורד מן הארץ.

באחד הערבים הצטרפה אלי ירידה
לביקור במיקוס. השצאנו להתאווור
אחרי האוכל, היא ציינה: "השקט מה-
מם. בפנים אף אחד לא צועק. מרבכים
בנימוס. אנשים באים לכאן רק כדי
לברוח מהחוץ, מרעש המכוניות ומה-

תהלוכת הרא קרישנה בכיכר הנביאים בחיפה
בטיפוף עדין מחלקות כרוזים

המגע הזה עם החוץ מהווה חלק
צילם: אבי ולדמן

הקול, קולו של איתמר, עולה בבאס שקט מתוך האפולולית. "תרגיש שאתה אובר. לא, אף תפסיק לומר את המנט"רה. המנטרה שמדקלמים קושרת אותך למדיום האוניברסלי. תאבד, תן לנשמתך לצוף, תירגע. תחלחל לתוך האזור

ההעסק תמיד מחשבתך בי, הצע לי צייתנותך וסגור לי, בהיותך שקוע כל-כולך בי, ללא ספק תבוא אלי." (בהגור גיתא ט' 34).

איתמר מוסיף: "עם זאת, נישואין והריון במיסגרת הנישואין מקובלים בהחלט, ושולח חיוך ביישני לעבר עיריית ראדא מאדווה, אשתו, שיילדה לפני חודשיים בת קרישנאית בריאה.

איתמר קם, עימעם את האורות, הר-
ליק גר והציב אותו למראשותי. "זאת
המחרוזת הטהורה. היא מורכבת מ-108
חרווים עשויים מאבן מיוחדת. אבן
הודית".
איתמר אוחז, רועד משהו, במחרוזת.

איתמר תיאודור
שרשרת של 108 חרוזים

תורת קרישנה מסובכת כמעט כמו היהדות. ההיסטוריה של הכת קצת פחות קשה להבנה: "לפני 5000 שנה," מסביר איתמר, "ירר לאר"צנו קרישנה, אדוין־עולם, הפעם בהתגלמותו כרוֹעֵה־עֵצִים בצבע כחול, חליל בידו ונוצֵת־טוֹס על ראשו.

בובה של הכוהן פרהבהפאר
הסטקיות גורמות למילחמת-עולם

מרתק בשביל הרבקים, ונראה שחלקם אינו עושה זאת סתם רק מאהבת אלוהים/קרישנה.

יוצאים החוצה מהמיקרופון בלבושין 19, מתכוננים לסיבוב רחב במיוחד בר חובותיה הראשיים של העיר חיפה. מ"י כל מהדקת את השבים מעל לראשה, ויאללה, לשדל".

התהלכה המוזרה נכנסת לרחוב הראשי, רחוב הנביאים, עמוס שם, אני שים עצבניים.

הגברים צועדים בראש, מזמרים את המנטרה. אחריהם, בטיפוף עדין, צועד דות הנשים, מחלקות עלונים, כרוזים, מטעיות אנשים מהעוגיות, מרקדות, מזמרות וידן עושה במלאכת הקודש.

שיגרת הרחוב נעצרת פתאום. מבייטה בעין עקומה כאורחים החריגים, המפריעים לה. הרחוב פותח וזוגי עיניים גדולות. חיובי מבוכה מלווים את הפמליה המזמרת.

אדם דתי אחד מעביר מבט מלא שינאה על הקרחת המבהיקה. כשמרבינו מצטלמים, הוא נראה כמי שפגע בו ברק, רומז לי להתקרב אליו וממלמל בעגה אירישית כבדה: "למה איתם, למה עם התועבה הזאת? יהודי אתה, יהודי נאצל ונעלה מעל כל הגויים! שב ולמד תורה! קראת פעם את הרמב"ם, שאתה הולך לקרוא שיקצוץ?" כשהוא מתחיל לצעוק ולהשמיק, אני עוזב אותו וחוזר לקרישנה.

יש גם סקרנות אמיתית, מבטייה תדהמה מלווים בהרמתייה: "מי אלה?" "מה הם מהוזה? אה, מי?" "ראל..." "תגיד, הם פסיכים?" "תראה את זה, גם בחור צעיר הולך איתם. הוא עוד לא מגולח..." "אתה חושב שהם מבינים מה שאנחנו מדברים?" "ניקה עוגיה?"

נכנסים לרחוב הרצל. הצפיפות גבוהה. נהיגה מנונית צופרים ברוגז לעבר הרמיות הקלועות. מבטים לצבט, לגלעת, למשור בצמה, לתפוס תיפוף על המורטנגה, עוקצים בקולרים: "וואלף, שוף על הצמה, ואללף, תראה את זה, איך הוא עושה כוסית, למות ממנו, כוסיתאחתו ברוזנה".

ונה צועק לחברו בחשבה על שא לה: "אלה? אלה מודיינים בתחת!"

כמה צעירות ניגשות. מסבירים להן רצון ובחיוך על העקרונות, מזמינים להצטרף.

ויכוח מתעורר בין גבר כבדגוף לאשתו. אל תגיע בעוגיות מה את יודעת מה הם שמים שם? האשה מעזה וטועמת.

"מה עשית?" מתרתח הבעל, "קראתי שיש בזה חשיש. תגיד, כמה זה?" אומר ומניף שלוש אצבעות מול הפנים

חיילים עוברים על פני אנשי הרא קרישנה מדים מול מדים

"בארץ, את שואלת? פה זה עוד לא די רציני, אבל יש לנו עוררין ושני רופאים. אצל קרישנה הכל מאורגן, מסודר, מתויק... כל קטעיותונות נשמר בקפדנות למזכרת".

התיקשורת ניגשת אלי, מנסה לברר מה מחפש צעיר אצל המשוגעים. איתמר מחייך בגאווה. "זה הממשיך שלנו, אנחנו זקוקים לאנשים כמותו".

מיפלט בציונות

את איריס (שם בדוי) פגשתי ליד המיפלט של אגם בדיונגוף. היא ראתה אותי הולך איתם ברחוב, והחליטה לנסות לשטוף לי את המוח בנגי טיב.

אפילו אחרי שהתבררה לה והותיה האמיתית, היא המשיכה לדבר. איריס עזבה את קרישנה לפני שנה. אחת המעטות שהצליחו לצאת מתהווה מות האפלה. היא מצאה מיפלט בציר נות, עזבה את ניויורק ועלתה לארץ.

הבסס לכתות היא המיסיונריות, ומשרתיה של זאת בקורש הם העי תונאים כמון. אלה, בתאונתם לפירסום מהיר וקל, מאמינים בקלות למראה עיניהם.

"בקרישנה רואים לטאטא את הליכלוך מתחת לפני השטח. הכל נראה ירוד לעיתונאי. הוא כותב רק טובות, וקרישנה מרוויחים. "סדרהיום היסטרי ורחוק, ששעות שניה 18 שעות סגירה. קמים ב-4 למיקלחת קרה, ואחר כך שעתים תפילה ושנינו המנטרה. עכשיו אוכלים אצלנו, האוכל היה נורא. אבל לא חשוב שמקאים ממנו, זה האוכל של קרישנה. התזונה הזאת גורמת, אגב, לתת-תזונה חמורה.

"אין לך אפילו זמן לנשום, ובטח שלא זמן לחשוב על מי אני ומה בעצם אני עושה כאן, לעזאזל. אם תשקע בהרהורים, מיד יתנו לך עבודה. בדרך כלל תיירגום ספריקודש".

"עוד מוטו חשוב בתהליך ההתקרבות לאלוהים הוא ההינתקות מהימשפחה. בקרישנה אומרים שההורים טיפשים ולא מבינים. כשההורים באים לביקור הם בוכים כל הזמן או לועגים לקרחת שעשה הבן האובד, ובעצם מוכיחים את מה שהמורה אמר עליהם."

מדיטציה?

"מדיטציה היא חלק ממכלול של פעולות דרגוניות, הנעשות בכת. פעור לות מונוטוניות אלה מביאות את האדם למצב של היפנוזה עצמית. הפרט מרגיש היי, מרחף, מטומם. אנשים נראים כמו אחרי מנת קראק. במצב כזה כולנו קלים להשפעה וקלילת מסר.

"המורים גם אינם מומחים בתורת הנפש. רבים מהאנשים שעסקו במדיטציה הפכו תוך זמן קצר לסכיזופרנים, לחולירוח".

הסיפה איריס, במיבטא אנגלר סכסי כבד: "צריך לכסח אותם ועכשיו, בעוד שעה יהיה מאוחר מדי".

הכרזת המלחמה. את העבודה האמיתית הם עשו מתחת לפני השטח. איתמר, למורניסיון: "רמי פלר הצ" לית, בעזרת רשת הסוכנים של יד לא חים. להשיג את שמותיהם וכתובותיהם של הרבקים. הוא ברר מתוכם את הצעירים ביותר, וניגש לשיחה חינוכית עם הוריהם. חבר שלנו נאלץ לעזוב את הארץ במיצות-אביו, ששוכנע בסכנה הטמונה בהרא קרישנה".

באחד הערבים חשתי מיוחדת במיקרש. אנשים מכל רחבי הארץ הגיעו לחיפה, לבושים ברוב טכסיות, בהדר. המיקרש קושט, וכלינגניה מזוה, רמזי אקורדיון, הובא מתל-אביב.

בערב הגיעה התיקשורת למיקרש. עיתונאית באה לכתוב על הרבקים. לא בקלות נתנו לה להיכנס. היא נאלצה לעבור שיחות מקדימות רבות, בטרם הגיעו ראשיהם למסקנה סופית שהי כתבה תהיה אוהדת. הפירסומת, כך מתברר, חשובה לקרישנאים, חשובה מאוד.

כשהיא הגיעה, התחילו בהצגה. לפי ני העיתונאית הם היו מוכנים לחשוף את ליבותיהם. איתמר הסכים אף לספר את הסיפור האישי העצוב שלו. "נור" לרתי למישהו טובה, ממש טובה. אבא שלי, פרופסור תיאודור, מנהל מחלקה בבית-החולים איכילוב. רצו שגם אני אהיה רופא."

גם בצבא ניבאו לאיתמר עתיד מזהיר. הוא התקבל בלא קושי לסיירת מטכ"ל, יחידת הקומנדו המובחרת של צה"ל.

באחד הימים הגיע אליו ספר של הראקרישנה. משם הדרך היתה קצרה. נראה שגם לאיתמר ברורה הטראגדיה של מישפחתו. "אמא שלי אומרת שזאת, לחתול, לא היהדות", הוא אומר בחיוך מריר. מדבר נגד אטימות האנשים.

מנוחה. קמים לשיר את המנטרה. העיתונאית עומדת מן הצד. פותחת וזוגי עיניים גדולות.

שוב אותה מנגינה, שלושה אקורדים. הוותיקים עומדים ובידיהם כליי. הנגינה, לאיתמר מצילתיים ותופים. בתחילה שרים בקט, כמעט בהסתר. מישוה מנגן באקורדיון. הקטורת מתאכזבת לתקרה. השרים מגבירים עוצמה, מתחילים לנוע. בהדרגתיות עולה השירה אלכסטר.

דמויות נעות בדבקות, צילצולים מחרישי-אוזניים מכל קצוות-החדר. גוגה, ביטנית משהו, עוצמת עיניים, חזק חזק, פוסגת לתוכה את הרוחניות. סולם מינורי משלב מיוזר רחוק עם מיוזר קרוב. בחלל החדר עומד ריח של התפרצות רוחנית ואו, בבת-אחת, עוד בים הפעמונים את המות. חוזרים לכי דור-הארץ.

נרב מצביע לפני העיתונאית בגאווה על תמונתו, מתנוססת בשער הש"י בעוון טיים. מספרים לה על האנשים החשובים, חברי קרישנה: "הנה, קחי לדוגמה את הנרי פורד, נינו של מייסד החברה. מהיום שהצטרף, הוא לא הפסיק לנרב כספים, ובנה מרכז ענקי לחסרי קרישנה בלוס-אנג'לס."

מכן, אמרו שיש סיכוי להניח שהתזונה הבריאה-ככול מהווה בעצם תת-תזונה. הרבקים סובלים, כנראה, ממחסור חמור באבות-הזמון, דבר ההופך אותם לחלשים וחסי-כוח-התנגדות למסרים המשודרים דרך-קבע לתוך מוחם.

סימתי לאכול, השארתי רק את החיילים, אני שונא חצילים, אולם איתמר מסביר לי, בקולו השקט ובחיוכו התידי, את חשיבות החציל, כגורם מל-כר, ומחייב אותי בעדינות לאכול.

מגיעים לאקטואליה. פני, טירון הרבקים מציע לרמיאניק לצעוק "הרא קרישנה" לפני המוות. כך יתקבל לעור לשכולו טוב.

הנרי פורד משלם

חיים אצל קרישנה רחוקים מלהיות חרגונים ומשמעמים. איתמר מלא בסיפורים על ההתנגדות לזיוות לאנשיהכת. שבועיים לפני שהופעתו הגיעו למיקרש החיפאי אנשי האירגון החרדי יד לאחים.

אירגון זה שם לו כמחת ממטרותיו את המלחמה בכתות.

על המיבצע מפקד חזר-בתשובה, נערי-זהר תל-אביבי שהקים לעצמו חב-רת-אלקטרוניקה, התעשר, פשט את הרגל וחזר בתשובה.

רמי פלר מכיר את הכתות מקרוב. יש אומרים שאף היה חבר בכמה מהן. באחד הערבים הופיעו, צבעו כשחור את הרחבה הקטנה שליד המיקרש, קיללו וגדיפו את השקוף, את התור עבה. הרביקו כרוזים. "זאת היתה רק

ההיסטריות של אשתו. לבסוף הוסכם לקחת שתי עוגיות, אחת לתת למיצי, החתולה בבית, ואם לא תמות, אז אפשר לאכול את השניה. זהו, נגמר הסיבוב. חוזרים הביתה למיקרש לארוחת-ערב. מגיפים את התרים.

חציל ככוח מלכד

ה האוכל, כמו כל דבר אחר, טור מן בחובו פילוסופיה עמוקה.

אוכל בשרי לא יגיע לעולם לפיו של דבק. גם אני נאלצתי לוותר על ההמבורגרים במשך שהותי במיקרש. אכילת-הבשר מהווה בשביל הקרישנאים את הסיבות לכל הרע שבעולם. "הטסקיות", טוען איתמר, "הן מהגור מים העיקריים למילחמת-העולם השלישית, שאוטרטו עומדת לפרוץ".

אוכלים בעיקר ירקות, חלב, מזין וב-ריא, רק אחרי שעבר תהליכי סינון ועי-קור מיוחדים. את החמאה יש לבשל לפי ני שאוכלים.

הגברים יושבים ומדסקסים ענייני-דיומא, בזמן שהנשים עוסקות בהגשת האוכל. צלחת מלאה רטבים ועשבים מונחת לפני.

תוך כדי אכילה מסביר גד לובן את חשיבות האוכל בחייו של דבק: "לאוכל יש משמעות חשובה בטיהור הגוף. האש הפנימית בקיבה שלנו תוכל לעכל רק אוכל מסוים מאוד, ורק אם היא תעכל את האוכל המסוים הזה, כי אז נוכל למצות את מלוא יכולת הריכוז שלנו." דיאטנים, שאיתם התייעצתי לאחר-

לא כמו החוזרים בתשובה

שלוש שנים תמימות. איך נפלה ההכרעה, בסופו של דבר, לא ברור. יש אומרים שבהצבעה דמוקרטית ופשוטה. שמועות סימרו על התערבות של אירגון "יד לאחים". האברכים, כך נאמר לי בחזר-החדרים, הפעילו לחץ כבד על חברי-הוועדה ושמו על כך-המאוננים את כל כובד-ההשפעתם בזירה הפוליטית.

הוועדה המליצה: ● איסוף חומר רב ככל האפשר על הנושא בכללותו, ועל כל כת כפרט, תוך התחשבות בספרים ובמקורות-מידע מהו"ל. ריכוזו של החומר יהיה בספריה פתוחה לקהל הרחב.

● מערכת-החינוך – יש לאפשר לתלמידים גיישה לחומר, וכן יש להבין תוכנית מיוחדת ללימוד כללי של הנושא. גושף על כך יש להבחין תלמידי דים בעייתיים, רגישים במיוחד, לנתונים במצבי-לחץ מתמשך. יש לשתף הורים בחינוך בתוך המערכת.

● עזרה לאוכלוסיה נפגעת – הקמת עמותות עזרה להורים ועזרה פסיכולוגית לפורשים מהכתות.

● אכיפת חוקים – "אירגון הורים מודאגים" הגדיל סעיף זה כחשוב ביותר בדו"ח. לדבריהם, ממליצה הוועדה על אכיפת החוקים הקיימים ועצירת אנשי הכתות על כל עבירה. הדו"ח מבחין בכמה סוגי עבירות: הגנת הצרכן, חוק העמדות, מיסוי ומטבע זר, חוק הפסיכולוגים והשימוש בהיפנוזה, חוק הכניסה לישראל.

דו"ח הוועדה הבין-משרדית, שמונתה לחקור את הכתות, מבחין ב-10 כתות, הפועלות בישראל: סיינטולוגיה, אימן, אסט, מדיטציה טראנס-צנדטאלית, בהוגאן, שרי ראגניש, כנסיית האי-חוד (מניס), החברה הבינלאומית למען הפצת תורת (הרא קרישנה), שליחות האור האלוהי (גורו מהריגיא), אצבע אלוהים (רינה שני), אננדה מרגה. ככל שאתה קורא יותר בכתבים שלהם, אר מרת מתאמת-המדידה-המחקרי של הוועדה, נרית רמון, (אנתרופולוגית במיקצועה, שחיברה חלקים נרחבים של הדו"ח), "מסתבר לך, שמה שמוצג כיצירות ופתיחות הוא היפוכו של דבר – סגירות, רובוטיות, חיקוי.

הכתות מדברות בשפה כפולה: הן מביאות אנשים להאמין, שמה שהן עושות הן עושות בשם התרבות שלנו, אבל גורמות להם באופן לא-מודע להינתק ממנה."

ואכן, כתות מסוימות תומכות ברעיונות אפ-ליים ודיעות קדומות.

המוניס, למשל, אומרים שהיהודים הם גזע נחות, שאותו יש להכריז, (חוץ מהמאמינים, כמובן). את המאמינים הם מנחמים, שבקרוב ישתלט מנהיג המוניס על מדינת-ישראל.

פיסקה קטנה, שולית לכאורה, בשולי הדו"ח: המאבק עם קדמוני פיסקה זו היו קשים. חלק מהחברים צידד בהוספת היהדות, כחלק ממה שמכונה כתות וקבוצות. החברים הדתיים התנגדו, כמובן. הוויכוח עיכב את עבר דת-הוועדה, וזו גם הסיבה לכך שלהכנתו נדרשו

השבוע נבחר כמועמד מיכלגת העבודה בבחירות לכנסת. אפרים גור (משמאל), השריף הגרזי של אשדוד, מאמין כי הוא קרוהאור של מיכלגת העבודה, וכי יש לו כל הכישורים להיבחר לכנסת

אפרים גור צועד ברחובותיה של אשדוד כמו שריף בעיירה אמריקאית נידחת. "אני מלך הגרזים", הוא מכריז שוב ושוב, ומתכוון לומר כי

חוק, עולה מעמדו בעיני הגרזים, אומר חבר מועצת עיריית אשדוד, הכי קיא בחיי העיר ותככיה. "ואז הם מש" תטחים לרגליו, מוכנים לעשות כל דבר

מחוז הדרום. כך נכנס לרשימת 52 המועמדים שמקומם ברשימה מובטח. ב-16 ביוני יקבע הדירוג הסופי.

גור הוא יוצא-גרזיה הראשון והיחיד עד כה שעשוי להיבחר כחבר-כנסת. יותר משהוא אפרים גור, הוא תופעה חברתית של שאפתנות וסוציולוגיה ערתית. מין סאלח שבתי של הגרזים. שנות ילדותו עברו עליו בקולאשי, עיירה קטנה שרוב תושביה יהודים. אביו היה אסיר בסיביר במשך 18 שנים בשל עבירות מיסחר. כדי לעזור בפרנסת הבית עסק גם גור במיסחר וזר, חוקי.

בגיל 17 עלה לארץ. לפני-כן, בקר לאשי, חטף את ריטה מיכאלשווילי, כמנהג העדה. רק אחרי שהסתחרו במי שך ימים מיספר בבית קרוביו של גור, התירו להם הוריהם להינשא. שלושה חודשים אחרי שעלו לארץ נולד בנם הבכור, מאיר.

ב-1972 החלה העלייה הרוסית הגדולה. גור, אז גוריאלשווילי, צעיר שאפתן המורגל לקחת את גורלו בידיו, הגיע לאשדוד. עיר משופעת בעולים חדשים, ניוונה מהם, מתנהלת על-פיהם.

אשרודים ארוכי-זכרון מספרים כי את ימיו הראשונים בפוליטיקה עשה

אפרים גור עם שיממון פרס, הנריזם נוסים בדרך-כלל ימיה.

מלך גרזי

בחרות. אחרי זמן קצר, כשהמפלגה לא סיפקה את דרישותיו האישיות, נטש את הימין וערק שמאלה, אל המערך. גור מכחיש כל קשר לחרות. טוען כי מלכתחילה התאהב במערך ובכרעיו נותיו.

אלא שרעיותיו המדיניות, למרות האהבה המיפלגתית, נוטות ימינה. הוא שולל משאומתן עם אש"ף, מתנגד למדינה פלשתינית ולחזרה לגבולות 1967. מדיניות של כוח בשטחים הכי בושים מקובלת עליו כפיתרון נאות לבטיית ההתקוממות.

הגרזים נוטים בדרך-כלל ימינה, הוא מסביר, מה שלא הפריע לו להיצמד למנגנון המפא"יניקי, שבאותן שנים ינק בעוז, בחררה, את כל מי שבא

גור עם אשתו ריטה, בביתם באשדוד, מארקאי לעולם לא יאהב גרזי.

בעירו, אשרוד, הוא השולט על כל יוצאי-גרזיה. קשישים עטויים בשיני-זהב מחייכים אליו, ומתלוננים על גדר מטה ליפול. גור לוחץ ידיים וממשיך הלאה בחיוך כלי-כול. אם ירצה תתמוטט הגדר, אם ירצה, תקום לתחיה. סבוכים הם יחסיו עם העדה הגרזית, שלובים בקשר חזק ובלתי-מתפשר עם הפוליטיקה הישראלית. כשכוחו בפוליטיקה הישראלית מת-

שבעולם למען כבודו של כן-ערותם. וכשהוא סובל מפלה במיפלגתו מפנים לו גם הגרזים עורף. אין להם כל חיבה לאדם חלש, שלא יוכל לקדם את ענייניהם.

דיעות נוטות ימינה

השבוע נבחר גור (32) למועמד מפלגת העבודה לכנסת מטעם

מברית-המועצות, ולוא רק כדי להרשיקו ממפלגות הימין. עכשיו התחילה התקופה האפורה, המייגעת, של חיי עסקן פוליטי. זה שנלחם ומתרוצץ ומחניף לכל מי שרק אפשר, מקווה כי איפעם ימצא כיסא מתאים. גור, בסקרנות אינסופית, דילג מכי-סא לכיסא. הוא עבד במחלקת-הקליטה

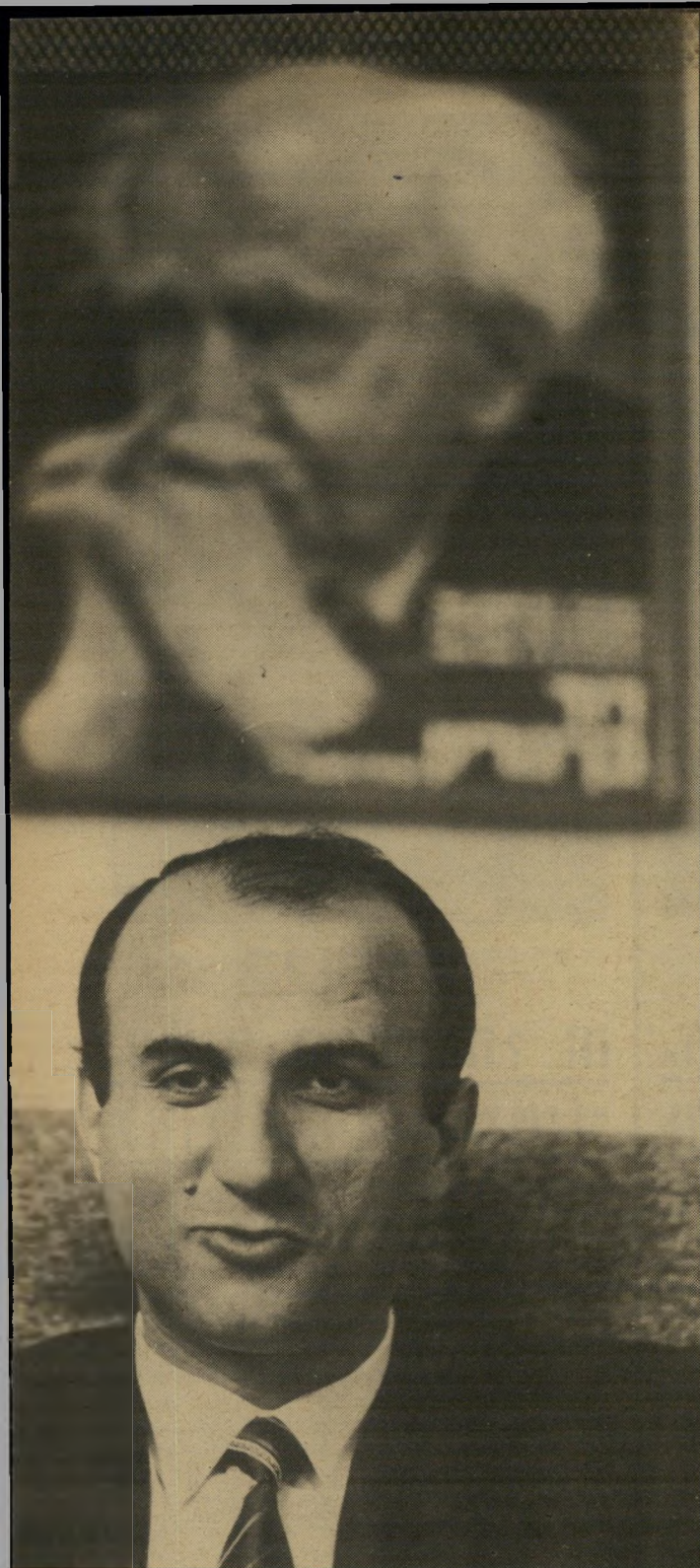
הישראלי הראשון שביקר בגרזיה

לפני חמישה חודשים ביקר גור בגרזיה-המועצות. גור, שהוא ישראלי הראשון שהתארח בגרזיה, נסע למוסקבה לרגל טורניר האלופים הבינלאומי בדמקה. לכבוד ביקורו במוסקבה ובגרזיה הפיק חוברת עבה, מלאה בקטעי-עיתונות, בהגיגים ובתצלומים.

36 עמודים של התרגשות מתקתקה מלאה בחיובים ובמגישות דדאמתייות. "אפרים גור, האנדרה הישראלי הראשון על אדמת גרזיה - ארץ הולדתו", מכריז מקומון אשרודי.

שיא ההתרגשות בביקורו היה כשהגיע לחצר ביתי בקר לאשי, "בית גור בחוברת". "למרות העייפות לא יכולתי להירדם ובארבע לפנות בוקר יצאתי עם אבא של רעייתי, הנר עדיין בקולאשי, לבית שבו גרתי בילדותי. נדמה לי שאין רגע מפעם יותר מרגע שאתה יכול למשש את העצים שעליהם טיפסת בשנות ילדותך".

ובכל זאת, למרות ההתרגשות, משרב גור להצטלם באשרוד בחברת שחקני-דמקה. "לא צריך להראות את זה בתמונות. כך מבליים אנשים אלה את שעות-הפנאי שלהם. בשביל מה לצלם אותם", הוא שואל, מתבייש בשבילם, ומרחיק את העלם משולחן המישחק.

של עיריית אשרוד, היה מוזכר סניף מיפלגת-העבודה בעיר ורכו אזורי במרכז מיפלגת-העבודה. על קץ ימיו במרכז המפלגה חלף קות הדיעות. יריביו אומרים כי סולק מעבודתו, אחרי שורה ארוכה של מח-דלים. ידידיו טוענים כי החליט לפנות לעסקים פרטיים. ואכן, גור הקים סוכנות-ביטוח, ובני-תים המשיך לבחוש בקלחת המקומית. בחסות העדה הגרזית הקים בבחירות העירוניות רשימה גרזית בשם: "אח-רות", שמומנה על-ידי מיפלגת-הע" בודה. הוא זכה בשני מנדטים וסייע לבחירתו של אריה אזולאי לראשות העיר. אזולאי, בתמורה, העניק לו את התואר ממלא-מקום ראש-העירייה ו- מחזיק תיק-הרווחה.

"אלפים הלכו בעיקבותי"

אשרוד היא עיר קטנה ההולכת וגדלה. עיר ערתית. המארוקים יסדו ובנו אותה. המימונות הגדולות ביותר נערכות באשרוד. בכל שנה, במוצאי חג-הפסח, זוללים תושביה את מיספר המופלטות הרב ביותר בארץ. ופתאום הגיעו הגרזים. 10,000 זרים, מתוכם 3,500 בעלי זכות-בחירה. גור, שרה ליבוביץ, צילם: ציון צפיר (המשך בעמוד 34)

קולנוע

סרטים

פעמיים

גרמי איירונס

סרט-איימים חדש. של
דיוויד קרוננברג (הזוכה).
מאיים לשגע את העולם

למי שתמה לאן נעלם באחרונה גרמי איירונס, השחקן הבריטי היפה והמוכשר, הרי שתי תשורת. האחת, בתחום התיאטרון — הוא הופיע באחרונה בהצגה של להקת הרויאל שייקספיר קאמפני בשם הנוור. בתפקיד של רודף-שמלות בלא תקנה, חוכה לשיבחי הביקורת, בדמות שהל-מה להפליא את כל כישוריו.

בקולנוע — הוא מככב בסרט-איימים חדש של דיוויד קרוננברג. למעשה הוא מככב בריבוע, שכן הוא ממלא שני תפקידים של תאומים זהים,

גרמי איירונס (מימין) בפעם הראשונה, גרמי איירונס (משמאל) בפעם השנייה מסחידים את זניבייב בוזילר (באמצע) אובדן זהות וחוסר אישיות

שם הסרט הוא התאומים ולמי שמתקשה לזכור את קרוננברג — תזכורת קלה — סרטו הקודם הזוכה, שהיה גם הוא סרט-איימים רוחה במיוחד, על אדם שהפך עצמו לזוכה, נחשב לקלאסיקה בעיני מי שחולה על סוג זה של סרטים.

עצמם להרס עצמי מוחלט. בתפקיד הנשי מופיעה זניבייב בוזילר, מי שהתמחתה באחרונה בתפקיד רי גשים מתוסכלות.

שניהם גינקולוגים, שבגלל אובדן-הזהות העצמית שלהם וחוסר-אישיות אינדיזיווראלית של כל אחד מהם הם מאבדים את שפיותם ומוליכים

חדר

חובה לראות:

תלאביב: לידי איב, המבצר הנסתר, מוכת ירח, הקיסר האחרון, מלאכים בשמי ברלין, עיניים שחורות, להתראות ילדים.
ירושלים: מוכת ירח, הקיסר האחרון, עיניים שחורות, להתראות ילדים.
חיפה: מוכת ירח, הקיסר האחרון.

תלאביב

*** לידי איב (פרו, ארצות-הברית) — דיאלוגים מזהירים ותסריט שנון אינם

שחקנים שיסל וזוהר לחזור בשאלה?

מתיישנים. עובדה, כדאי לרוץ ולראות אלטע זאכן שעולה על כל הקומדיות הרומאנטיות בנות-זמננו והופך אותן לאפסירות בנות-חלוף. *** לול (פרו) — במסגרת פסטיבל סרטי הסטודנטים מציג קולנוע פרוי שתיים מתוך ארבע סדרות-הטלוויזיה של חברת אורי זוהר ומרעיו, המכילות קטעים שהפכו לניכסי צאן ברזל, בסרם היה זוהר לאברך, כישור קולנועי אדיר שהלך לאיבוד בין כנפי השכינה.

פסטיבל הסטודנטים — מי שמתעניין בהבשלה קולנועית של גדולים, שהיו פעם קטנים, מוזמן לעקוב השבוע אחרי ההקרנות בסנימטק. בקולנוע פרוי, באוניברסיטה ובנווה צדק.

סינמטק (תלאביב, חיפה וירושלים) — סרטיו המקסימים של סטיאליס ריי וסירטי 1968, מהפיכת הסטודנטים והתופעות שנגזרו ממנה. לא להחמיץ את הסניט של ז'אן-לוק גודאר, כרוה פוליטית בשפה קולנועית.

בימאים סטודנטים וסירטיהם (פסטיבל הסטודנטים, נגריה בנורשור, יום רביעי, 11.5) — ערב יפאני בהשתתפות הסטודנטים יוצרי הסרטים, סרטים במסגרת הרטרופסקטיבה של הסינסור הפלסטיני-ישראלי ווידאירוק.

עדנה סינר

מפוטנציה

לאימפוטנציה

מועדון גברים בלבד (פאר, תלאביב, ארצות-הברית) — "מועדון גברים. חוגי-נשים. הם מעלים על דעתן מחלות חשוכות-מרפא. נזכרתי בסקראטס, שכל אותם הנערים העריצו אותה, אבל לא אשתו, ובקארל מארקס, שהתרוצץ לו עם אנגלס בשעה שגני נשארה בבית עם הילדים. אולי גברים משחקים יותר מנשים. מועדון-גברים, בהשוואה לחוגי-נשים, הוא מישחק. קל דעת. ממש מעליב. הוא דוחה נשים מעל פניו. אבל אני חושב במעגלים. מועדון-גברים איננו דוחה נשים. הוא איננו דוחה גם קנגורו."

כך, לנארד מייקלס בספרו מועדון הגברים (תורגם — עמוס מארק), שאותו עיבד לתסריט, ושעליו מתבסס אותו תחקיר זיקפה שובניסטי-גברי-טחור, שאינו אלא צל חיוור לסרט המבריק שיחות מלוכלכות. על מלאכת הבימוי ניצח פטר מדאק, אחד ההוגרים המוכשרים מחות שיצאו לאמריקה. בדיוק כמו הציטוט מן הספר, מועדון-הגברים איננו דוחה נשים כשם שאינו דוחה קנגורו. משמע, אשה כמותה כקנגורו. האם זהו עלבון?

אחרי צפייה בסרט עשוי להתברר שלמעשה, מועדון-הגבר רים אינו דוחה בנימין שאינו מינו, כי אם דוחה. נקודה. שיבעה גברים שכל עניינם הוא רוחה כלכלית, שיעמום בחיי המין שלהם, וכמובן, הפחד העתיק מהנשמה המרובעת הקטנה ויסורי-המצפון, שלמעשה מונחים ביסוד הליבידו שלהם. חוץ מזה אין שם הרבה מה לחפש.

כך מתברר בתום סרט מעייף, שאינו אלא שורה של וידויים על תיסכולים מיניים ואהבות אבודות של שיבעה גברים.

ג'ניפר גייסון לי: הגברים המסכנים שלה

אחרי שהם מפרקים לגורמים, בהשתוללות ילדותית, את ביתו של אחד מהם, הפסיכיאטר שספתו קצרה אף להכליל את עצמו, הם מגיעים לבית-בושת מיוחד בסן-פרנסיסקו שעתיד לענות על כל מאווייהם הנמשיים, אם רק יעזו להודות בהם. כאן מתגלים הגברים לא רק כמרב-יילהג, כי אם גם כילדים אבודים, ואילו הנשים מוכנות להתבזות במישחקים שאף מסב-זהב כבדה לא תפצה אותן, ואולי כן. בהשוואה לשיחות מלוכלכות חקנדי, שידע להעלות תיס-כולים מיניים בחברה האינטלקטואלית המערבית בחומור, בשנינות ובחן, זהו סרט מסורבל, חד-ממדי בנישנו המינית המפוטטת ולא ניתן לומר בדיוק שהיא מגרה לפני השינה.

בלי תיקווה

ובלי תהילה

המאבק לבגרות (גורדון, תל-אביב, אוסטרליה) — זה כנראה עדכני מאוד להתבגר על רקע מיל-חמות, וגם אוסטרליה הרחוקה עמדה פעם בצל המילחמה. למעשה אף אותה המילחמה. אלא שכאשר ג'ון בורמן (תיקווה ותהילה) היה ילד, שיחקו הוא ואחותו שעה שלודדון עלתה בלהבות ואילו קלייטי ג'סופ, בימאית הסרט האוסטרלי שולחת את אבי הגיבור שלה, אמה, לגוייאה החדשה, שעה שהילדה בת ה-14 נשארת עם אחותה הקטנה ועם אמה.

הפרידה מאבי המישפחה, לעומת הסיפור הבורמני, קשה על האם הרבה יותר. זו, בנילומה של לי רמיק, שכבר מזמן הפסיקה להודקן (וא מעלתה העיקרית בסרט זה) מטביעה את צערה באלכוהול ונחה בחיקו של חייל אמריקאי, שאינו אלא כנר בתזמורת הפילהרמונית של סאן-פרנסיסקו. אבל מצפונה אינו מרשה לה לעשות הרבה יותר.

מפחד ההפצצות היפאניות היא מוציאה את שתי בנותיה מן הפנימייה הדתית שבה למדו באושר יחסי ויוצאת איתן לכפר. כאן הן מבלות במסוד חינוכי בעל מישמעת-ברזל וחיונוך בגורל מוח של ציפור. אחרי הימים היפים וחוויות המיסטיקה המסעירות, במיוחד לגיל-ההתבגרות, נראה גית-הספר הכפרי המרוחק כסיוט מתמשך והנערות מוצאות דרך להתחפף מן הלימודים.

לי רמיק: להחזיק בכוסית ובכרית

זוהי הזדמנות-פז להראות כמה מנופיה המקסימים יותר של אוסטרליה. וכששתי האחיות מגלות בעבי היער הפוטוגני סרן-גיוס מוטוגני גם הוא, מתגברים הסימיוס להתחלה במשיית של הסרט. אך זה לא קורה. המילחמה מסתיימת ואבי הבנות חוזר לחיק הבית מגום ונכה. עם תהליך שיקומו, ושזבו אל כן הציור, מתבגרת גם אמה, גיבורת הסרט. מיותר לגמרי. פוטוגני זה לא הכל.

לילות
ישראל

600 מתנות

יום-הולדתו ה-24 של רני רהב, מנהל יחסי-הציבור של רשת מלונות דן, היה בלא ספק האירוע המדובר ביותר והגדול ביותר בחודש האחרון. רהב הצליח לקבץ 1000 איש, שאותם הוא מגדיר כידידיו הקרובים במסיבת-ענק, שערך לעצמו בביתם של שגריר חוף-השנהב ורעייתו שבסביון. המזון והשתיה לא היו הצדדים החזקים במסיבה, אך זה לא הפריע לכל המי והמי שבאו כדי להיראות ולראות. כשכולם הלכו הביתה בסוף הערב, נשאר רני עם 600 מתנות יום-הולדת.

מיכל בקר
הופיעה בח' ליפת-מיכנ' סיים קצרצרה של מעצבי-האופנה מונטנה, בשווי של 1000 דולר.

מריאן נלסון נראתה במיטבה במסיבה ש- אותה אירגנה. היא סיפרה שהשילה מעליה תישעה קילוגרמים מאז פטירה

תו של בעלה, רמי נלסון. המעצבת בילי היימן (משמאל) השיקה עמה כוס יין להצלחת הערב. ג'וש חפץ, בעלה של היימן ישב בחברת אחותה הזמרת.

האילתיות העליזות

נשות אילת העליזות התאגדו באגוד רה המכונה "נשים למען אילת", כדי להתרים כסף להקמת מועדונים לתי- נקות. וכדי שתהיה סיבה להתרמה הן אירגנו מסיבה גדולה במלון סוריה באילת. את המסיבה קישטו שלוש הנ- שים הרומינגטיות באילת, מלכת-המ- חול האירובי ורד ציבעון, מריאן נלסון, אלמנתו של רמי נלסון והמע- צבת בילי היימן, שגם הנחתה חלק מהערב.

על פני השטח נראה הכל חלק ושי- מת, אך מסתבר שאילת הוא כמו פייר- טון-פלליס. כולם מדברים על כולם וכר- לם יודעים הכל על כולם. ולא חסרים גם הרבה מאבקי-כוח בין הנשים הרומי- ננטיות, שכל אחת מושכת לכיוון שלה.

ורד ציבעון אמנם ישבה בשולחן- הכבוד ליד מריאן נלסון, אך היחסים בין השתיים אינם טובים, בלשון ה- מעטה.

ורד ציבעון הרקדנית האירובית, שהיתה אחת הפעילות באיר- גון האירוע, הציגה את תגליתה החדשה, הרקד- נית הצעירה ליאת אקטע, שהדהימה את הקהל בביצועיה המיוחדים.

פינצי מור הדוגמנית, רקדה בשימלת-סטרפלס שהבליטה את חזה. בן-זוגה לריקוד היה האופנאי ז'אק פיזנטי. הדוגמנית שלומית אמיר (משמאל) בחברת האופנאי עודד פרוביזור.

בטרה קילסטד

הדוגמנית ועובדת ג' יהודית פרטוש בת ה-17, היא דוגמנית בילי היימן היתה בעבר מסוכסכת עם ציבעון, אך כיום שומרות השתיים על יחסים טובים. הציירת אביבה דקל, מיוזמות העמותה, לא נכחה באירוע. מבין התל-אביביות בלטו הדוגמנית תמזי בן-עמי והדוגמנית רונית אלקבץ. היו גם הרבה יפהפיות מקומיות, שאולי היו

אילנה אביטל הזמרת, ה- ממנו נפרד היתה המלווה שלה לאירוע. אביטל נרא

נמטע רמון הדוגמנית, הוכיחה למעצב-האופנה יובל כספין שגם לה יש מה להראות, אך בניגוד לרקדניות היא מעדיפה להסתיר זאת. כספין, שלא כרמון, היה עטוף בבגדים מכף רגל ועד ראש.

חיים כהן (אדם) הזמר נצמד במהלך הריקוד לפיטמתה של אחת מהרקדניות הבראזיליות, ונראה כי היא היתה מאוד מרוצה מכך. הוא גילה גמישות מפתיעה והצטרף לריקוד הקיצבי.

נתנו לו מנוח. לבסוף הצליחו לפתות אותו לעלות על בימת הריקודים ולהפגין את יכולתו. ג'נה (מימין) היא רקדנית חדשה יחסית המחליפה את אחת הרקדניות שנאלצה לשוב לבראזיל, אך אינה נופלת ממנה.

מרגו ג'וז (במרכז) הרקדנית הסקסית ביותר מבין השלוש. היא גם היחידה הנוהגת להסיר את חזייתה במהלך הריקוד ולהלהיט את הרוחות. השלוש הקיפו את אדם מכל עבר ולא

ניסו לפתות את אדם

בתל-אביב, רווית הפתיחות, נפתח מקום חדש המכונה טריפ. המקום, הנמצא סמוך לחוף-הים של הילטון, ידע כבר עליות ומורדות רבים. אך כנראה שהעולם שייך לצעירים ואת המקום, בגירסתו החדשה, מנהלים כעת **טל אסל**, שניהל בעבר את הפינוקיון ואת הפרפר **ומיקי גלוגאן**, שהוא מנהלו האישי של איש-הקסמים **יוריני** ושנייהם בני-22 בלבד.

שבוע לאחר הפתיחה הם אירגנו ליד מר **חיים כהן**, המוכר בשם הבימתי שלו **אדם**, מסיבת יום-הולדת אינטימי לחברים ועמיתים למיקצוע. לפי כמות שומרי-הראש שהקיפו את המיבנה ניתן היה לחשוב שבמקום נערכת מסיבה לדיוויד **בואי** לפחות. כל המוזמנים עברו בדיקה מדוקדקת לפני

שוודית (משמאל), טוענת שהיא בת 21 כדייגת ביחד עם חברה לחיים, עמית. מקומית העובדת עם בילי היימן.

הסיבה לנהירה של תל-אביבים רבים לעיר הדרומית. **רסי הובמן**, ראש-עיריית אילת היה אחד הגברים הבודדים בערב, והוא בלא ספק הרגיש טוב בין כל היפות לצידו. בסיום הערב נערכה התרמה והסכום שנאסף להקמת מיפעל חייהן — 11 אלף דולר — הפתיע אף את המארגנות.

זיעה בלי חברה לשעבר, **חיים בולקינד**, לפני שבוע. איריס בולקינד, אחותו, ית במיטבה מאז שינתה את תיספורתה.

קובי אושרת המלחין, בא בחברת בת-זוגתו לחיים, הבוטיק אית עדה תומר, אשתו לשעבר של נתן תר-מר, בעלה של הזמרת ירדנה ארזי, שגילתה מעורבות ושפעה חיוכים.

כתב: זהר אוהליאב. צילם: אבי ולדמן

רחל מרחלת על כל העולם

אבן יקרה וחרשת

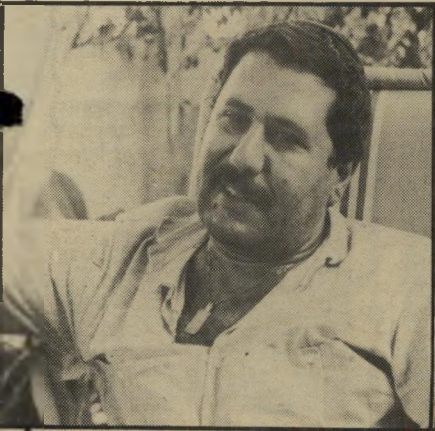
חגית פורת וטל ברודי עשה עצמו לא שומע

הוא שוב על המפה, טל ברודי. כשאשתו של ברודי, רונית, עזבה אותו לטובת כדורסלן אמריקאי אחר, היו הכל בטוחים שטל יתחיל לשגע את כל הכתובות בארץ. אבל מצד טל השקט והעדין לא נשמעו שום רעשים. השם היחיד שנקשר לשמו בכל השנים הללו היה שמה של לאה שלמון, שאיתה ניהל רומאן. אבל אחריה ולפניה לא ידוע על כלום. עכשיו פתאום יש מישהי חדשה. שמה חגית פורת, היא רווקה בת 30 מהרצליה, ומיקצועה מיון אבנים יקרות. אז עם מיקצוע כזה היא בוודאי תבחין מהר מה שווייה של אבן מסוג ברודי. ביקשתי לברר עם טל ברודי אם הרומאן רציני, אבל טל עשה את עצמו שהוא לא שומע את השאלה. יעני, חרש לגמרי.

רחל מחכה לגבי, אי, אי, אי

על חברת האופנה נלי בוודאי שמעתם. חלקכם אף רכש את מוצריה, אבל מעטים יודעים מי עומד בראשה. אחד הבעלים הוא גבי אורון, הנשוי עם אשה נחמדה בשם אסתר, ולזוג יש גם ילדים, והכל נחמד שם. אבל מה, גיליתי שבעל הבית עזב את ביתו במשך חודשיים והתגורר במלון יסית בתל אביב.

חשבתי שאולי קרה משהו במערכת יחסיו עם בת זוגתו. אולי הם רבו, או שהם עוברים משבר כמו הרבה זוגות של מצליחנים. אבל עד שהספקתי לברר מה קורה שם, נודע לי שהם, גבי

גבי אורון בילו בצוותא

ואסתר, בילו בצוותא ובכיף באחת מעריהנופש והכל נראה שם בסדר. בכל זאת החלטתי לדרגג דרגג אותו, ועשיתי זאת לפחות שש פעמים. אבל מזכירתו החרוצה תמיד אמרה שהוא איננו, ושהוא יחזיר לי צילצול. אני עדיין מחכה.

פגישה לילית

נזכרתי בסיפור רכילות ששמעתי לפני כמה שבועות, אך שלא ייחסתי לו הרבה עניין. אך כיום, כשהקוקאין נהיה כל כך IN, החלטתי לשתף גם אתכם בחוויה הזאת. ג'וזה (יוסף וילף), שנאשם על ידי המיטרה באספקת הסם לחברה הגבוהה, לא הגיע לביתו באחד הערים. אשתו, סנדרה, חיפשה אותו, מכיוון שהוא היה אמור להיפגש עם אבי כהן במועדון פרימיר בחיפה. אמרו לאבי כהן (הנאשם הראשי בפרשה) שאולי הוא נמצא אצל איריס איטר (אחת מהנאשמות בצריכת הסם). אבי והחברים באו לביתה של איטר, ומצאו את מכונתו של ג'וזה חונה בחנייה. הם צילצלו באינטרוקטור וביקשו לדבר עם ג'וזה. איריס איטר יצאה לחלון ואמרה שהוא איננו, אך הם שמעו ברקע, דרך האינטרוקטור, את קולו. החברה התעצבנו והחלו לקלל אותה ולצעוק על זה שהיא הורסת מישפחות, וכדי שיהיה הרבה רעש הם תקעו גפרור בכפתור של האינטרוקטור, כדי שזה יצלצל ללא הפסק. בשעת לילה מאוחרת, כשיצאה איריס איטר מדירתה, היא ראתה את מכונתו של אבי כהן נוסעת בעיקבותיה. בפאניקה שאחזה בה היא נכנסה לרחוב ללא מוצא, כשמכונתו של כהן אחריה. שוטר שעבר במקום עצר וקנס אותם. ההמשך כבר ידוע.

סיפור עסיסי

איש הרדיו, הטלוויזיה והמוסיקה יואב קוטנר (34) התגרש השבוע. תאמינו לי שזה סיפור עסיסי, אבל מה, המישפטים המציאו דבר שקוראים לו סוכי

יואב קוטנר סובי'ודיצה

יודיצה, ולכן אני לא יכולה לספר לכם אף פרט אחר על הגירושין האלה. אם בכל זאת זה מסקרן אתכם, תגישו בקשה לבית המישפט להסרת החיסיון. אני מבטיחה לכם שתהנו.

גם מצ'ואים מסמיקים

אוספנאית אחת צעירה, נחמדה וזרוקה מאוד הצליחה בזמן האחרון. עובדה זו לא מצאה חן בעיני כמה אופנאיות לא-כליכך צעירות ויפות וזרוקות, ובמיוחד בעיני אחת מהן. האופנאית הקנאית החליטה לסרר את האופי נאית המצלחה, והיא רמזה לחבר-שוטר שבכית האופנאית המצלחה יש סמים. החברה-שוטר סיפר את זה לחברים-השוטרים שלו, ובאחד הערים נכנסו שלושה ג'אברים חמוריים וכבד-יחשיבות לביתה של האופנאית הזרוקה. באנו לחפש סמים, אמרו השלושה בקול מאוד סמכותי.

12 שעות פנויה

הלקוחות שלו, גברת מקסימה מלוסיאנג'לס, נמצאת באילת עם בנה בן 30. יוקי ביקש מתמי ללכת ולבקר את האשה ובנה, כדי שירגישו טוב בארץ.

תמי אמרה שאין בעייה, ונסעה לה לאילת. שם, כמו חברה טובה, טילפנה מייד לגברת דורותי דילר, וסיפרה שהיא חברה של יוקי, ואולי היא ובנה רוצים לשתות איתה קפה.

דורותי מאוד שמחה. זה היה ביום השני בצהריים. תמי הגיעה למלון, ראתה את דורותי,

ביום הראשון שעבר בערב לקחה תמי בך עמיו את החבר שלה, הדוקטור קובי זר, ואמרה לו כמה דברים. לא שמעתי את השיחה, אבל אני מתארת לעצמי שזה היה משהו בנוסח "נמאס לי ממך ומחוסר-החלטת שלך, ומצרי אתה יכול ללכת ל...".

זאת אומרת שכיום הראשון בלילה היתה תמי בך-עמי פנויה. היא החליטה שאחרי הפרידה מקובי, שאיתו חיה שנתיים, מגיע לה איוה חופש קטן בן כמה ימים באילת. טילפנה לארקי, הזמינה לעצמה כרטיס-טיסה, טילפנה לבית-מלון

ארתור דילר ותמי בך-עמי הלב לא נחמור-שילושם

אמרה יפה שלום, ואחר-כך התפתה לחוץ את ידו של הבן, ארתור. תוך כדי לחיצת-היד הרגישה תמי שהלב שלה עושה סיבובים נוראים. אחרי שעה הסתבר שגם הלב של ארתור לא כתמול-שילשום. מאז הם ביחד, כאן בתל-אביב בדירה שלה, בלי האמא, כמובן. הוא שינה כבר את כל התוכניות שלו. היא מאושרת.

באילת והזמינה חדר. ואז היא פתחה בסידרת שיחות-טלפון לחברה ולירידה בתל-אביב, כדי שלא יתחילו לחפש אותה פתאום ולראווג לה. אחת משיחות-הטלפון היתה לספר יוקי שרונן, הגר כבר שנים בלוסיאנג'לס, אבל עכשיו הוא במיקרה בארץ. תמי סיפרה לו שהיא נוסעת לכמה ימים לאילת, ובשתחזור הם יתראו. אז ביקש ממנה יוקי שתעשה לו טובה גדולה: אחת

בבקשה, תחפשו, ענתה להם הצעירה הנחמדה והזרוקה. חיפשו וחפשו וחפשו, והכל תוך כדי הפגנת כל המאצ'ואיזם האפשרי. ופתאום פתחו שלושת שוטרינו קופסה גדולה שהיתה מוחתת באיזה מקום, ותוך דקה הסמיקה השלישית כמו שלושה ילדים בני 15 בפגישה הראשונה. אייפשו לתאר את המבוכה שתפסה את הכוחות המזוינים. מול מה? מול קופסה מלאה בוויברטורים, חשמליים בלי הברל דת, צבע, גודל ומין. הסיפור הזה הוא כבר שבוע ימים הסיפור הכי חם במיטרת-ישראל, וגם בקרב תעשיית האופנה. היחידה שלא שמה זין על כל העסק היא הצעירה הנחמדה והזרוקה.

גרין עמוק (12) אפשר לקנות את הדוגמנית

כה אמר השבוע הקול המיתורני:
איש עסקים ידוע, גם בעסקים בינלאומיים,
עשיר מאוד, גבר נאה, התגרש באחרונה, והוא
מחפש.
ישבו כמה חברי ביחד, בבית של אחד מהם,
וראו בטלויזיה קטע מתוכנית אופנה. אחד מהם
הצביע על דוגמנית ידועה, שחלפה עברה לה
בצעדים קלילים על המסך, ואמר לה: "תסתכל
עליה, היא פנויה, אולי אתה רוצה שיכירך לך
אותה?"
תשובתו של הנאמץ: "אילו הייתי רוצה,
הייתי קונה אותה, או, בעצם, שוכר אותה ללילה.
שמעתי שיש לה תעריף."

שרהמישטרה בחלוק לבן

לפני חודשיים צנח מתן נשר, בן 3 וחצי,
נכרו של שרהמישטרה חיים ברילב, מחלון
חדרו שבקומה השישית, ונחת בחצר. במשך 10
ימים הוא היה חסרי הכרה, ובמשך ארבעה שבועות
נוספים הוא היה מאושפז בבית החולים איכילוב.
היו לו שברים באגן, בירך ובשוק, והוא היה מגובס
מהמתניים ומטה. במשך חודש ימים הוא שתק,
לא אמר מילה. רק כאשר חזר הביתה, התחיל
לדבר.

השבוע עומדים להוריד את הגבס. נראה
שהחלדה הגדולה חלפה.
הסכא-שלמתן, חיים ברילב, הוזעק לבית
החולים ללילה המוקדם. הוא היה שם עד 6 בבוקר,
ואז הוזעק לאוטובוס, שהותקף על-ידי הפלס-
טינים בדרום.

ברילב קשור מאוד לנכרו. בתקופת האישופו
התעקש להגיע יום-יום לבית החולים, לעמוד
שעות ליד מיטתו של מתן, במחלקה לטיפול
נמרץ, כשהוא לבוש בחלוק לבן. היה צורך
בשמירה על הילד במשך 24 שעות ביממה, ובר-
לב הכריח את בתו, זוהר, ואת אביו של מתן,
השחקן והתסריטאי דודון נשר, ללכת הביתה
ללנות.

שרהמישטרה החזיק בידו של הילד, אמר לו
שוב ושוב: מתן, זה סבא חיים, ושר לו שירים
ביוגוסלבים. האחות היו עוברות בסמוך, עוצרות
לרגע, מקשיבות לשירה וממשיכות הלאה.
המיקרה אירע בסביבות חצות הלילה. זוהר,
מדריכת טיולים במיקצועה, העובדת כיום כמד-
ריכה בבית-התפוצות, יצאה החוצה עם הכלבים.
דודון לא היה בבית. בנייהוג נשר נפרדו לפני
חודשים אחרים.

מתן התעורר פתאום, צעק: אמא! אמא! נראה
שנכנס לחדרה על שהוא לבד בבית, טיפס לחלון,
איבר את שיווי-המשקל ועף החוצה.

אין הוא מבין לגמרי מה קרה לו. הרופאים
אמרו שזה צפוי, שהוא ימות את האירוע הטר-
אומטי מוזכר.

עכשיו הכל בסדר. מתן מדבר, אבל עדיין
בקצב איטי מהרגיל. אבא של מתן אומר שהילד
מרביר בקצב הדומה לזה של סבא שלו.

נסך בחנויות המלחים

פגשתי השבוע את דודון נשר, ליד חנויות
המלחים (לבגדים חולים, אתם יודעים) ברינגו.
הוא סיפר לי שבאותו לילה הוא עומד לסוס
לארצות-הברית.

לא כליך הבנתי מדוע הוא קונה כאן בגדים.
ובכלל, לי זה מתאים, במשכרתי הרלה, להתלבש
בחנויות האלה. אבל מה עושה שם הברדן הכי
עשיר בארץ?

הוא קנה כמה דברים, ושמעתי אותו מתמקח
עם המוכרת, ומתלבן על מחירי הבגדים, שהיו
יקרים מדי, לדעתו.

ואז שמעתי את המוכרת אומרת: כל שנה אתה
נעשה...

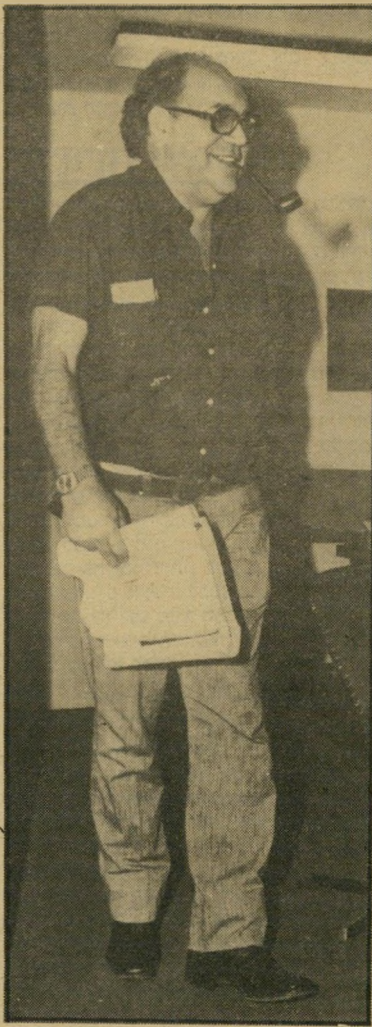
מכיוון שמדובר בנסיך-היופי טופז, הגראה
תמיד טיפשו, חשבת שהיא תגיד, בלי שום
קשר לזיכרון שלהם, איזו מחמאה לריכוד, משנה
כמה: "כל שנה אתה נעשה צעיר יותר." או יפה
יותר.

אבל לא. היא אמרה: "כל שנה אתה נעשה
קמצן יותר!"

אולי בגלל זה הוא נעשה כל שנה עשיר יותר?

רינוני רון

החתונה הסודית של גאולה רון

אלון רון

סיפרה די על הבעלים הקודמים

הרומאנטים, שאני כליך מתה לשמוע, לא
רצתה גאולה לגלות, למרות שביקשתי נורא יפה.

גאולה רון (1988)

מוכנה לספר על הקאריירה המהודשת

בהחלט. זה היה פאתטי, אילו הייתי רוצה היום
להיות חבוכה. בעוד 20 שנה בוודאי אעשה את
תפקיד הסבתא. מי יודע מה **אפריים קישון**
יעשה מההצגה. אולי אופרה."
על התפקיד כלל לא איכפת לגאולה לדבר.
בכיף היא תספר לכל המתעניין על הקאריירה
המתחדשת שלה בארץ, ועל החמימות והאהדה
שלהן היא זוכה כאן מצד כולם.

אבל יש משהו, שעליו היא מסרבת בכל תוקף
לאמר מילה: נישואיה הכמעט-חשאיים לאיש-
העסקים **אלבס הכהן**. אולי היא מרגישה שהיא
כבר דיברה די, בעבר, על הבעל מיספר אחד
שלה, הפנטומימאי **סמוי מולכו**, ואחר-כך על
מיספר שניים, **יוסקה זינגר**, ואחר-כך על
מיספר שלוש, **היינץ האוסטרי**.

מיספר ארבע הוא ארון הכהן, בעל מיקטרת
בפה, מישפיים עביי-מיסגרת ומצה גבוה במיוחד.
איך היא פגשה אותו, מתי וכל שאר הפרטים

זאת **גאולה רון**, בשתי התמונות. בראשונה
היא צעירה, רעננה, שיערה הארוך אסוף לאחור,
טוודר צמוד לגוף, בדרך לנשיקה עם **אריק**
איינשטיין, בהצגה אירמה לה-דוס, בהביסה.

יותר מ-20 שנה אחרי, נוני שוב כאן, אחרי
שנים רבות באוסטרליה. ההצגה היא סאלח שבתי
שוב בהביסה, והיא אתרונה. סמוך להיותה איר-
מה, היא היתה, בסרט המצליח סאלח שבתי,
חבוכה, בתו של סאלח, אותו גילם **חיים טוסול**.
בתמונה היא בשיער קצר, בחולצה וטוודר סולי-
דיים.

לא, אין לה בעיות עם זה שפעם היא היתה
חבוכה, ועכשיו היא בתפקיד האמא של עצמה.
"מגיע לי להיות אמא, לא?" היא שואלת, "הרי זה
לא משהו רע שקורה לי. זאת התפתחות נורמלית

גאולה רון עם אריק איינשטיין (1968)

לא מוכנה לספר על הבעל הנוכחי

כגישה מחודשת בבית המישפטי

שני מכרים ותיקים ייפגשו, לפחות פעם אחת,
באחד מדיוני בית-המישפט בפרשת רשת'
הקוקאין של **יוסף** ("ג'וזה") **וילף ואבי בהן**:
גלית ויגוצקי-מור, התובעת במישפט זה,
ושוקי בן-פורת, לשעבר מבועלי המועדון.
שהוא אחד מעדי-התביעה במישפט. בן-פורת,
לשעבר מנערי-הזוהר של תל-אביב, הורה כי רכש
מווילף מריחואנה, לשימוש ולשימוש חברתו,
קים.

לפני שנים הירבו השניים לפגוש זה את זה,
וגם לבלות בחברה אחת, כאשר גלית, או רק
ויגוצקי, היתה חברתו של **רפי שאול**. בן-פורת
היה, כידוע, חברו ושותף-לעסקים.

העיסוק הנוכחי של בן-פורת רחוק מאוד
מעיסוקי-לילה ומועדונים: יחד עם חבר ושותף,
שוקי שלמון, הוא מנהל את חברת אסוף.

גלית ויגוצקי (מימין) עם רפי ודנה שאולי (בילדה, משמאל)

ללא ריסוס חבל כימי

המגדלת והמשוקת ירקות ופירות אורגאניים,
בלא ריסוס חבל כימי.
בן-פורת שומר על תזונה טבעונית. את

המריחואנה והחשיש הוא מגדיר, אולי, כצמחים-
מזיקים.

התמונה צולמה לפני כ-10 שנים.

דר חדש

מנגד

השר נבון פגע במדינה

שר החינוך והתרבות, יצחק נבון, אמר השבוע כי אני פגעי בשמה ובתרמיתה של המדינה. אני מצירי טוען כי שר החינוך והתרבות, יצחק נבון, הוא שפוגע בשמה ובתרמיתה של המדינה. מדוע? מי שמסכים לדעתי יודע גם מדוע. מי שאינו

שר נבון: פגע במדינה

מסכים — אינני חושב שכמה מישפטים בעיתון ישכנעו אותו.

אני יודע: אני מיעוט קטן מדי. אבל חוששני שאחרי הבחירות הקרובות יתברר, כי בגלל אני שים מסוגו של השר נבון המערך הוא רוב קטן מדי.

והבהדר בין זה לזה הוא מצד אחד תהומי ומצד שני לא כל כך גדול כפי שהוא נראה בעין בלתי מזוינת.

סי היימן

סי היימן, אחת האמניות (כולל אמנים) המרתקות ביותר בישראל של 1988, לא תשותף בתוכנית-בידור לשבועות, מדווחת העיתונות. רפי גינת, מנהל תוכנית-הבידור בטלוויזיה, מחק את שמה מרשימת הזמרים שנמסרה לאישור. "גורמים" בטלוויזיה שלנו, המתפרקת כידוע לגורמים, מסרו כי הסיבה לפסילתה היתה שיר-

זמרת היימן: נמנעה

המחאה שלה יורים ובוכים, שנפסל גם לשירור בנ"צה"ל.

רפי גינת אמר בתגובה כי אין שום שחר לסענה זו. לרבריו, הופיעה היימן באחרונה ב"ליווייה במספר רב של תוכניות, וביניהן סיבה לסטיבה, הופה היי ועוד להיט. במקומה של סי היימן, הייתי אני מוציא את

רפי גינת מהטלוויזיה. הסיבה: רפי גינת הופיע באחרונה יותר מדי בטלוויזיה. הרבה יותר מדי, יחסית לכישוריו.

לזכותו יירשם שהוא האיש הראשון בהיסטוריה של הטלוויזיה העולמית שהפך את הפשע לתוכנית-בידור: מעין חידון תנ"ך או "מצא את המטמון".

לאות תודה הייתי משאיר אותו בתוכנית בשידור חוקר עד שייצא לגימלאות. לאות תודה ובתור עונש.

מדורות סימליות

מועדון היקב של הליכוד קרא לכל עם ישראל (בפחות מזה לא מסתפקים במחנה הלאומי שלנו) להעלות כערב ל"ג בעומר מדורות. לאורך כל הכבישים בכל רחבי הארץ. במודעה שהופיעה בעיתונות נאמר גם כי "אלה יהיו מדורות החרות — לזכר מלחמות החרות של עם ישראל לאורך כל ההיסטוריה מאז ברכוכבא והצהרה באותיות של אש כנגד המרי הערבי, כי אם יהיה צורך נלחם על הארץ הזאת בכל מאורנו".

בנוסף להיותן המדורות הארוכות ביותר בהיסטוריה (לאורך כל ההיסטוריה ולאורך כל כבישי הארץ), היו אלה גם המדורות הסימליות ביותר בתולדות החג הלאומי.

כך נמסר כי מי שהגיע אליהן כשתפוחי-אדמה בידו, כנהוג מימים ימימה, נשלח עליידי סדרני הליכוד בחורה לביתו, בטענה כי תפוחי-אדמה אינם עשויים להיטיב לבטא את הכוונה "להצהיר באותיות של אש כנגד המרי הערבי".

הסיבה האמיתית: תפוחי-אדמה חרוכים ומפרי ייחיים עלולים לסמל, יותר מכל, את הישגיה של ממשלת הליכוד בשנות שילטונה הארוכות.

אחינו להיפ

כוונתי להתריע בזה על עוול וזעק לשמי השמיים: רחיית ידו המושטת לעברנו של חברנו הצרפתי ז'אן-מארי להפן, אולי אחד הגדולים והאחרונים בחסידיה של מדינת ישראל בקרב ארצות מות העולם.

קראתי בעיתון צרפתי מאמר של להפן. המאמר רצוף שבחים כאלה למדינת ישראל ולצבאה עד שהסמקתי מרוב הנאה. ביטוייה-הקרה ואף הערצה מופלגים כאלה קשה למצוא כיום בשום מקום בעולם, בוודאי שלא במחנה האנטי-ישראלי, הדעת פשוט אינה סובלת שממשלת ישראל, בראשותו של סרבן השלום היקר יצחק שמיר, תזיב את אהבתו של אוהבי-אמת שכזה. אני קורא בזה לכל המוני בית ישראל בארץ ובתפוצות לתבוע להפסק מיד את קיפוחו ואפלייתו של המדינאי הצרפתי הרגול.

מדוע זה ייגרע דווקא חלקו שלו לעומת חלקו של דרומ-אפריקה, רודיזה, אידי אמין הוזהר לטוב או הגנרל נורייגה סוחרה-סמים ורודנים ידידים אחרים באמריקה הלטינית ובאשר הם שם, שיש ראל לא זה בלבד שמכרה להם נשק וייצאה להם ירירות, אלא גם אימנה את יחידות-העילית של צבאותיהם ולעיתים אף ציירה אותם במשמרות צבאיים להבטחת שלומם של מנהיגיהם.

העובדה שלהפן דורש את סילוקם של הפור עלים הערביים הורים, חסרי הנתינות הצרפתית, מארמט צרפת, ודאי שאינה עשויה להפריע למיפלגה המרליקה מרורית "כנגד המרי הערבי" ומסלקת מארצם אזרחים ערביים ילידי המקום המצויידים בכל התעודות הדרושות. על אחת כמה וכמה שאין בה כדי להפריע לגוש ההולך וגדל בהדרגה התובע לסלק את כלל האוכלוסיה הערבית מארצה ומאדמותיה — מסיבות דמוג' ראפיות.

חסיד אומות-העולם להפן: לחיי ישראל

הפסול היחיד שניתן לדעתי למצוא בלהפן הוא שאינו מרחיק לכת דיו בדרך שאותה מייצגים אצלנו אישים ומיפלגות כרחבעם זאבי, הרב כהנא, רפול, מיפלגת התחיה ושוחריהם. על הקושי הזה ניתן להתגבר. תחת לרחות את היר המושטת, על השילטונות להבהיר לחסיד אומות העולם הצרפתי שישראל אינה מאמינה בצעדים חלקיים.

השקרנים

שקרני מעריב וכותרת ראשית מצאו עצמם בחברה אחת. כך, בעמודו הראשון של מעריב מיום 28.4.88 הופיעה ידיעה תחת הכותרת "מישרד החוץ יסייע לנתן וך להשתתף בפסטיבול בחו"ל". ואילו בכותרת ראשית, גיליון 282 מיום 27.4.88, נאמר כי "הך הזה ייצא בקרוב עם רליה רביקוביץ (ועם עוד המישה משוררים ומבקרים ישראלים — נ"ו) לייצג את ישראל בפסטיבל השירה הבינלאומי ברוטרדם — וזהו 'יצוג' כחסות מישרד-החוץ..."

להד"ם. או בעברית קלה: שקר. מישרד-החוץ מעולם לא התבקש לתת את חסותו לשום אירוע ככינוס השירה הבינלאומי המתקיים מדי שנה בשנה בעיר רוטרדם שבהולנד, שבו כבר הש' תתפתי כעבר, והוא מעולם לא התבקש לסייע — ולוא באגורה אחת — להשתתפותו של נתן

בדרן גינת: אוכל אותם לארוחת-בוקר

זך, או של כל משורר ישראלי אחר, באותו פסטיבל.

נתן זך, מצידו, מעולם לא יצא ולעולם גם לא ייצא לשום אירוע הנערך בחסות או ממון (ולוא גם חלקית) ככספי מישרד ממשלתי כלשהו הש' ייד לממשלה שהליכוד חבר בה.

שקרים והשמצות מעין אלה הם, אולי, דרך מקובלת בעיתונות מסוג מסויים להכפיש את מי שאתה מעוניין בהכפשתו. אבל הם גם דרך בדוקה לאבר את אהדתם של הידידים המעטים שעוד נותרו למדינת ישראל בעולם.

בסופו של דבר נישאר באמת רק עם להפן. השבוע הגיעה לידי תגובתו של מרטין מוי, האיש המארגן את כינוסי פסטיבל השירה הבינלאומי ברוטרדם, על השקר שהופץ בעיתונות הישראלית. אני מבאי אותה במלואה מתוך חשש שעיתונים שאינם בוחלים בשקר עלולים גם להעלים את התגובות המפריכות את כזביהם.

והרי ההודעה לעיתונות שנשלחה על ידי מרטין מוי מרוטרדם לכל עיתוני ישראל:

בהקשר עם הידיעות שנתפרסמו בעיתוני נות הישראלית ואשר על פיהן נתבקש מיישרד-החוץ הישראלי לממן או להשתתף במי מון נסיעתו של המשורר-פרופסור נתן זך לכינוס השירה הבינלאומי ברוטרדם, הריני ני מוצא לנחוצ להבהיר את העובדות הבאות:

מזה שנת 1971 אנו משתפים משוררים ישראלים בכינוס הבינלאומי Poetry Inter-national ברוטרדם, שהוא אירוע שנתי שאליו מוזמנים משוררים מכל רחבי העולם. המשוררים הישראלים שהשתתפו בכינוס סים בעבר תרמו תרומה חשובה להצלחת המיפעל, אני אסיר תודה להם ויכול להב-

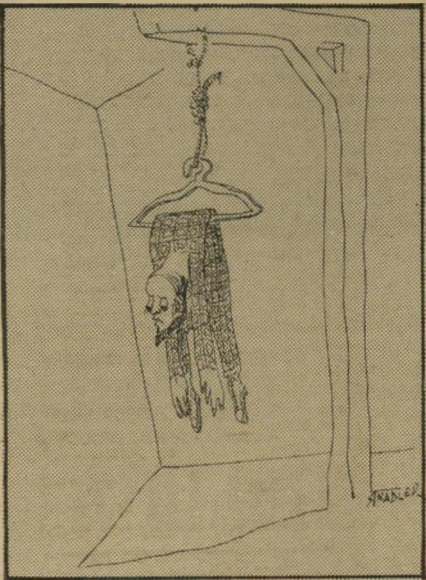
טיחם נאמנה כי שמותיהם חקוקים בספר תולדותיו.

מובן מאליו שתמיד קיבלנו על עצמנו את כל ההוצאות הכרוכות בבואם של המשוררים ובאירוחם (הכוונה לכרטיסי-טיסה, הוצאות המלון ואף תשלום עבור קריאת השירים). באותה מידה מובן שאנו מגייסים כספים ממקורות שונים כדי לסייע לנו, ואנו מודים לכל גוף או יחיד הנכונים לבוא לעזרתנו. ואולם, מעולם לא ביקשנו ולא קיבלנו כל השתתפות כספית שהיא מטעם ממשלת ישראל או מטעמו של מישרד-החוץ הישראלי, וזאת חרף יחסינו המצויינים עם עובדי השרות הדיפלומטי הישראלי כאן.

זה כמה שנים שאנו מבקשים לקיים ערב המוקדש כולו לשירה העברית, שאליו ביקשנו להזמין משוררים שהיה לנו הכבוד לארח כאן בעבר, כגון יהודה עמיחי, נתן זך, דליה רביקוביץ ואחרים, וכן משוררים שש' רם הוזמנו. אני תיקווה שערב השירה העברית שאנו מתכוונים לערוך השנה במסגרת הכינוס הכללי יתרום תרומה חשובה להצגתה של מדינת ישראל באור חיובי דווקא בימים אלה. מיפגשים המתקיימים במסגרת הכינוס בין משוררים מארצות שונות מסויינים אף הם להתקרבות ולהידברות של אנשים בעלי רצון טוב, והרי זו כוונתנו. בע' בר שמחתי תמיד לעבוד עם אנשים מיישרד-החוץ. היו אלה אנשים בעלי כוונות טובות ואמינים וגם היום עודני סבור שארצכם היא בעלת ערך רב הרבה יותר מכפי שהדבר מש' תקף למעמים בדיווחי המאורעות השוטפים. ישראל קרובה לליבי ואם אתבקש אי-פעם לעזור בקיום פסטיבל שירה בה — אשמח לעשות זאת כדרך ששמחתי לסייע גם הפעם למארגני הפסטיבל שהתבטל.

אודה לכם אם תואילו לתת מירסום למיכתתי זה בעיתונכם.

כל השאר נמצא בידיו האמונות של עורך-הדיון

רוברט נדלר: תלוי בארון

שלי. אחרי הכל, יש אנשים שמיצווה ללמדם כי יש גבול.

מדבריו של עורך-הדיון, וכן מחוות דעתם של מישפטנים אחרים שבהם נועצתי, הוברר לי כי נראה שסוקיסוף אוכה בג'אקווי אשר לו אני משתוקק מזמן.

לעזור לי לשטוף מעלי טיגופת ממין זה.

גזלן יהודי

לא הכל אכזר. יהודי סוער שפגש בי במיסערה תל-אביבית איים עלי כי יוציא את סיפרי שירי מתוך הספרייה שלו. אמר ובחן אותי ארוכות. אתראתו השניה: אתה באמת מוכרח לאכול קצת פחות ולרזות קצת. אתה יודע כמה הכרס הזאת מזיקה לבריאות?

הודיתי לו מקרב כרס.

עם גדול — עם אחד.

שבוע טוב בפס ובקומיץ. ואל תתקרבו יותר מדי למדורות של הליכוד. אתם עלולים להיצלות צלייה סימלית.

נתן זך

ולא להתראות

רוברט גרייבס

שלום ולא להתראות

מאנגלית: מאיר ויזלטיר

הוצאת משרד הבטחון, זמורה ביתן

אף על פי שערך ושיפץ אותו בתבונה בשנת 1957, כתב רוברט גרייבס את נוסחו המקורי של סיפורו בשנת 1929. כשהוא משיל מעליו כל עכבות והסתייגויות, התייר לעצמו לומר ככל העולה ברוחו על כל אדם ובכל עניין שבעולם. כיוון שירש מאמו (אצילה גרמניה בשם פנדראנק) לפני נישואיה ובתו של כוהנדת) מידה של מרסנות קיצונית הגובלת לפעמים בטרחנות — היו רק דברים מעטים שניצלו משבט ביקורת. הוא היה כראש ובראשונה משורר. השירה הרומנטית, הריבוי המקנן בו, ובעצם תמצית חייו. כתביו שבפרוזה, לרוב רומנים היסטוריים כגון אני קלאודיוס (סידרת הסלוליוויה המפורסמת התבססה עליו) ואחרים, דווקא הם שהוציאו לו מוניטין, אף כי נודעו בעיקר לצרכי פרינס. ואלוהים יודע כי צרכי הפרנסה היו, במיקרה שלו, לא מעטים, וכללו פרנסת שתי נשים, כמה וכמה "מזוזות" מאגילות-השראה עם חסדים אחרים, ילדים ופמליה שלמה של ידידים, נספחים ונגררים. אבל הרומנים שימשו אותו גם לביטוי השקפותיו על הייצר או הדחף הפיוטי, וכן לבחינה מחדש של המיתוסים היווניים, הנוצריים והיהודיים, בחינה ולימוד שלהם הקדיש זמן רב. בספרו הצלול, הכתוב נפלא שלפנינו, שבו הוא מגולל את חייו עד שנות ה-20 המאוחרות, מתאר גרייבס את חוג מישפחתו ואת ילדותו בכנות בוטחת. את זיכרונות בית-הספר לבני-טובים בצ'ארטרהאוס שבו למד, כמו גם זיכרונות ממוסדות-חינוך אחרים, הוא מעלה מתוך היותו דיוח ופחד. הפחד נובע, בין השאר, מחינוכו הדתי שהכניס בו מורא מתמיד מאש הגיהנום. ביקור ילדותו בגרמניה היוו את חלקה הוחרר-לסוב של ילדותו המוקדמת: "יערות עצי אורן ושמש חמה, צביים אדומים וסנאים שחורים ואדומים, מרחבים של אוכמניות ותותי בר... כל מיני פטריות מאכל... ופרחים בלתי מוכרים לי בשדות... גורש של פירחי האלפים, נהר האיצאר היה ירוק-בהיר".

שלום ולא להתראות היה לרבי-מכר כמעט מייד עם הופעתו. גילוי-הלב המאפיין אותו, כמו גם הריאליזם חסר החנינה שבו הוא מתאר את החיים בחפירות, תרמו את תרומתם לפופולאריות זו. יחד עם אדמונד בלאנך וויגפריד ששון, נחשב גרייבס כמי "שהנציח בצורה המשכנעת ביותר את המלחמה הגדולה — מלחמת-העולם הראשונה, כמובן — כאירוע היסטורי". אבל עוד לפני צאתו לאור הכעים הספר וקומם עליו לא מעטים בחוגי מישפחתו וידידיו של גרייבס. בייחוד נפגע ששון (הסיפור על ששון הלוכד במו ידי ובגפו את הקו הקידמי של גרדו גרמני ואחר-כך מתרווח לו כשקובץ שירים בידי בחפירה שפונתה מחייליה הנמלטים — כבר הפך מזמן לקלאסיקה). שעה שבלאנך וששון לא רחו את העבר האבוד, הנה גרייבס, עם כל יחס הכבוד שלו למסורת, היה מורד השרוי במצב של התקוממות מתמדת כנגד הנוסטאלגיה שלהם ומותח ביקורת על אייכולתם להתמודד עם כאב ההווה. "כל זה" שבשם הספר (הספר נקרא במקורו Goodbye to All That: "שלום לכל זה") פירושו כאן כל מה שגרייבס שנא ותיגע: "פוליטיקה, דת, שיחות, ספרות, ויכוחים, ריקודים, שיפורים, הזמן, המוני אדם, עשיית חיים, אומללות..." (כפי שסיים כס זאת ברומן מוקדם). אבל למה התכוון איש שהספרות היא כל עולמו, בעת שהוא אומר "שלום ולא להתראות" לספרות? האמת היא שהבזו של מכון כלפי כל אלה בצורה שבה הם נגלים לעיניו. אין הוא אויבה של המציאות, אלא שאינו חסידם של ערכים מקודשים ומסורות שאבר עליהן הכלה. במקום יחס-כבוד כוללני לעבר, שהיה מוקצה בעיניו, אימץ לעצמו אותה התייחסות עניינית שריתקה אליו את הקוראים, בעיקר מבין אלה שאף הם "היו שם", אלה שהכירו כמותו את המציאות שעליה כתב.

הערות לתרגום

כיוון שאינני מוסמכת לשפוט את איכות התרגום העברי, פנית לעזרת ידידה. והרי הערותיה: התרגום בדרך-כלל רהוט, עשיר ונאמן למקור

ברמתו הסיגנונית. אבל גם כאן תמצא את השגות, המישגים ואי-ההבנות שכבר למדת לצפות להם כמעט בכל תרגום לעברית.

כן, לא כל pawn הוא בהכרח פיון עברי. לעתים קרובות הוראתו, כלי-שרת בידי אחרים" וכך צריך היה לתרגם כאן (עמ' 48), כשם ש-code הוא לא רק "צופן" אלא גם מערכת-כללים, וכך כאן בלא צל של ספק, שהרי אין המובר בכתב-סתר, חלילה (עמ' 46).

goggle-eyed booger with the tit הוא הרכה דברים בעגת חיילי מלחמת-העולם הראשונה ורק לא "הכינה פעורת-העיניים עם הפיטמה" הסוריאליסטית (177). he earned his D.S.O. many times over פירושו כמובן: "הוא היה ראוי ליותר מעיטור-הצטיינות אחד", או "ראוי היה שיוכה פעמים רבות בעיטור-ההצטיינות הזה", אבל בוודאי לא "הוא הרוויח את עיטור-המופת שלו עשרת מונים".

עיטורי-מופת אין "מרוויחים" ובוודאי שאי אפשר "להרוויח" אותו. עשרת מונים". משעשעת ביותר השגיאה הכרוכה באי-ידיעה: כך the two Erehwons הפך בעברית לשני הכרכים של

ולא נקבה ולפיכך אין "מותרות בלתי צפויות" ואמונות טפלות נכתב בסית ולא בתו (עמ' 110). דומני שאיש עוד לא שמע על ההמצאה המופלגה המאפשרת לחבר אבקת-סאלק. בתפרים לקסרה". לעתים מותר למתרגם לתקן גם שרבושים שבמקור (והכוונה כאן ל"צוהר הסאלק" שבקסרה ולא לאבקה עצמה).

עתל ברזידא

צפריר גוטליב

זהירות.

שואה

יש משהו מקומם בכל מה שנאמר ונכתב בימים אלה, מעל בימות שונות, בכלל זה דף חדש (ראה רבי-שיח בהשתתפות ג. אלוני ג. קלדרון ואחרים) על נושא השואה. הרושם הוא שהסרט החכם והרגיש של קלוד לנצמן פתח איזו שהיא מגופה או יצר, בקולו הייחודי, את התנאים האקוסטיים המתאימים לדיון או ביטוי ציבורי בתחום זה.

הקרב על הסוס: בחפירת קשר לפני התקפה (1916)

הרובאים הוולשים המלכותיים במנוחה (28.6.1916)

ומה רע בכך? הרי מנגנון-ההכחשה שאותו הציעה, במידה לא מעטה של הצלחה, התנועה הציונית בראשיתה (הינתקות מהעם וההגדרה היהודי בעצם התקופה שבה הגיעו רדיפות היהודים לשיאן, שנות ה-30 וה-40), אף ששיקף הלך-רוח כללי ומקיף יותר מכפי שנהוג היה לחשוב בזמנו, לא היווה פיתרון מעמיק. גם הפאטוס של עצות-הזיכרון, השפה הנמלצת והרוחה שצמחה סביבו מאוחר יותר (משנות ה-60 ואילך), שלא לדבר על השידורים הפאטיים, טוב היה שידרו יפנו מקום לסוג אחר של מודעות, לאווריה חדשה, אווריה שניתן אולי לכנותה "פוסט-לנצ" מנית".

אבל מנגנון-ההכחשה אינו מנגנון יחיד בחיי הנפש. אין צורך לקרוא את כל חוברת ש'חות

שהוקדשה לא מכבר לתחום זה על מנת להבחין בסכנות הנלוות אליו. מכל מקום ברור שפצע לאומי כקטור כזה כמוהו כסל-נצרים גדול המפתח באמצעותו, את כל הכביסה האינדיבידואלית, הייחודית, שאתה נושא עימך. במילים אחרות, השואה הופכת למוקד חווייתי חליפי, ממלא-מקום, אשר כל אסונותינו מוקדנים-מוקדים-מוש-לכים לתוכו תחת שיוכו להכרה מיוחדת ומפרטת. לנוכח גל הספרים והמאמרים והשיחות מחלי-חלת אם כן איזו מחאה פנימית עמומה, פורקת-עול, נגד התעסקות היתר בתחום מסוכן זה; אף שבמקביל ניתן לקוות כי ייכתב או יתגלה משהו על תקופה זו השווה בעוצמתו ובסמכותו לסיפורה הגדול של ייבגניה גינצבורג על מחנות-הגולים כסיביר בזמן סטאלין (לא תורגם לעברית עד כמה שידוע לי).

בסופו של דבר, גם כאן, גוברת על הקולות הספונטאניים האינדוקטרינציה, החינוך הקומי-סארי נגד "מימוש עצמי" ורגישות מוסרית של יפיי-נפש בשם מה שנתפס כריאלי-פוליטיק, חינוך העושה בשואה שימוש מניפולאטיבי, מתוחכם יותר או פחות, למטרותיו הוא. לנוכח הצירוף הזה של מאניפולציות בלתי-מדעיות (הכחשה, אימוץ-יתר) ומודעות-למחצה, עשויה להתפתח מחאה רבתי מעברו השני של המיתרס, מחאה כנענית-משהו שלא תהסס להטיל את אבניה למדנו את כל זה בבית-הספר. היינו ביד ושם. ראינו את שואה. כבינו. עכשיו תנו לנו קצת מנוחה. לגבינו, דברים אחרים עומדים ברומו של עולם. מה בדבר התקופה הקצרה-ארוכה שבה הנפש מתבהרת, מתפתחת, נקדעת או מתירה עצמה מכל מה שהוא שגור ולעוס, מה-אינפוזיות (של ליפשיץ) מהי-כן יצמחו אותו מרחב-נפש, אותה ריבונות פנימית שלא וכתה אצלנו מעולם להכרה ממשית?

האם העיסוק הכפיייתי הגיצני בכעיות החברה והכלל (כדרכי-כלל באופן העילג, הנדוש והשיטתי ביותר) אינו אלא ריטואל, פולחן אטאויסטי, דתי כשורשי, הרואה בהכרה ובחוויות המעוגנות ברטטים הסמויים של ארוס משהו מסוכן, חילוני מובהק וממילא משהו החותר תחת אושיות ה-ביטחון?"

נוסטאלגיה לגלימות

קשה שלא ליפול שבי בקסם הספרות והקולנוע הסלאביים. הם תופשים אותך בציצית נשמתך ומנערים ממנה באחת שכבות של אבק ציוילי-זאציה, יומרות אינטלקטואליות ואחרות ותופשים נפש חיה ומפרפרת אשר בעצמך שכחת שהיא שוכנת בקירבך. זה הקו המאחד את פושקין וטול-סטוי, טרקובסקי וויידה.

הפן האחר, הפחות מושך, של אותו קריאופי עצמו, הוא העוינות החשדנית כלפי כל דבר מורכב, תיאורטי, מרחיב תודעה והכרה, שאינו גילגול ישיר או ביטוי ספונטאני של אוצר המ-חוות הנוצריות הבסיסיות. זו הנוסטאלגיה לגלי-מות ולזקנים שקיצץ פיוטר הגדול, לקומנות האיכרים ולמינוריים.

דוגמה מובהקת לגישה, או עמדה נפשית-מחשבתית זו, ניתן למצוא בסאטירה חריפה מאת לשק קולקובסקי שנתפרסמה אצלנו בחוברת מאזניים. בחינניות עוקצנית תוקף קולקובסקי את בעלי התיאוריות האופנתיות של זמננו ומכה בהם עד חרמה בגרזינו המושחו. הוא נהנה לסרס את שמו של פרויד ל-פראוד" (תרמית" בלעז או "דר. זיפ" בתרגום העברי שלפנינו) וכן לשבש את שמו של מרקס. את שמו של לורשטראוס, עוד שם בעל צליל נורבגי מובהק, הוא מותיר בלא שינוי.

בקיצור, זו רשימה אנטי-שמית קלאסית השמה לקלם כל מיני אינטלקטואלים ובעלי תיאוריות מלאכותיות, מסוככות מדי. שינוי שמו של פרויד ל-בעל תרמית" משמעותי מאוד כאן. אני מצייין זאת כי רק באחרונה סיפר לי אדם, מנהל מוסד ציבורי גדול ומכובד אשר לפי הגדרתו הוא "איש רגיש", כי בארצות מסוימות במערב, אף ששמע על אנטי-שמיות, לא חש בה בעצמו. הסיבה לכך היא פשוטה. בחוגי תרבות במערב לא מקובל לבטא אנטי-שמיות באופן בוטה. קיים ציר פן ידוע ומוסכם אשר באמצעותו רומזים על מוצא יהודי או תכונות המיוחסות ליהודים. שינוי-שם שכזה, "בעל תרמית" כזה, הוא חלק מאותו צופן, במודע או שלא במודע, מי ששמע או קרא הר-צאות של לשק קולקובסקי על "משימות" התרבות המערבית הנוצרית (כמובן, לאחר שעק למערב מפולין, שבה היה מרקסיסט אדוק), לא ציפה שיכתוב שירה-לל — נוסח שיר המיספר הגדול והמרגש של המשורר הבריטי ויסטן אורן על פרויד. המפתיע הוא פרסום ה-סאטירה" הזאת בישראל דווקא, ובלא מילה של הסתייגות.

במדניה

דוכי אדם

תחיית

זוהר ארגוב

אומרים עליו שהוא

זוהר ארגוב שני

ביתיים הוא בכלא

שרה ליבוביץ

כשלושים זמרים מיוזריים חתמו על עצומה הקוראת לנשיא המדינה לחון את אבנר הררי, הכלוא במעשיהו. הררי, נשוי ואב לשני ילדים, בילה 14 שנותיו בבתי-סוהר. "הייתי נהג של ה'נדרמריה', הוא אומר השבוע. "כך קראו לחבורת-נערים משכונתי במגדיל. הם פיתו אותי להצטרף אליהם במעשי-שור. אני עיי וור. לא היה מי שישיגיה עלי. מתוך תמימות הצטרפתי אליהם."

הררי אינו נמנה עם האסירים הטרענים כי הם חפים-מפשע. "הייתי תמים", הוא תווד ואומר. פניו הצנומות, תמימות-המראה, מסייעות לו להפיץ ברכים את גירסת התמימות.

כך או כך, ההרי יצא לחופשי אחרי 14 שנות-מאסר. כמו כולם, אף הוא התכוון להשתקם. בבקרים עבר כחנות למוצרי-חשמל. בלילות שר עם להקת הקשתות במועדונים ובחנותות.

שימי רון מלהקת הקשתות אומר כי נכוננו להררי ימים גדולים. "הוא דומה לזוהר ארגוב. הקול דומה. העוצמה דומה. כל מי ששומע את הררי שר בטוח כי זוהר ארגוב קם לתחייה."

100 דולר להופעה גבה הררי. לפעמים הופיע בחינם. עד שיתפרסם. אחרי כך יגבה מחירים גבוהים יותר. רישיון-ההגנה חורג. ואז, כשנדר מה היה שהררי מתחיל להתאושש, קרה מקרה מוזר.

התנהגות טובה — החזירו את הררי למעשיהו, ל-40 חודשי מאסר.

במעשיהו מתחשבים בקאריירה הגדולה של הררי. מניחים לו לשיר ולהקליט את שיריו בחדר מצויד במיוחד לשם-כך. לפעמים מצטרף אליו לשירה מחמוד פטישי.

פטישי: "אנחנו שרים, מתאמנים ביחד, מופיעים לפני האסירים. אבל הקאריירה תקועה. הקהל בחוץ שוכח אותך."

בחופשות מקליט הררי קלטת של שירים מיוזריים. "אלפים יחטפו את הקלטת הזו", הוא אומר, "שהרי כל מי שמכיר אותי יודע כי אני מחליפו של זוהר ארגוב."

אימוץ

בדיקת

רקמות

לתיוקת

בראזיל

בשעת הדיון

המישפטי יהיה.

כנראה. צורך

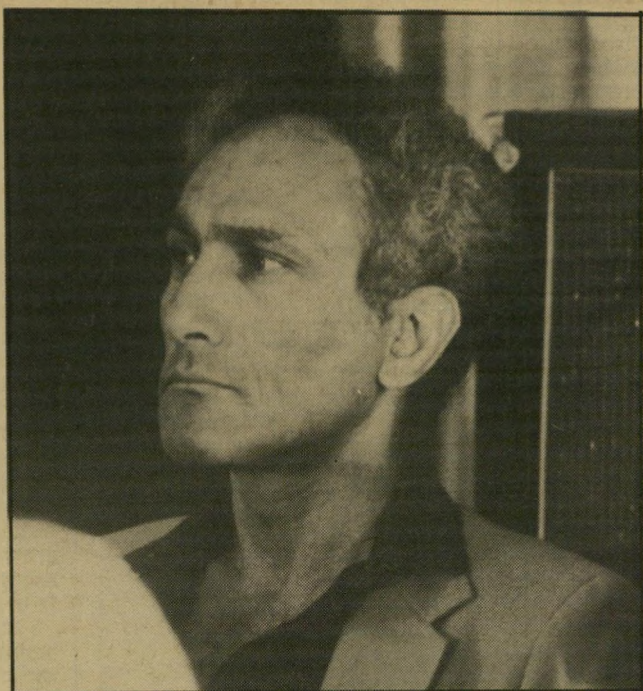
בבדיקת רקמות

כדי לקבוע את

אמהותה של

האשה מבראזיל.

למרות כל חקירותיו של צוות-הט' לווזיה הבריטי המיומן, לא יהיו, כנראה, מימצאים ראיות קבילות לפני בית המישפט הישראלי, שלפניו תידון דריי שת האם הבראזילית להחזיר לה את

ציון צפירי, העולם הזה
ברוך לוי

גדול, נבון ומעורר עיונות

תמי אהבה את מקום-עבודתה הח' רש. הכל היה נפלא, עד שלפתע התחילו הטרדות טלפוניות בביתה. היה לי ברור שהקשר המסוים שהיה ביני לבין רן ברעם נגמר. רק אחר-כך הסתבר לי שלא. גם סיום הקשר בעבר היה מלווה באלימות, והיא נמשכה גם

מענו שהיה לה
רומאן עם מפקד
המישמר האזרחי,
בזמן שהיה מיווד
גם עם אופידה נבון.
היא טוענת: המאהב
הקודם שלה הפיץ
זאת מחוך קינאה

הציע שנפנה למפכ"ל, מכיוון שאני קצינת-מיסטרס ויש לזה השלכות ציבוריות. ברור לוי התלונן על כך לפני המפכ"ל, ודויד קראוס אמר לו שזה הסגן, וכך גם אמר לו ראש אכ"א, יעקב טרנר. המפכ"ל הציע שאגיש תלונה למיסטרס, ושיתחילו לחקור בעניין, וכך עשיתי.

בתחנת-המיסטרס, שם התלוננתי על ההטרדות והאיומים, שאלו אם אני חושדת במישהו. לא רציתי לאמר, אבל הם לחצו עלי, ובסוף אמרתי שאני חושדת במישהו ונתתי סימנים. לא אמרתי את שמו המפורש של ברעם. התקיננו לי קשר עם בוק, וביום שהותקן הקשר הזה נפסקו ההטרדות. שנה שלמה הטרירו אותי, וביום שסודר

נקהמלה על דקה רומאנטי

מכשיר-ההאזנה של בוק נפסקו ההט' רדות.

"אני חושדת שזה רן, כי יש לו מהלכים בהרבה מקומות. הוא יודע דברים רבים. למשל, כאשר נחקרתי בפרשה של ברוך לוי, ואמרתי דברים בחקירה שרק אני והחוקר ידענו, ברעם ידע עליהם מהר מאוד. הוא היה מעורב במערכת של המיסטרס כל הזמן.

בסוף פניתי לרן וסיפרתי לו שאני מוטרדת מכל העניין, ושהכל הצביע לכיוון שלו. הוא לא הכחיש, רק אמר שגם הוא מוטרד וכי הוא מאוד רוצה שאהיה מאושרת ולא איכפת לו עם מי."

ישבתי
המומה

למרות כל הדברים שאמרה על מאהבה-לשעבר, מצינת תמי כי הסיכסוך בינו ובין ברוך לוי לא היה על רקע של קינאה. לדבריה, הסיכסוך בין שני הגברים נבע מסיבות ענייניות, ומהבנה שונה של הגדרת תפקידים ומטרות.

אחרי שברעם פוצץ את הפרשה

אחרי שעברתי לעבוד במשא"ז, רן היה סגנו של ברוך לוי במישמר האזרחי. סיום הקשר עם רן היה קשה. אחר-כך היתה תקופה של צינון, כשנה בערך, ואז עברתי לעבוד במשא"ז, לפי הצע' תו. אבל הרגשתי שהקשר שלנו בעבר דה הוא עצבני, לא-נעים. קציני-מיס' טרה התחילו לספר לי כל מיני סיפורים שברעם סיפר עלי ועל הקשר הר' ראצתי להאמין בכך. ההטרדות החמירו לעצמי שאני מתנתקת ממנו, וכל הקשרים שלנו יהיו אך ורק בענייני עבודה.

ברעם הסתבר לי שהוא מאוד נפגע. קיוויתי שהוא יתקרב, אבל אחרי תקופה מסוימת התחילו הטרדות טלפוניות בביתי. חשדתי בו, אבל לא רציתי להאמין בכך. ההטרדות החמירו והיו אף איומים על חיי, דיברו על חטיפת הילד שלי ועל לבנת-חבלה. לפעמים הרים בני את ההשפוטרה, וגם הוא שמע שיחות אלה. אנשים מסביבי אמרו לי שברעם עדיין עוסק בי, ואחרים גם רמזו לי שהטרדות באות מצידו. אבל אני לא רציתי להאמין. בשלב מסוים, כאשר ההטרדות גברו מאוד, פניתי לבוס שלי, ברוך לוי, וסיפרתי לו. חשבנו על העניין, והוא

בהעולם הזה (4.5.88) כתבה. אופירה בין הקצינים."

תמי התגייסה למיסטרס לפני 13 שנה, חודש אחרי סיום שרותה בנח"ל. היא עברה במשך כמה שנים כחוקרת בתל-אביב ואחר-כך הועברה לירוש' לים. שם נכנסה לעבוד כפקידה במישרון של המפכ"ל הקודם, אריה איכנז.

תמי היא גרושה ואם לילד. במשך זמן מסוים התנהל רומאן בינה ובין רן ברעם, קציני-מיסטרס בכיר, נעים-הליכות, יוצא אגוד המבוגר ממנה בשנים רבות. הרומאן ביניהם הסתיים, ותמי התקשרה עם גבר אחר, שאף התגורר איתה ביחד. "חשבתני שהוא באמת שכח את כל העניין, ואינו נוסר לי יותר", סיפרה תמי.

יותר משנה עברה מאז נפרדה מברעם, כאשר התחלף המפכ"ל ותמי חיפשה מקום-עבודה חדש במיסטרס. תמי: "רן ברעם הציע לי לעבור איתם למישמר האזרחי. זו היתה רק אחת מההצעות שהיו לי, ובחרתי בה. "יורתי קומה אחת, מקומת המפכ"ל לקומת המשא"ז. עברתי קורס-קצינות והתחלתי לעבוד כראש-הלישכה של ברוך לוי, שהיה מפקד משא"ז."

ציון צפירי, העולם הזה

זמר הררי

אבי היה עיוור ולא השניח

אבנר הררי: "במישפט הקודם שלי, כשנשפטי על שוד, נשלל רישיון הנהיגה שלי."

כשהשתחררתי מהכלא, אחרי שבוע שנות-מאסר, הלכתי למישר-הרישוי לשאול מה קורה עם רישיון-הנהיגה שלי. שם אמרו לי שהכל בסדר, אבל שאני חייב לעבור מביחן-נהיגה. למרתי שוב את כל מה שצריך, והוצאתי ריש' יון-נהיגה נוסף.

"חודשים אחר-כך ראה אותי שוטר, שמכיר אותי, נוהג במכונית. הוא הזמין אותי לתחנת-המיסטרס והתלונן שאני נוהג למרות שרישיוני נשלל."

אז התברר שמזכירות בית-המישפט לא ריווחה למישר-הרישוי כי רישיונו של הררי נשלל. טעות ביוקרתית שבקיעבותיה הוא נשפט בבית-המיש' פט לתעבורה. שנה וחצי מאסר בתור ספת חודשי-מאסר שנוכו לו בעבר בשל (המשך בעמוד 30)

תמר ברנס
אני לא מסכנה!

בעיתונות, בקיץ שעבר, החלה חקירה מישטרית, שחלקה הראשון הסתיים בכך שהוצגה כי התיק נסגר מחוסר ראיות. אבל אחרי תקופה קצרה הוחזר התיק להשלמת חקירה, ובסופה עזבה תמי ברנס את המישטר אחרי 13 שנות-עבודה, מבלי שקיבלה את מלוא זכויותיה. כמה חודשים אחר כך עזב גם ברוך לוי את המישטר.

ניתן היה לחשוב כי תמי מלאת כעס על הבוס שלה לשעבר, שלא עמד על זכויותיה ולא דאג לחסוך ממנה את זעם המערכת. אבל מסתבר כי רגשותיה של תמר שונים לחלוטין. לא רק שאינה כועסת על לוי, אלא שהיא עדיין מעריצה אותו ומדברת עליו רק טובות. אין היא רואה עצמה כלל כקורבן או כמיסכנה. היא מצאה מקום עבודה חדש, הממלא אותה סיפוק, והיא טוענת כי כחתה כבר את כל עלילות המישטר, הנראות לה כדבר מן העבר. בכל זאת יש לתמי זעם מסויים על מערכת-המישטר, והיא ביטאה אותו בשיחה עם העולם הזה.

סיפורה תמי:
כאשר התיק חזר לחקירה שנייה, אחרי שהוא נסגר מחוסר ראיות, נדהמתי מתוכן החקירה. לא יכולתי לעכל שאני נחקרת על הדברים הללו. התברר לי כי כל החקירה מתמקדת בשאלה אם היה לי רומאן עם ברוך. לא דיברו איתי על האשמות פליליות או מישמעיות. ישבתי המומה, וכל הזמן השאלות חזרו לאותו נושא. אמרו לי שלא מחפשים אותי.

בחקירה הראשונה היו 40 סעיפים שונים שנחקרו. נגעו בכל דבר. אבל בחקירה השנייה היה ברור שלא מצאו דבר, ורק מחשבים כדי למצוא משהו. נחקרתי אז כמה פעמים, ונאמר לי שלא נמצא דבר בכל הסעיפים האחרים, ומה שנשאר זה הקטע של ברוך ושלי. ביקשו שאודה שיש בינינו רומאן,

אילו באותו יום הייתי חולה, ומזכירה אחרת היתה ממלאת את הטפסים בכתב-ידה, והם אמרו לי שאז היתה להם בעייה קשה, ולא היה להם תיק. ביקשתי בידור. רציתי שכל העניין יתברר, כי אני בטוחה בצירקתי. ביקשתי פגישה עם המפכ"ל ואמרתי לו שאני נמצאת במצב מאוד מבין, וכי מציעים לי ללכת לפולגראף. בשיחה תנו התברר לי שכל מה שהוא מעוניין בו זה לדעת אם אני מוכנה להיבדק בפולגראף. אז הבנתי שגם המפכ"ל מעורב בפרשה נגדנו. אמרתי לו תודה ויצאתי.

הם רדשו שאלך לפולגראף ואחקר עליך שהייתי עם ברוך. אפילו על כיסא הפולגראף נמשכה החקירה בקשר לרומאן.

"יהיה הרבה ליכלוד!"

הקש האחרון היה פגישתי עם ראש אכ"א, יעקב טרנר. אצלו הוברר לי תרומה מעיית שלא היה בירור או הבהרה. הסבירו לי שאם יהיה מישפט, אני אפסד בלא פיצויים ובלא יתר התנאים המגיעים לי. ראש אכ"א רמז לי שהוא קרוע, וכי הוא רק שליח העושה את מה שנדרש ממנו, וכי אילו היה הדבר בסמכותו, לא היה פועל כך. ביום שהייתי אצלו, בנובמבר בשנה שעברה, הם ניצלו את העובדה שהבוס שלי, ברוך, היה בחו"ל במשך שלושה שבועות, ואמרו לי שעלי לצאת מיד לחופשה. ביקשתי שיחכו עד שברוך יחזור ונברר את העניין יחד, אבל לא הסכימו. לקחתי את החופשה שהגיעה לי, ומאז לא חזרתי למישטר.

עד כאן דברי תמי. העולם הזה שאל אותה מדוע עזבה בקלות כזו את מקום-עבודתה, שבו השקיעה 13 שנים מחייה. מדוע לא דרשה מהבוס שלה שייחלם למענה, וכיצד ויתרה על זכויותיה, אם היא יודעת שאינה אשמה במאומה?

תמי: אילו היה לי אופי אחר, או עור עבה יותר, כנסיבות אחרות אולי הייתי נלחמת. אבל אמרו לי שכדאי לי ללכת כך, כי עד אז חסכו ממני עוגמת-נפש, ולא מסרו את שמי לעיתונות. והסבירו לי כי ברגע שאלך לדין מישמעתי, כל האמצעים יהיו כשרים, תהיה חגיגה באמצעי-התיקשורת ויהיה הרבה ליכי לוך. היה ברור לי שהמישטר רוצה שאלך בשקט, ושעלי להיכנע לנומרה בלתי-כתובה, מכיוון שהייתי קשורה בתיק עם ניצב, וזה לא מקובל שניצב עומד לדין מישמעתי. הרי לא יתכן שקצין בדרגה כזו ייצא נגד המערכת שלו.

תמי לא אמרה מילה אחת על אופירה נבון, ששמה נקשר לפרשה. על ברוך לוי אמרה: "ברוך בא לעשות עבודה במישטר, ועשה עבודה נאמנה. דווקא משום שהייתי מזכירתו, אני ראתי איך האיש עובד, וזה חורה לי מה שאומרים עליו. הוציאו כל מיני דברים מהקשרם."

דן ברעם
הסנן הטרור.

את יכולה לשאול אותה אם לפני חודש וחצי היא לא היתה אצלי בבית, וביקשה שאעזור לה למצוא עבודה. בתקופה שבה כבר היה סיכסוך ביני ובינך ברוך, עזרתי לאחיה באיוו בעייה שהיתה לו באו. וגם המלצתי עליה לקורסי-קצין גות.

אני לא מכחיש שהיה לנו רומאן, אבל כמובן אינני נוטר לה, זה סתם קישקוש. הרי לפני הפרשה עם ברוך היה לה קשר עם גבר מסויים, רואה חשבון שהתגורר איתה, והיא ביקשה ממני שאעזור לו למצוא עבודה במיקר צוער, ואמנע עזרתי. היא תספר לך זאת בעצמה. אז מה פתאום שאני אתחיל לקנא אחר-כך?

בקשר להטרדות הטלפוניות זה קישקוש. אני מעולם לא הטרדתי אותה. להיפך, הרי היא הודתה במופיה, כאשר היתה בביתי לפני חודש וחצי, שכאשר התחיל העניין עם ברוך, היא טילפנה לי ואמרה שבחרתי לי איש חזק מדי להתעסק איתו, ושיהיה עלי לעזוב את הארץ.

כל הטרדות, גם אצלה וגם אצלי, היו בקול של אשה. איך יכולתי לדעת שהתקינה האונה

אני לא מליקיושר של ברוך, הוא לא צריך אותי, הוא די חזק ועומד היטב על שתי רגליו, אבל זו האמת עליו. הוא השקיע הרבה במערכת, היה רציני מאוד בעבודה, והכל מתועד במיסמכים — ובכל זאת, כאילו הכל נמחק. אני מבינה מדוע גרם לעיונות. ברוך גדול, גבוה ובלי להתאמץ כבש את הצמרת, ואולי גם יש בו משהו מאיים. מהר מאוד היה ברור במיס דרונות שהוא מועמד להיות המפכ"ל הבא. אני לא חושבת שישבו וארכו לו, אבל ברגע שזה הודמן להם, תפסו את ההזדמנות. אני חושבת שזה הפסד גדול למערכת. אני מתכוונת לעזיבתו של ברוך, לא שלי!

אני לא כועסת על ברוך, על שלא עזר לי. כיצד יכול היה לעזור? הם ניצלו את ההזדמנות שהוא היה בחו"ל וסילקו אותי. כאשר הוא חזר, ראה שאני לא נמצאת. אבל זה כבר היה בקטעים הסופיים שלו במישטר. אני התנתקתי ממנו לגמרי, הוא כבר לא היה או הבוס שלי.

פגשתי לעורר-דין, כדי שייצג אותי וידאג לענייני. ובאמת, עורר-הדין דרש עבורי פיצויים, חודשי-הסתגלות ועוד זכויות, ועובדה שזה התקבל. איך ברוך יכול היה לעזור לי במערכת, כשלו עצמו היתה בעייה קשה איתה?"

"אמרתי לאופירה..."

מכיוון שהועלו האשמות קשות נגד דן ברעם, פנה העולם הזה גם אליו.

ברעם:

תמי היא בחורה מיסכנה. אני עזרתי לה הרבה. עד עכשיו אני עוזר עוזר לה.

לוי (מימין) ותמר ברנס (משמאל)
הוא השקיע הרבה בעבודתו.

של בזק על הקו של תמי? הרי רק היא וברוך ידעו על כך! אני בטוח שברוך סיפר זאת לאור פירה, ואז נפסקו הטרדות.

בכל אופן, כאשר היו לי הטרדות רבות, חיברתי טייפ ישן לטלפון שלי, ואמרתי לאופירה שהתקינה לי האונה מבוק, ובאותו יום נפסקו שיחות ההטרדה אלי.

אבל אני מבין את תמי, ואין לי טינה כלפיה. אין לי חשבון עם תמי, יש לי חשבון עם ברוך, וייתכן שיש אמת בכך שאני רוצה לנקום בו. שהרי נקמה מוגדרת במילון כ-פעולה נגד מישהו שהרס משהו שיקר לך. ברוך הרס את המישטר-האזרחי, שהיה יקר לי מאוד, ואני רוצה לנקום בו, וכך גם אמרתי לו.

במדיונה

רהיטי וורדו מפנים את אולם התצוגה לרגל קבלת משלוח חדש של רהיטים.

על כל רהיטי התצוגה **30% הנחה***

לבחירתכם: פינות ישיבה, פינות אוכל, כורסאות T.V., חדרי שינה - ממיטב תוצרת אירופה.

* ההנחה רק על תשלום במזומן.

בתקופת המבצע יהיה אולם התצוגה פתוח מ-9:00 עד 20:00

מושג חדש בתרבות הדיוור
רח' דבובינסקי 128 ר"ג טל. 720805

תו טרמפ לחייל

למניעת איידס בסקס: השתמש בבתולה. למניעת ציתוח במלכוד: במכשיר BUGALARM.

אנו מספקים גם:
★ שירות לגילוי האזנות
★ מכשירים להקלטת שיחות
★ מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ
ת"א, שלום עליכם 18, טל' 286444

ארזע של זהב בברוזה הזהב

בת מצווה? ברית מילה? יום הולדת? אורח חשוב מחו"ל?

ברוזה הזהב, המסעדה הסינית היוקרתית, מגישה לאחרונה שירות חדש לקוחותיה. במסעדה ניתן לערוך אירועים לעד 60 איש, באווירה אקסקלוסיבית ומעודנת. הצוות המיומן של המסעדה יתרום מנסיונו העשירי ייעוץ לגבי התפריט, הקישוטים וההפתעות. הכל, כדי להעניק לאירוע מגע מלוטש, מקורי ומהודר כיאה לקהל הלקוחות של ברוזה הזהב.

לפרטים נא להתקשר 491873
בשעות 11.00-15.00, 19.00-24.00

מחירון מינויים

(בתוקף החל מ-14 אפריל 1988)

לשנה לחצי שנה

207 ש"ח 110 ש"ח

256 135

376 200

476 250

מוני בארץ (כולל משלוח ומע"מ)
מוני בדואר-אוויר לאירופה (כולל משלוח ומע"מ)
מוני בדואר-אוויר לארצות הברית, דרום-אפריקה, פנמה, תאילנד (כולל משלוח ומע"מ)
מוני לארגנטינה (כולל משלוח ומע"מ)

תמיר, אחד ממלוויה של ירדנה ארזי באירועיו, יהודה טמיר. למלווה איריס שמי קוראים אירית שמי. לבימאי צרי צרפתי קוראים שם טרי צרפתי.

● לאשה (גיליון 2141) הסתבך עם שמה של זמרת-הפופ הצעירה בלינדה קארלייל: במקום אחד קוראים לה "בלינדה קארליסלי" ובמקום אחר שמה "בלינדה קארליסל". נכון, כותבים "קארליסל", אבל מבטאים "קארלייל". ● טעות דומה היתה לירון פריד בכותרת ראשית, לפני חודשים אחרים, בכתבתו על המחזאי הבריטי ג'ז אורטון. לפחות 10 פעמים מוזכרת עיר-הולדתו של המחזאי כ-"לייסטר". אין דבר כזה בבריטניה. כותבים, אמנם, "לייסטר", אבל מבטאים "לסטר". גם שמה של הכיכר המפורסמת במרכז לונדון נכתב "לייסטר", אבל נקרא "לסטר סקוואר".

● מי שהתאבד ביום ו' אחרי-הצהריים בקפיצה מאחת הקומות של בית-המלון רמדה בתל-אביב אינה אשה בשם רוזה עמרם, כפי שנכתב בטעות ביום 8 במאי. האשה המתאבדת היא למעשה גבר-שהתאבד. שמו רוזה עמרם, כנן 40. הוא לא קפץ מהקומה ה-

(המשך עמוד 28)
שרוסלדה היא אמנם אמה הביולוגית של הילדה המאומצת של מישפחת תורג'מן. 160 סממנים. קיימת כיום דרך אחת, היכולה לפתור את השאלה בלי להשאיר ספקות: זוהי הדרך של בריקת-רקמות. לפני שנים אחדות החלו לערוך בישראל בשני מקומות בריקות כאלה, המוכיחות מעל לספק סביר את הקשר הביולוגי בין הורים וילדים. הבריקות הללו נערכות בירושלים בבית-החולים הרסה, וגם בבית-החולים בתל-השומר. במיקרים הרגילים שבהם נדרש להוכיח קשר מישפחתי, נברקים בדרך-כלל כל השלושה — האב, האם והילד. במיקרה של רוסלדה, ידוע כי האב הביולוגי עזב את המישפחה מיד לאחר הלידה, ונעלם.

העולם הזה שאל את הפרופסור האחראי אם ניתן לקבוע שרוסלדה היא האם הביולוגית אך ורק על-ידי בדיקתה בריקת הילדה. אמר הפרופסור: "אנחנו מדברים על מערכת גנטית, הנקראת מערכת סיווג רקמות. במערכת זו יש 160 סממנים גנטיים. מתוך מיכר זה יש לכל אחד מאיתנו 12 סממנים. שישה מתוכם אנו מקבלים מהאם, וששה מהאב. לכן הם מופיעים באוכלוסיה בצירופים שונים ורבים. הסיכוי למצוא שני אנשים בעלי הרכב גנטי זהה, שאינם קרובים קרבת-דם, הוא קטן ביותר".

גם האם מספיקה. הוסיף הפרופסור: "גם בריקה של האם בלבד מספיקה. אם נמצא שהוריה של לילדה שיש בה 160 סממנים גנטיים שלה, יש סיכוי גרול שהיא האם הביולוגית. כדי לבדוק בדיקת את ההסתברויות יש צורך לעשות צירופים סטטיסטיים ואפשר לחשב את ההסתברות".

לשאלת העולם הזה סיפר הפרופסור כי ברוב המיקרים שבהם ערך בדיקות סיווג רקמות בדרך את שני ההורים. במיקרה אחר, מלפני שנים רבות, בדיק רק את האשה והילדה, והתוצאה הראתה ברורות כי אין זו האם הביולוגית.

אם וכאשר יגיעו הדברים לבריכת-רקמות, ישמח הפרופסור לכבד אותה.

זה עיתונות

כתוב בעיתון

כתוב מה שאתה

רוצה. אך איית

את שמי נכון

נעמי רון

אישה-רדיו גבי גזית למד לדעת מלאשה (25.4) שמיקצונו מוגדר כ-"ברדן".

● לאשה מספר, בכתבה על עומר שריף, שילדיו כבר ממילא בוגרים ואינם זקוקים לו עוד. לשחקן אין ילדים. יש לו רק בן אחד.

● בהודעה על מיכצ'ינובש ביש-ראל בסכבתון, ביטאון קופת-החולים סכב, בלט המישפט: "כל המחירים הנזיל הם לאדם זוגי".

● סיפור בטעריב (28.4) על טרי קולק: "כולם מבקשים להשתתף בשימחתו לרגל קבלת פרס ישראל". שמו של ראש-עיריית ירושלים נזכר שם שלוש פעמים, אבל אף פעם לא נאמר שמו המלא. הכותב האינטליגנטי מניח שלקרא האינטליגנטי די לומר רק "טרי", והוא יבין במי המדובר. אין צורך בקולק, לא בראש-העירייה ואף לא בירושלים.

● בטעריב (29.4) מצטטת בילי מוסקונה-לרמן מפי חבר-הכנסת אליהו שפייר: "אני מרים את השופרפת כאילו שהיא שוקלת טונה".

● לפינת השמות המשובשים: בח-דשוח (5.5) הרביקי למתופף סמי (אקס-חיסום) אכורלל שם-מישפחה חדש: אכרגיל. הוא כבר רגיל.

● בטעריב (28.4) קוראים ליהודה

דרכי חיים חלקים אינטימיים בגוף

כאשר בומבה נגע

ברליה. וכאשר

שלמה ניצן היה צעיר.

נעמי רון

שאל אברהמי, גראפיקאי וכותב ספרי-ילדים, ולשעבר מנהל החיאתרון הוורוד (עם רפי שחר), הוציא השבוע לאור את סיפרו הצד השני של הספר. בספר, הכתוב כיומן אישי, יש כמה סיפורים פיקנטיים: על מאבק כספי עם מנחם גולן, על הפקת ההצגה שני קוני-לסן, תפקירו הראשון של שלמה ניצן (תפקיד לא-גרול במחומר חמס-חמש) וריב, שכמעט הגיע למכות, עם השחקן המנוח "בומבה" צור.

בהצגה החייל האמין שוויק התלרי ננה רליה להב, המתגוררת מזה שנים

"בומבה" צור ורליה להב ב-"חייל האמין שוויק" נעמה אינטימי

שלמה ניצן (מימין) ב-"חמש-חמש" כסמט מכוח

רבות ברומא, ש-"בומבה" צור נוגע, במי קליה-נוצות שהוא מחזיק בידו, ב-"חל-קים אינטימיים בגופה", במהלך ההצגה. אברהמי קרא לצור לסדר, היו צע-קות, "כמעט הרמתי עליו יד", כדבריו, ולבסוף "בומבה" התנצל.

אברהמי היה נשוי במשך שמונה שנים עם השחקנית ג'טה לוקה, המי בוגרת ממנו כשבע שנים. עם התפר-רות התיאטרון שלו התפוררו גם ניי-שואיו, אבל על כך אין הוא מספר.

כיום הוא נשוי בשנית.

* כאמזע: אסתר גרוטס, משמאל-אלי כהן.

חסרי טיים פוליטיים

הרשו לי סטייה כדי לכלול בפנוכו כתבי-עת. הפעם זה הצליח לו במיוחד — פוליטיקה 20 — לציון ה-40 הראשונות, גליון שהוכתר בשם אילו הוא כולל וריאציות שונות, חלקן תוצר דימיון פרוע, על הנושא: ישראל אחרי 40 שנה מפרי עטם ודימונם היצירתי של יוהר סמילנסקי, אורי אבנרי, אסא כשר, ישעיהו ליבוביץ, עטאלה מנצור ואחרים לא פחות חשובים ומעניינים.

וריאציות מוזרות ומרתקות, שמרובן נהנית ואהבתי להיסחף עם החלומות שלהן.

למשל: מה היה קורה אלמלא גימגם אשכול? ואילו נשאר בך גוריון בשדה בוקר? האם ייתכן שרבינו היה מחבק עכשיו את בניו של עבד אליקאדר חוסייני? ועוד ועוד אוליים ואמים על ישראל אחרת מכפי שהיא. עולם

פוליטיקאי ערבי קורא לדגל את הצעירים הערביים אזרחי ישראל אילו...

פנטסטי, שמאורר ופותח את התאים האפורים. העולם של פוליטיקה 20 הוא מקום טוב יותר להיות בו.

נערי חנוך

למה מנסים לביית את חנוך לוין?

עכשיו, כשהוא משוחרר מתיאטרון הקאמרי (לא ברור אם הוא מרגיש כמנוצח או כמנוצח), כדאי שיצא לנדרוד קצת ואפילו עד לתיאטרון באר-שבע. אבל תיאטרון נווה צדק

חנה אורטמן, חנה רוט ושבטאי קונורטי בהצגה „נעורי ורדל'ה” המחזה נותר רדוד ובלתי-מספק

השחקנית חנה רוט, בתפקיד האם, והשחקן שבטאי קונורטי, בתפקיד הנהג, מצילים את ההצגה. המחזה הועלה לראשונה בתיאטרון קונורטי שנסמך עליו קצת יותר. נילי זומר בתפקיד ורדל'ה, מאולצת מעט ואולי עקב גילה הצעיר.

כמו עמר עם סטופר ביד וקפץ על הפליט העייתי. יחד עם הבימאי אהרון אלמוג ניסה התיאטרון להורים דם חדש בעורקים המסתיידים של נעורי ורדל'ה. המחזה הועלה לפני שנים מיספר בקאמרי וירד מיד, בטענה שלא נמצא לו אולם מתאים. בנעורי ורדל'ה המתחדשים ניסה הבימאי אהרון אלמוג

מדע בדיוני, ספורט ואופנה וזאת אינה הסיבה היחידה להמליץ על המקום. ה-CATS הוא המקום הכי חדש והכי נוח בתל-אביב. הכורסות רכות יותר ויש להם ספונים שולחים קרדאור הישר לשולחנות השחורים, קוקטייל החתול במנפיים (משקה מהאגדות), מכריק בעיניים כמו גביש וזה יופי. ניסיתי חתול אחר, קוקטייל החתול פריץ (משקה סכסי) המורכב מרום, וודקה, ג'ין, קאמפרי ותפוזים. לגמתי לאט מהמשקה שנכנס לי להכרה ולא יצא משם בקלות. התמסרתי לאפלולית

האינטימית וראיתי סרט מפחיד. באמי צע החליפו אותו בקליפ של הזמרת קייט בוש, ונשמתי לרווחה. הסאונד במקום מעולה והמוסיקה העולה משישה רמקולים עוטפת את הסובבים מכל הכיוונים. התפריט מגוון, וכולל אף כבד-דגים ופחזניות ממולאות, המוגשים בכלים שחורים. זה בוודאי משתלב טוב עם החתול השחור, הדלפק השחור והעיצוב הוויטראזי. ה-CATS אינו מקום לחתול-ירחוב. הוא חתול סיאמי ביתי ומפנק.

CATS

אם אתם יושבים בבית-קפה או בפאב ולא כליך מתחשק לכם להסתכל לתוך הפרצוף שיושב מולכם — נגיד האשה, הבעל ואולי אתם בחירה מוטעית, אז רעו לכם שב-CATS מצאו לכך פיתרון נהדר. על מסדיווידיאו ענק הם מקרינים סירטי פופ, קליפים, קיטעי אנימציה, סירטי

ענת ברזילי, דן תורג'מן ומאיר דדון (שוכב) בהצגה „סנג'ר” בבית ברירה, לבית-הכנסת

עולם אכזר

את התפאורה להצגה הקימו נגמליי סם מהמרכז לשיקום. גם מוטי כהרב לא ישב בסלון. הוא הכיר אותם בעיקבות עבודה ממושכת עם נוער-שוליים בשכונות-מצוקה, התערב בהם, למד אותם והתוצאה: סנג'ר — מחזה חשוב.

מוטי כהרב נודר עם סנג'ר בכל בתי הספר התיכוניים, שם יש אל מי לדר בר. גם אל בית-הכנסת הוא מגיע. לא שגרולי-התורה הזמינו אותו לשם, אבל באחד הימים הוא הגיע עם סנג'ר ליפו ג' ולא מצא שם אולם מתאים. בבית בריר רה, נכנסו לבית-הכנסת המקומי והדגיר מו לפני הנוכחים את תוצאות החדרת המחט הראשונה לווריד. עכשיו גם הם יודעים.

מוטי כהרב הוא לא המיסדר, אבל ייתכן שהוא מצליח לתרום יותר ממנו, כאשר הוא מזרים לתוך התודעה של הקהל צלליות של עולמ-הסמים, מעין תצלומי-דנטגן חדים של תהליך השיעבוד לסמים, דרך סיפורם של שני נרקומנים במרכז-גמילה, שהוא אנטר מיה של ניוון, השפלה והרס עצמי. כל זאת בהצגה סנג'ר, המתחדשת בימים אלה בתיאטרון חזית.

ברנר פינת שוכמן

אסתר-ק'ה קראו לאהובת הסופר — עיניים ממושקות היו לה ופנים זרועות בהרות-שמש. י"ח ברנר אהב אותה ואף רצה לשאת אותה לאשה, אבל לסופר גרשון שופמן, ידידו כנפש, לא הפריעה הידידות לבוא ולקרוע אותה מזרועותיו האהובות של ברנר. בין השניים פרצה איבה וקשר הידידות ניתק לעולם.

זהו גם הרקע למחזה של ברנר בין מים למים, המועלה בימים אלה בתיאטרון בית-צבי, שבמרכזו מתוארת אהבה טראגית של אנשים צעירים בני העלייה השנייה. הדמויות עצמן וריק מתייחסים ביניהן מושפעות מהאירוע בחייו של ברנר עצמו, ומערכת-היחסים בינו לבין הסופר גרשון שופמן. לבטיהם של אנשי היישוב מתוארים בסצינות ריאליסטיות, המתערכבות בסצינות מיסטיות, חלומיות, כשעל רקע המגיפה בירושלים משיאים ותיקי היישוב מתחת לחופה שחורה, יתום ויתומה בבית-קברות.

יורם פאלק, שגם עיבר וביים את

דפנה רכטר וחנן בן-שבת

אהבה טראגית של צעירים

המחזה בין מים למים, דאג לשמר את השפה הארכאית, המתובלת באידיש, ולשלב את הזמן והמקום מבעד לתפאורה מינימליסטית. יש איזה קסם בשימור השפה הבר-נרית, ועל כך יש להודות ליורם פאלק. ועוד דבר: אני מקווה שצידדי-הכישורי נות שישבו בשורות הראשונות, קלטו את חנן בן-שבת וקובי מיוזוב (שנה ג') ורשמו את שמותיהם.

אני ודדון העולם הזה

איכתיבים לרותי

נעמי רון

לא פרפר

(49/88) מוריד את ממוצע הגילים במדור. הוא רק בן 19, אבל כבר אפשר לקרוא לו אישהעולם, כי הוא הסתובב בחול"ל שנים אחדות. הוא עוסק בעיתון, נותן גר לבד ומפרנס את עצמו. הוא נראה טוב, 1.75 מטר, פעיל בפוליטיקה, בצד השמאלי, לא פרפר, מעוניין בקשר רציני ומחייב עם אחת היכולה להגדיר את עצמה כנאה, מי שמתעניינת, כמוהו, בהרבה תחומים. היה לו ניסיון טוב בעבר — הוא מודיע לי — עם מבוגרות ממנו, ומצידו את יכולה להיות בין הגילים 20 עד 35. כן. מיספרהטלפון שלו נמצא אצלי.

★ ★ ★

לטפח בית

היא בחורה נאה, רקת-גזירה, 1.68 מטר, רווקה בת 36 המעוניינת להכיר גבר רציני למטרות נישואין. היא לא מתביישת בזה, היא רוצה להתחתן. היא ספרית במיקצועה, אוהבת לטפח את הבית, לבשל, אבל גם לבלות, ולשחק מסקות על שפת-הים. אותך היא רוצה בגיל 38 עד 42, נאה, אסתטי, לא נמוך. שאל אותי על (50/88).

★ ★ ★

האם ידעתם שה-8 באוגוסט 1988 הוא לא סתם יום, אלא תאריך מועדף לכל מיני שמחות, חתונות בעיקר? מוניטין עשה מחקר קטן, וגילה שקשה מאוד להזמין אולם-שמחות ל-8.8.88. הסיבה: אסטרולוגים קבעו שהסימרה 8 מצביעה על מזל בנישואין — הצורה שלה מרמזת על חיי שיתוף והידידות.

★ ★ ★

ניוירוק

הרבה הוא לא אמר לי בטלפון, רק שהוא ישראלי החי כבר שנים בניו יורק, איש-עסקים, בן 42, לא פנוי, נאה, 1.76 מטר, מעוניין בידירה. שאלתי אותו על מיספר (51/88).

★ ★ ★

הייתי רקלמה

קטע מהחיים. קיבלתי מיכתב מא' סיר בהווה (צווארון לבן) ואיש-עסקים בעבר. את שם משרד-השירותים ש' עליו הוא מספר, לא אוכזר, כי אין לי שום רצון להכעיס מישו. וככה הוא סיפר: "אמרת לי לעצמי — מה איכפת לי שיהיה לי צינור היכרות נוסף? קצת למישר. אמרו לי: שמע, אתה לא תשלם, אנחנו צריכים גברים כמוך. הראו לי תמונות של בחורות, בחרתי כאלה שמצאירחן בעיניי, ויצרתי אתן קשר."

כך היכרתי הרבה נשים, שלא ידעו שאני משמש רק כרקלמה. הן היו בסי ביבות גיל 30, מהמעמד הבינוני-גבוה, רובן מבוססות ביותר. עם אחת, חמודה, היה לי רומאן יפה. בעצם, מה זה רע? אילו הייתי מוצא מישו, והיינו מחליים טים לחיות ביחד פרקזמן ממושך — דרי זו היכרות ככל היכרות אחרת. אני, עם כל הצניעות, הייתי באמת רקלמה טובה: מנהל פינאנסי בחברה גדולה, משכורת טובה, אקדמאי, יפה תואר, ג'נטלמן מושלם, ג'ונגלים אירוי פיים. לא שילמתי למישר, כי לא נדרשתי לשלם. הייתי שווה להם."

★ ★ ★

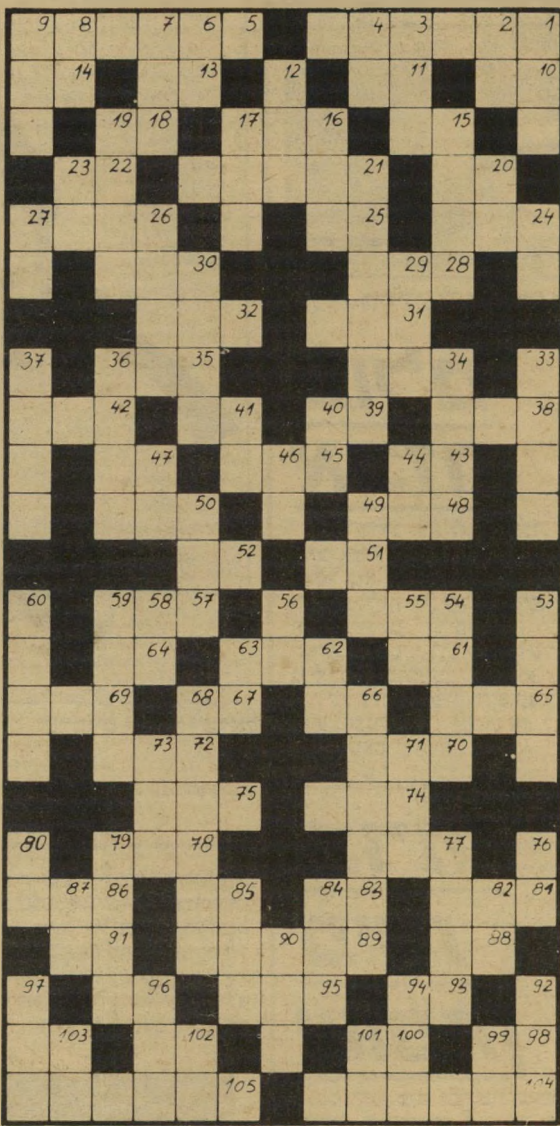
פיתוי באוטובוס

עוד קטע מהחיים, שסיפר לי נהג-אוטובוס. "חבר שלי, נהג, התחנן, הוא סיפר. ביום הראשון

2645

תשבץ השנים הזה

מאונך:

(1) השתרשות, התבססות; (5) ספריה (3,3); (10) מהיר, חרוץ; (11) לא מבושל ולא אפוי; (13) בעל חיים שהוא סמל הפריה; (14) שטוח, רקוע; (15) כדאדם; (16) חור בקיר או בתריס; (18) פנה לחמום; (20) לגיון; (21) עכור; (22) נקיון; (23) אחרון בבדי אריגה; (24) נקיון; (25) רב; (26) חומר המפיץ אור; (28) חפר בור; (30) עיר על נהר ריינוס; (31) נגיעה קלה; (32) עיירה בפולין; (34) מין עץ; (35) רכב ללא תואר וצורה; (38) בכור אדם; (39) מושב כבוד; (41) נמלט; (42) מגדל שמירה בשער מבצר או ארמון; (43) קידומת לשמות נכבדים בהולנד; (45) מתכת — תרכבת; (47) ועופרת להלחמת מתכות; (50) נהר שע"פ הבטחה מקראית הוא גבול ישראל; (51) עטיו; (52) מילת שיליה; (54) שרטה בעור; (57) מידה כאורך הזרוע; (61) יחידת הספק החשמל; (62) אבן בחושן; (64) מילה הבאה לרבות; (65) שר בממשלה (ש"מ); (66) צאצא; (67) חור על עקבי; (69) מפלגה בבריטניה; (70) שער (ארמית); (72) נתיק החרב; (74) אחד מארבעה אפני הפירוש לתורה; (75) מן הקרבנות; (77) שוטר חרש; (78) טיסה, מעוף; (81) ממוסר רגני, י"ר לשעבר של הוועד למען החייל (ש"מ); (83) מנת אכל; (85) חטא בשגגה; (86) צמית; (88) בן בקר; (89) אגודה עותומאנית; (91) לא עדין; (93) דום; (95) רוח יר פרושה; (96) מילת שאלה; (98) אבן טובה בחושן; (100) מילת הסכמה; (102) אור תורה; (103) משתחוה; (104) דרכי חיים; (105) משחק השח.

מאונך:

(1) הקו המסובב את העגול; (2) גל חרבות; (3) תולעת; (4) קריאת צער; (6) ציר האופן; (7) כתר; (8) אחרית; (9) כתר; (12) מלאך; (15) שלב; (16) רצון עז; (17) מיתה קדם זמנה; (19) במבוק; (10) מפני; (21) ראש לדרכים המתפצלים ממקום אחד (4,2); (23) אחד ממניי הלטאות; (24) זמרת ישראלית (ש"פ); (26) ענף עץ; (27) בונה התיבה; (29) תנורה קלה; (30) איש צבא — טוראי; (33) תעלה חצובה בהר; (34) חרוץ; (36) דמים,

שמוליק קצוני מחפש קשר קבוע

בעלת חוש-המור. הוא רוצה לאהוב, והוא רוצה גם לטייל בחול"ל, רצוי איתה ביחד.

★ ★ ★

פצצה בת 29

"אין אחד שלא מסתכל עליה ברחוב, אבל היא לא אוהבת להכיר גברים ברחוב", היא סיפרה לי בטלפון. אני מדברת על אחותי. אני רוצה לעזור לה להכיר את האדם המתאים. אין לה אומץ לענות על מודעות בעיתונים, כיוון שהיא חושבת שמאחורי המודעות האלה מסתתרים אנשים חולניים, לא רציניים, לא על רמה, שמשעמם להם בחיים. אבל אני לא מסכימה איתה. לדעתי, צריך לנסות להכיר בכל ררך. היא יפה, חתיכה לא נורמלית, פצצה בת 29, גוף יפה, סכסי, 1.73 מטר, עיניים ירוקות, שיער שחור, תימניה, מוזיקה כבד. הדבר הכי חשוב לה זה כנות. היא ביתית, מישפחתית, צנועה, רומאנטית. אוהבת לתת. יתאים לה גבר רציני, נאמן, בין 35 עד 43. רק לא נשואים, או בהליכים. מזה כבר היה לה, ולא באשמה. לא תהיה בעיה להיפגש איתה — אם אני אמליך על מישו, אחרי שאדבר איתו בטלפון או אפגוש אותו, זה יהיה בסדר. היא סומכת על הטעם שלי." שאל אותי על (52/88).

תן טרמפ לחייל

תן עמיחי מזיקים בע"מ

רת תיקנים (ג'וקים), חרקי ספרים ובגדים, ד לארועים למניעת קיים מעופפים.

עין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

יאותך ורכושך

מרים
בניחני

מזל החודש:

שור

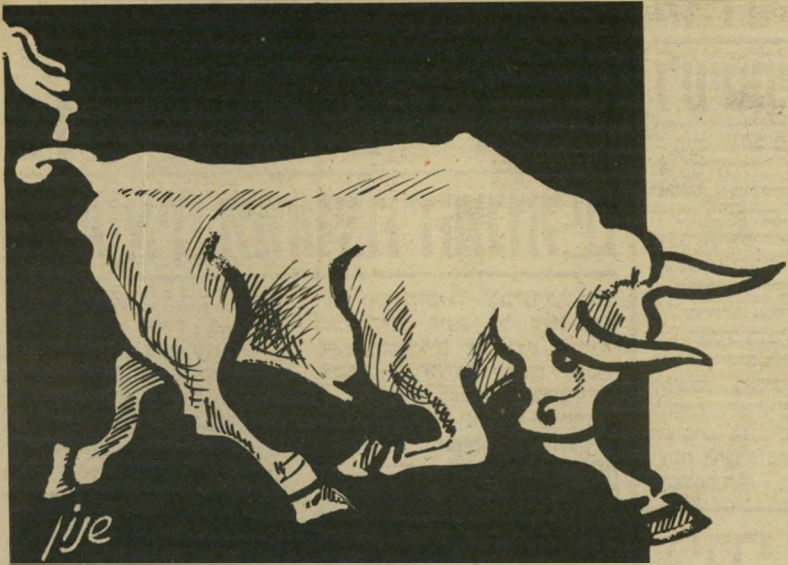
כף היד -

טעויות הרווחות

בקשר לאורנו

יצירתו של

קוֹהֵחִים

לאדם להתמודד עימו, ומאחר וגם הקורא בכף היד הוא עצמו בשר ודם ויכול לטעות, הרי עדיף שלא להתמודד עם נושא זה ולהתייחס לנושאים שיכולים לעזור לאדם ולהקל על חייו היומיומיים.

קוֹהֵחִים הוא הקו החשוב ביותר להערכת החינניות של האדם, לעיתים הוא אף נקרא קו הוויטליות. רוב הקוראים המודרניים דוחים את הטענה שאורך הקו מלמד על אורך החיים. קו קצר אינו מראה על חיים קצרים, אבל מצביע על מיבנה חלש ומעט יתרות של חינניות. זהו אדם המתעניין מהר ונזקק להרבה שינה.

הוא קרוע במפנים. יש לו מאבקים ומילחמות אינסופיות עם עצמו. הוא אינו מסתדר עם אישיותו ומבזבז אנרגיה רבה. קשה לו להגיע להחלטות וגם אם יחיה עד גיל מאוחר תמיד ירגיש שאין לו די כוח לכל הדרישות שדורשים ממנו החיים. אין זה אומר שהוא אינו מסוגל להסתדר, אך מבחינה נפשית קשה לו והדבר משפיע על המרץ להתחיל ביוזמות חדשות וגורם לעיתים קרובות לצורך להתרחק מאנשים כדי לנוח ולהרבה.

תופעות חוסר המרץ מתחילות בדרך-כלל כאשר נפסק הקו, כלומר: כל זמן שקוֹהֵחִים המשיך כרגיל יהיה אותו האדם בעל מרץ כמו כל אחד אחר, אך עם הפסקתו של הקו קורה לעיתים שהאדם חש בחוסר מרץ ובעייפות. הקו עשוי לצמוח ולהתארך ככל שהאדם מתבגר או מזדקן. וכפי שהידיים משתנות כך משתנים גם הקווים. הדפסים של כף היד הנלקחים בהפרש של שלוש שנים או פחות, מצביעים על השינויים העוברים על אותה יד ומצביעים קווים שמשנים תנים בהתאם לשינוי באישיותו של אדם, או בהתאם לחוויות שעבר.

שגיאה נפוצה נוספת היא החרדה המלווה את מי שיש לו קוֹהֵחִים שבור. קוראי כף היד מהמאה ה-19 נהגו להגיש את הרך והשלילי שבכל דבר. הם טענו שקו שבור הוא סימן לתאונות רציניות, למחלות נוריות או לאסונות שיצטרע העט מלתארים. למעשה, אסונות מסוג זה מופיעים דווקא בקוֹהֵחִים, אך לא כאן המקום להתייחס לכך. חשיבות רבה מייחסים לשברים המופיעים בידיים ואשר מופיעים במקומות מקבילים בקוֹהֵחִים. אם השברים מופיעים רק ביד השמאלית

אנשים המתמצאים מעט בקווי כף היד מכירים היטב את הקו הנקרא קוֹהֵחִים. זהו קו המקיף את הגיבעה הגדולה שמתחת לאגודל. הוא מתחיל בקצה כף היד, מתחת לגיבעת יופיטר (הגיבעה הממוקמת מתחת לאצבע המורה) ומקיף את כל גיבעת ונוס. מי שממחה לפרש את אורך-החיים לפי אורך-הקו, גורם לעיתים לנזקים קשים, מאחר ואינפורמציה זו היא בדרך-כלל לא מדויקת ואף יכולה לגרום לפחדים ולדאגות מיותרות.

גם לקורא כף היד מומחה קשה לקבוע בבירור מהו אורך-החיים הקצוב לכל אדם, קל וחומר למי שאינו מתמצא היטב בנושא. כדי לקבוע את אורך-החיים יש צורך להתחשב בגורמים רבים: מיספר הקווים, צורת היד, הגבעות, הציפורניים ואף צבע היד. גם קורא מומחה בכף היד אינו קובע בוודאות את אורך-החיים. זהו מידע שקשה

ה-11 וה-12 בחודש מלמדים על מצב-הרוח כבד והרגשה כללית קשה. כדאי לגשת לרוי פא ולחייבך מה-14 עד פא עולים העניינים הכספיים על פסים חיוביים. בעיסוקים שאתם מבצעים צמיח הצלחה. סכום-כסף ע"שוי להגיע במפתיע ממחשבון. נסיעה בשעות הצהריים של ה-16 או ה-18 עלולה לעורר בעיות קשר, שהחל לא מכבר, משתנה לפתע וגורם לאכזבה מרה. אין טעם לחילתם.

מי שכבר עבר את יום-הולדתו חרישים טוב הרבה יותר האחרים עדיין סובלים מחולשה וסריכאות. ה-12 וה-13 בחודש אף מרגשים את המעבר. ב-14 בחודש לא מופרץ לקחת סיכונים ויש להימנע מלבצע נסיעה העולה להיות מסוכנת. מחשבות בלבן צורך לבחור בספים על דברים שאינם חיוניים, אך עליכם להיות חסכים יותר בחקופה זו. היכרות חדשה עם אדם מיתחור ומעניין המכסה לכם קשר רציני. עלולה להשעות אחכם - שימו לב והחזרה.

אינכם מרגישים טוב, וגם בריאותם של בני משפחה נופלת עליכם למעמסה. אינכם מוצאים דרך להתפנות, לנוח ולהיריד מעצמכם דאגה ואחריות. הרגשת דיכאון, בדידות ואכזבה משמיעים על מצב-הרוח בלא כל מרומז-צורת המציאות. עליכם להיות במנוחה ולהתרחק זמנמה מחברים הפוגעים בכך שלא ב-מתכוון. ה-17 וה-18 קובעים את עתידכם המקצועי. עליכם לנהוג בזהירות עם ממונים ועמיתים לעבודה.

אורך הקווים החותכים, עומקם וכיוונם מצביעים על מידת הרצינות של המחלה. ככל שהקו עמוק יותר המחלה רצינית יותר.

כאשר פונה קו כזה לגיבעת סטורן (מול האמה) תהיה המחלה קשורה למשמעות של אותה גיבעה, כלומר: עצמות, פרקים, שניניים, גב ועור. מחלות פסיכוסומטיות מופיעות בדרך-כלל ביד המצביעה על עצבנות ודאגנות. אם הקווים החותכים את קוֹהֵחִים הם עמוקים ומסתיימים בקוֹהֵחִים, כשבמפגש יש אי או נקודה אדומה, זהו סימן למחלת-לב. אך צריך להתחשב גם בסימנים נוספים.

ברבים מקווי-החיים מופיע מזלג לקראת סיומו של הקו. הדבר מלמד על פגיעה בחינניות. אולם רק כאשר מזלג כזה מתרחק מקוֹהֵחִים ומתרחב יש סיבה לדאגה. אם שני רבים הגיעו לגיל מתקדם למרות המזלג, במיקרים כאלה ממשיך קוֹהֵחִים ברור, עמוק ובלא סימנים מעכבים. שיבולת בסיום קוֹהֵחִים (ענף הבנוי מהמון קווים קטנים המזכירים שיבולת) מלמדת על חיים יסיתיימו בסניליות.

הבעייה היא תורשתית ולעיתים קרובות מלמדת על בעייה שיש לאחד ההורים. כדאי, אם כך, לבדוק את ידי ההורים ואם שבר דומה מופיע גם אצלם אין לו שום חשיבות. חומרתו של שבר בקוֹהֵחִים, המונח בקו מקביל פוחתת בהרבה, ולעיתים אין לה כל משמעות.

קו שבור הפונה פתאום לכיוון האגודל מצביע על מחלה או תאונה כלשהי, שגרמה לליקוי תמידי בבריאות. לעיתים מופיע קוֹהֵחִים בצורת שרשרת חלקית או מלאה. צורה זו נפוצה יותר בתחילתו של הקו, הדבר מלמד על בריאות רגישה, או על מחלות שחלפו או שעומדות להגיע, וכאורך השרשרת כן אורך התקופה שהמחלה תארך.

לפי הכירומניקה העתיקה, כל קו החוצה את קוֹהֵחִים מראה על בעייה קשה. חשוב לדעת להבחין בין הקווים הרבים החוצים את הקו. אצל אדם עצבני יהיו קווים אלה בשפע, אך הם לא חייבים להיות עמוקים. הקווים העמוקים והקצרים הם משמעותיים יותר. את קוֹהֵחִים מחלקים לקטעים וכן אפשר לבדוק אם מדובר בבעייה חמורה.

הבריאות שלכם, של בני-משפחה וידידים קרובים אינה טובה. זה אמנם גורם לכך לחשוב שהעולם כולו חולה, אולם אין זה כך ובקרב תהיה סביבתכם אווירה נוחה יותר. ענייני כספים עדיין גורמים לדאגה. החובות וההתחייבויות רובצות עליכם ולא נותנים לכם לנשום, אולם אם לא תיקחו על עצמכם אחריות נוספת, תוכלו לעבור את הכל בשלום. אכזבה מבר-היוז. הזמן והרצון שלכם אינם זוכים בהכרת תודה.

יתור לבר-היוז בסעם הכבד. כדאי להקשיב למה שיש לו להציע, יתכן שכרוע הוא מותח וכן יתור את המצב ובסך-הכל הוא פנויין קדם ולעזור לפעוים שבניכם כדאי להרבות בציאות ובפני שות עם אנשים. ב-14 וב-15 בחודש יש סיכוי להיחלץ בקשר חדש ומוצלח. בעבודה אתם די פאוכדי בים, אך לא נושים די מאמץ לבצע שינוי. היכר לח לשנות היא בהיעניי, צריך רק לשוחח עם האנשים המתאימים. סכום כסף שיתקבל בן ה-16 וה-18 בחודש יעזור לכם.

עומס העבודה מלחיץ אמנם, אך לאחר סיום ההתחייבויות הרבות תגלו שיש ממה ליהנות. חיי-החברה שלכם מתפתחים לכיוון חיובי. אתם מאוד מקוֹהֵחִים ומבוקשים. זה הזמן לסיים קשרים ש-אינם מוסיפים לכם. עכשיו תוכלו לחשוב על קשר חדש ומתאים יור-תה. ה-16 עד ה-18 מר-אים על הצלחה מיוחדת בתחום זה. ובענייני-גם כלכליים הבשורות עדיין אינן טובות, ואין כל אפשרות לשנות את העובדה.

ענייני כספים די מרגיזים אתכם. שוב מתברר שיש צורך להיכנס להוצאה גדולה הקשורה לענייני מטרים או לצרכים של משהו בפניה-משפחה. אין בדידה. ההוצאה נרד לוח, אך יש אפשרות ליהנות גם מהכנסות. אלה יגיעו בספסיע ובזמן שתהיו זקוקים מאוד לכסף. זהו שבוע היעיל לעניינים די מאנטיים. בניהוץ כספי-חיים שמים וארץ ומתוודים בצורה שמעוררת תיקווה והתלהבות, אך הם לא יוכלו לקיים את כל ההבטחות ולכן שיתור על קורדיה שלא תתאכזבו.

מצבי-הרוח משתנים בקיצוניות. אתם מת-קיפים, כועסים ומתפרצים כרגע אחד ומס-תכסכים עם הסביבה הקרובה והרחוקה. וב-רגע שני אתם נחמדים ונעימים וממש אי-אב-שר לסרב לכל בקשה שלכם. כרגע אין באפי-שירותכם לשלום במצב זה. הבריאות ממשיכה להטריד. כרגע אתם מ-טפלים בנוזקים שנגרמו מסיבות כספיות וזופ-ניות. תצטרכו לגלות אורך-רוח. אורחים יגיעו במפתיע ב-14 או ב-15 בחודש.

נסיעות רבות יוצאות לפועל בתקופה האחרונה. אלה עוזרות לכם לקדם עניינים חשובים בעבודה ומחוצה לה. מצב הבר-אות אינו טוב וצריך לשפך בכל תופעה יוצאת-דופן. גם אנשים סביבכם מקיפים לעורחתם בגלל בעיות בריאותיות סכום-כסף ע-שוי להגיע. אולם יהי-פחות מכפי שציפיתם ל-קבל. בחום הרומאטי משהו עומד להשתנות ל-טובה, אולם מצבי-הרוח שלכם גורמים לכם להתנהות מול הפגועה בבניהוץ. יהיה עליכם להסביר את עצמכם.

"בנק המיזרחי" הדיח אמריקאים ממועצת המנהלים

המיזרחי, מיכאל צבינר, כלפי האמריקאים אינה על דעת יו"ר מועצת המנהלים של בנק המיזרחי בישראל, יצחק יגור. יגור לא נבחר כיו"ר המיזרחי באמריקה, וצבינר נבחר לתפקיד זה. יגור הוא בדיוק כי צבינר אינו מתאים לכהן בתפקיד, והחלט להביא את דוד פרידמן, מנכ"ל בנק אינו, במקומו. בדעתו היה למנות את פרידמן לשנה כמנכ"ל הבנק באמריקה, במקום אליעזר לרנר הפורש, ואחר כך למנותו במקום צבינר. ואולם הרפת התוכנית לעיתונות גרמה ללחץ של בנק אינו על פרידמן, שנסוג מהסכמתו ליגור, וכך נשאר צבינר בלא מחליף פוטנציאלי.

האסיפה הכללית של בנק המיזרחי באמריקה בחרה מחדש מועצת המנהלים והדיחה מתוכה שני חברים שהם גם בעלי-מניות. ההחלטה באה בעקבות תביעתם למכירת השליטה בבנק לאמריקאים, והוצאתה מידי בנק המיזרחי בישראל.

מנכ"ל צבינר ושאר בלא מחליף

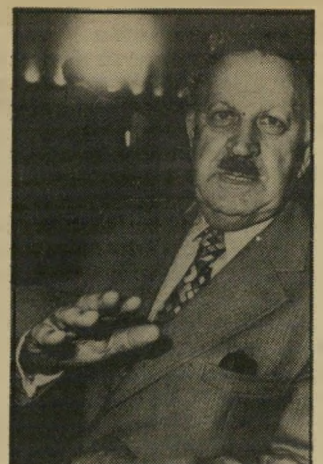
את הבנק לדין על הפרת הסכם. לטענתם, כאשר הוקם הבנק האמריקאי, קיבלו מיכתב מבנק המיזרחי הישראלי כי יכהנו במועצת המנהלים כל עוד יהיו בעלי-מניות. תשובת בנק המיזרחי בישראל היא כי לא נכתב כאיוז מועצת המנהלים יכהנו, ובדעת הבנק למנותם למועצת המנהלים של חברה בת של הבנק באירופה. המדיניות הקשוחה של מנכ"ל

שיינמן נמלט לחו"ל

היהלומן מורים שיינמן, שהוכרו כפושטניגל ושרכנונו נלקח ממנו על ידי המיטרה, הצליח להימלט לחו"ל. שיינמן ושותפו אוסקר וסיג, נשארו חייבים יותר משיכעה מיליון דולר לבנקים וליהלומנים פרטיים.

מרידור לעסקי יאכמות

היום יעקב מרידור הציג באחרונה בתערוכה בינלאומית במיאמי יאכמה משוכללת, שזכתה בתגובות חיוביות. היאכמה נבנתה במספנה הולנדית לפי ההנחיות של מרידור, שגייס משקיעים למימון הבנייה. היאכמה משוכללת ויקרה מן המקור כל מרידור אמר כי העיסוק ביאכמה הוא תחביב בלבד, בעוד שעיקר מאמץ ציו מוקדשים להפצת ומכירת שיטתו לחיסכון באנרגיה. הוא כבר מכר לחברת וסט'נהאוז האמריקאית את השימוש בטכניקת חיסכון האנרגיה, ועתה החברה משתמשת בה, לדבריו, בהצלחה רבה.

יום מרידור חיסכון באנרגיה

גיבלי ואנגר לעסקי נדל"ן

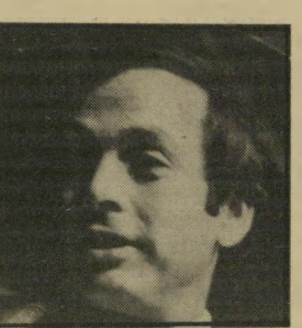
בנימין גיבלי, יו"ר מועצת המנהלים של חברת החשמל, ואריה גנגר, המנהל קבוצת השקעות אמריקאית בישראל, שרכשה את המפעלים הפטרוכימיים בחיפה, הקימו ביחד חברה להשקעות במקרקעין. ההון יבוא לחברה מהאחים מיליקן, מגדולי סוכני

נמצא בימים אלה בחקירה של רשות ניירות-הערך על עסקיו עם בוסקי. משולם ריקליס היה שותף לעיסוק של בוסקי בהשתלטות על חברת הוויסקי האנגלית הידועה גם בכירה

יו"ר גיבלי ייצג משקיעים אמריקאיים

שלה, גיבלי ייצג 5% מהעסקה באמצעות חברת המסמכות שלו, שאור ל. גם הוא נתון בחקירה של רשות ניירות-הערך באמריקה ובאנגליה. גנגר עבר כשביל ריקליס, וקשור עימו עד היום.

משקיע גנגר 40 מיליון דולר

הבורסה באמריקה. ההון המושקע בשלב הראשון הוא 40 מיליון דולר.

אחד האחים, מיכאל מיליקן, התפרסם בהמצאה ובפיתוח שיווק איגרות-זיכרון (ג'אנק-בונדס). הכוונה לאיגרות-חוב עתידות-סיכון, הנושאות תשואה גבוהה מהמקובל לזוכשים. הוא מכר איגרות-זיכרון כאלה במיליארדי דולרים, ובכללם ב-2000 מיליון דולר לחברת קאנון. שהיתה בעבר בשליטת ג'ורג' לובורס. מיליקן היה קשור מאוד עם איזואן בוסקי, שהודשע על הונאה בניירות-הערך ושנידון לשלוש שנות-מאסר, אחרי ששילם קנס של 100 מיליון דולר. מיליקן עצמו

כאשר בומה שביט לא רוצה כחול-לבן...

זוכרים כאשר אברהם שביט היה נשיא התעשיינים? זוכרים את מסע הפירסום שעשה לרכישת תוצרת ישראלית בלבד, בסיסמה "קנה כחול-לבן" איך שרעיונותיו השתנו במסגרת תגיות ה-40 למדינת ישראל מארגנים גם את תערוכת 40 שנות הישגיה המדינה. מנהל התערוכה הוא אלוף (מיל') יעקב אבן, ובין חברי ההנהלה יושב גם בומה שביט. היועץ האמנותי של התערוכה הוא אחיו של בומה, עמי שביט.

שביט רצה באירוע יוצא-דופן, והתקשר עם חברה גרמנית, שתקרינ תמונות-לייזר בשמיים מעל לתערוכה. המחיר שהוסכם עליו היה רבע מיליון דולר. בישראל קיימת חברה ממשלתית בשם רוחם. שפיתחה שימושים אור-חיים ללייזר. החברה חתמה על הסכם להקרינ תמונות בקרני-לייזר בשמיים, במיפגן המרכזי של צה"ל כיום-העצמאות באינטריון רמת-גן. כאשר נודע לחברה על התצוגה בתערוכה, פנתה למארגנים ושאלה מדוע מייבאים כאשר יש כחול-לבן. למארגנים היה קשה לבטל את ההסכם עם הגרמנים, מה גם שמישלחת גדולה של הנהלת התערוכה היתה אורחת הגרמנים לבדוק את עניין הלייזר. בסופו של דבר החליטו על ביטול המופע כולו, מסיבות תקציביות.

מדוע גדל מיספר החקלאים הישראליים באמריקה?

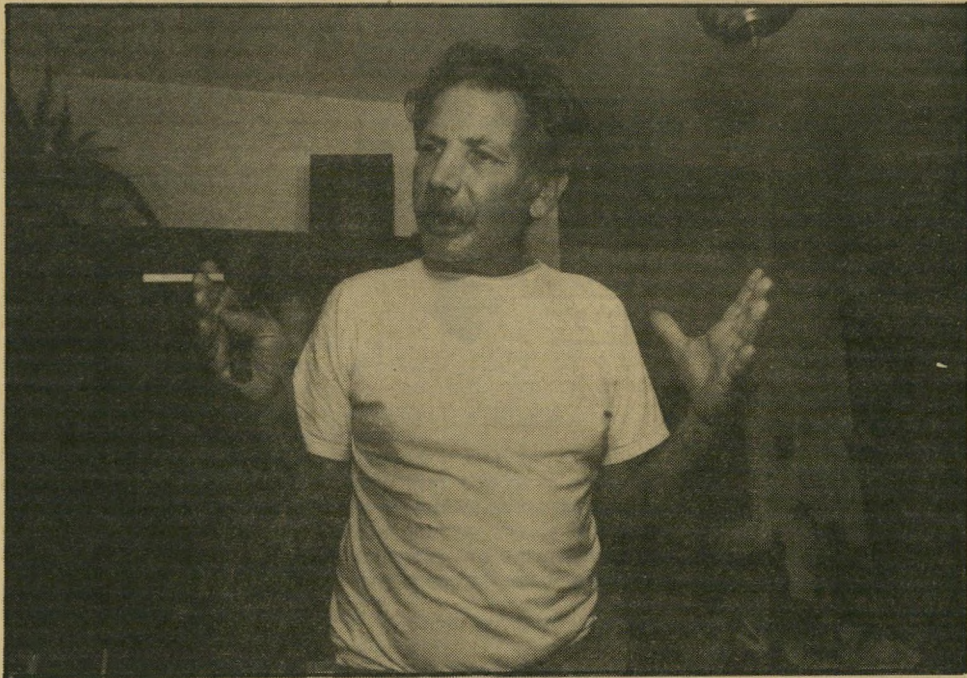
הסידוקית אל אחת החוות שהיו קשורים עימן, בעלי-החוזה היה מקבל 3000 דולר. ותמורת זאת נתן לישראל אישור כי עבר בחוותו יותר מ-90 יום בתקופה האמורה. תשלום נוסף הכטיח גם סידוקית-צלומים של הישראלי על טרקטור, או כשהוא אחוז קלישק ומעדר. כשיכידו האישור היה הישראלי פונה ישירות למישרד-ההגירה או לעורך-דין ישראלי, שישדיר לו את הגורן-קארד המיחל.

עורך-דין ישראלי בן-ציון, שלו משרדים בני-יורק, במיאמי ובפלדלפיה, סירב לספל בבקשות הללו, למרות שברן הזנא, בידעו את הכזב שבהן. אולם הוא היה מיעץ לאנשים לפנות ישירות למישרד-ההגירה. אם יקבלו פסילת, יוכלו לשוב אליו לצורך הגשת הערעור. בערעור הוא היה מוכן לספל, שכן אינו כרוך בהצגת מיסמכים כחברים. הוא עצמו מייצג מאות ישראלים מערערים ולהערכתו סתומים משרד-ההגירה באלפי בקשות-ערעור של הישראליים. כל עוד לא הסתיים החליטה, זכאי הישראלי לתחוק בגדי-קארד זנאי, וסביד כי הערעור יימשך כמה שנים בגלל העומס.

גיתן היה להגיש בקשות על-סמך חוק זה עד 5 במאי השנה, וסביד כי מעתה יקטן בצורה דראסטית מיספר הישראליים, שיבחרו בחקלאות כדרך חיהם בעולם החדש. בהתאם לרישום מישרד-ההגירה האמריקאיים, היו באמריקה עשרות אלפי ישראלים עובדי-אדמה. הכוונה לישראלים שהצהירו כי עברו בעבודות חקלאיות בחוות שונות. הגידול האדיר במיספר הישראליים, שהחלו להגשים את תורת גורדון ולחזור לאמא אדמה, אם כי באמריקה ולא בישראל, הורג גם את שילטונות-ההגירה. הם גילו חיש מהר כי כל הישראליים עברו בעיקר בשלוש-ארבע חוות חקלאיות במיאמי, בטקסס ובמדינת ניו-יורק העילית. אנשי ההגירה חשבו כי כדאי לבדוק את החקלאים החדשים. והחלו מומינים אותם לשיתות-הכרתה. בדרך כלל היה הפקיד האמריקאי רואה מול עיניו ישראלי טיפוס, יריים לבנות ומטופחות, שרשריות על הצוואר, הידיים ובכל מקום, וקשיים רבים בתיאור שיטות קסיף מלפפטים או עיבוד בטרקטור. כמעט כל החקלאים החדשים הללו נפסלו אוטומטית. מרבית בחוק מיוחד, שהוציאה ממשלת ארצות-הברית, ואשר קבע כי כל מי שעבר בעבודות חקלאיות משך 90 יום, החל באפריל 1985 ועד אפריל 1986, יקבל מייד גריין-קארד (רישיון-עבודה). הישראליים גילו את האפשרויות הטמונות בחורה לקרקע. קמו מאכערים, שתמורת כמה אלפי דולארים לקחו את הישראלי מרבית הפלאפל או

האם מותר לנהג־מונית לירות ולהרוג נוסע שיכור — או שמא זהו חלק מהנורמה החדשה שנולדה בחודשים האחרונים?

הירי של

ציון צמיר, העולם הזה

לפני שנים השיג רישיון למונית, כדי שיוכל לעבוד בעונות-האחר, שבי-הן לא יכול היה לעבוד על הטרקטור. יום אחרי שמצא עצמו מובטל הלך לעבוד כנהג־מונית. בתחילה עבד כנהג בתחנת המוניות במלון הילטון בתל-אביב. בדצמבר 1984 עבר למוניות קסטל. "אני לא נהנה מזו, כפי שנהניתי לעבוד על הטרקטור. זה מיקצוע קשה וכפרי-טובה", אומר האובן. הוא עבד כנהג שכיר אצל אלי פליי-שמן. בתור שבעון, "אמר זה עליו. לא היתה עליו אף פעם אישורה תלויה. לא מקובל עלי שידרים בנוסע. אבל עד שאתה לא עומד במצבו, אתה לא יכול לדעת איך היית נהג". בתחנת מוניות קסטל הנהגים המר-מים. זו הפעם הראשונה שמיקרה כזה קורה בתחנתם. "כשאנחנו מקבלים נהג חדש לעבודה, אנחנו עושים עליו תח-קיר מקיף. אנחנו לא מקבלים כל אחד לעבודה", אומר רכזת-הנהג, רוני צבי. בחוברת-הנהגות לנהג ולנוסע, המ-צויה בתחנת, כתוב, בפרק הדין בחובות ובזכויות נהג-המונית, בסעיף ה': "נהג מונית רשאי לסרב להסיע נוסע אשר לבושו מזהם, או שאין לבושו לגופו, או שהוא מופרע בעליל בשיכלו, או שהוא במצב של שיכרות, או שהוא מעשן סיגריה, סיגר או מיקטרת ולוקים". נהג-המונית על-פי רוב אינם מתייחסים ברצינות לסעיף זה. לעיתים קרובות קורה שהם מסיעים שיכורים, מטוממים ושאר מיני סיפורים מופק-קים. לא אחת קורה שהם מתקפים על-ידי נוסעים. האובן הותקף עד למיקרה

אני לא עשיתי מעשה-גבורה. עשיתי אותו מתוך פחד-מוות, הקדים ואמר מיכה האובן, נהג-המונית שגרם למותו של יעקב אמגר, עוד לפני שסיפר בדיחות המרווחות בכפר-סבא על המיקרה. שעות אחדות לפני-כן השתחרר האובן, אחרי שמונה ימים בבית-המעצר באברכביר. נסיעתו האחרונה כמונית היתה גור-לית לגבי ולגבי הנוסע שיכב כמוני-תו. האובן המתין במוניתו ליד אולם-שפוחט סמך לכיר-המצבה בבתי-ים. יעקב אמגר (33), אשתו סיגלית (22) ובתם בת השנתיים יצאו מאולם-השם-זות, שבו חגגו את הולדת בתו של סמי, אחיו של אמגר. השלושה נכנסו למוניתו של האובן, שהמתין לנוסעים. אמגר היה בגילופין. אחרי ריחוד-רים הסכים האובן לקחתם לביתם הנמי-צא במרחק של חמש דקות נסיעה. במהלך הנסיעה קילל אמגר את האובן, התגרה בו ואף בעט בו. האובן היה מותח, חשש לחייו אחרי שעבר שלושה מיקרים קודמים שבהם הותקף על-ידי נוסעים במוניתו. "לא ידעתי אם הוא חמוש או לא", אומר האובן. כשהגיעו לרחוב הרדי בבתי-ים, ביק-שה סיגלית שיעצור להם ליד תחנת-האוטובוס הקרובה, כדי שיוכלו לרדת. האובן המבטל שלף אקדח ברטה בקר

קרבן אמגר הוא קיל ובנוסע

טר 0.22 מילימטר, שהיה ברשותו, וירה שתי יריות. כתוצאה מהן נפגע אמגר אנושות, ונת מפצעיו ארבעה ימים ארוכים. לשני הנדדים גירסות שונות במיק-צת על מהלך האירועים במונית. השא-לה שנשארה בלתי-פתורה היא מדוע ירה האובן וקצא בסוף הנסיעה, כשהי כל כך היה כמעט מאחוריו. אדם בן 50, מעבד לשיא כוחו, הוישב עם היר-ים על הנהג, קשור בחגורת-הביטחון, כשבידי-יו יושב מאחוריו, ולא יודע אם הא תמש — מאבד את קור-רוחו במצב כזה, אומר האובן.

מיכתב תודה

ביום החמישי, בשעה 7 בערב, התחיל האובן את מישמרתו. זמן קצר לפני כן הגיעה לתחנת מוניות קס-תל אשה, וביתה זורפרחים בצירוף מיכ-תב עבדה. מיכה שלום, כותבת אני אליך, הגי-בת שסיבת לקבל את שני השקלים. ברצוני להודות לך על היחס החם, הטוב והאדיב, ולהתיר-הסות שלך אלי. כימים כאלה אנו זקקים לאנשים כמותך, אשר בעזרתם על הכביש המסוכן יודעים לשלוח בליבם מקום קטן ותם לנוסעים שלהם. מי יתן וירבו כמותך נהגים! על היותם טובים מאד, נציגת מרינת-הח-סות הזאת אפריקאית בופות-אטסואנה. לערב לילה-שבת, למחרת, הומינה מלכה האובן, אשתו, חברים ובני-מי-פוע, כדי לחגוג את יום-הולדתו ה-50. הא לא התקיימה. מיכה יושב במעצר.

נהג המונית

האחרון שלוש פעמים. לכל נהג קורה שנוסעים מקללים, או לא רוצים לשלם בסוף הנסיעה. במ-צב כזה, או שמתוור, אי שמביאים אותם למישטרה. גם למיכה קרו מיק-רים כאלה. בדרך כלל, כשלא רצו לש-לם לו, הוא לא נכנס איתם לחיכוך ואני כעסתי עליו. מיכה אמר ששכביל כסף הוא לא רוצה להסתבך, מספר מעבדיו, פליי-שמן. בפעם הראשונה הותקף האובן עוד יומי עידוד (המשך בעמוד 36)

ולעולם לא אצור. אני מתנגד לזה, אני אדם לא-אליים, בחיי לא הרמתי יד על ילדי". האובן נמצא במצב התגוננות, כולו-חרטה על המיקרה שקרה וחשש לעתיד-הצפוי לו ולמישפחתו.

תקיפות קודמות

ב-1982 פשטה חברת חריש את הרגל. מיכה מצא עצמו חסר-עבר דה.

הוא אומר כמתנצל, על שאין לו סיפורים מרתקים על חייו. הצד המרתק בחייו הוא תחביבו. מי-כה חובב מושבע של זואולוגיה. בביתו, הוא מתגאה, יש יותר ממאה שעות של סרטי-טבע. בצעירותו עבד עם הפרופ-סור מנדלסון במכון הזואולוגי באבר-כביר. לימים חזר למקום בנסיבות לגמ-רי אחרות. בביתו סיפריה עמוסה בסיפרי-זואר-לוגיה וטבע, בסלון מרפס עמוסים בחיות מפוחלצות. הוא מדגיש מיד: "אני לא צד חיות. מעולם לא צדתי,

מיכה האובן נולד בתל-אביב. עד כ-1970 למד בבית-ספר יסודי. אחרי-כך עבר ללמוד כילד-חוז בקיבוץ בית-אל-פא. אחרי שנה עבר לבית-ספר התיכון החקלאי כנות שליד גדרה. באמצע כיתה ט' הפסיק את לימודיו. כשהיה בן 15 וחצי התחיל לעבוד על טרקטור, ובמשך 30 שנה עבד כטרקטור-ריסט. "לא תמצא מקום בארץ שבו לא בנתי משהו עם הטרקטור", הוא אומר. בגיל 18 התגייס לחטיבת גיבעתי, עבר קורס מ"כים בנח"ל וסיים את שירותו הצבאי כמש"ק-מישמעת בחיל-האוויר. "הייתי חייל ברקיסט", הוא אומר. אחרי שיחרורו מהצבא חזר לעבודתו כטרקטוריסט. כשהיה בן 26 נשלח מטעם חברת חריש לעבוד במשך שנה באיראן. האובן רצה לחסוך כסף כדי שיוכל לרכוש טרקטור. כשחזר ארצה הכיר את מלכה. אז היתה עדיין חיילת. כשהש-תחרה, נישאו. מיכה נכנס כחבר בחברת חריש, שהיתה אז החברה הגדולה בארץ לעבודות-עפר.

מישפחה רגילה

שנה אחרי שנישאו נולד בנם הבכור, אהוד. חודש אחרי-כך פרי-צה מילחמת ששת-הימים. מיכה גוייס כמפעיל-טרקטורים בסיני. ארו, בנם השני, נולד ב-1969, בשיא מילחמת-ההתשה בסיני. בתם הראשונה נולדה שלושה חודשים לפני מילחמת-יוס-הכיפורים. במלחמה הוא היה מגו-ייס במשך 120 יום ועבד כטרקטוריסט באל-עריש. בתם השנייה נולדה שלוש שנים אחרי-כך. מישפחה רגילה ולא-מעניינת,

האובן ופרקליטו שימחה זיו בבית-המשפט. אני לא אליס

מלכה ומיכה האובן בתחנותם. סווח כתוצאה מחוסר-הירות

מונולוג של עמי גוב, מוכ"ל משרד-התיקשורת שהתכפר

"יעקובי הרגיש בהקלה..."

אבי וילנסון תיעום

באתי לתפקיד עליידי אמנון רובינשטיין במאי 1987, ואילו גר נכנס לתפקידו בתחילת יוני 1987. בהתחלה דווקא שררו בינינו יחסים טובים, על אף העובדה שהגיעו אלי רכילות על הלחצים שהופעלו עליו להחליף אותי באיש-מיפלגה. בהתחלה הגיע יעקובי לחודש, חודש שנים... כך בפירוש הוא הציג את המצב. לכן הסתדרנו בינינו. אחר-כך, כשיש גילה שזה לא משרד שולי, גילה את הכוח הטמון במישרד — ערוץ שני, ככלים.

כשאני נכנסתי לתפקיד, בעצם הוקמה רשות-הרואר ומישרד-התיקשורת רוקן לכאורה מתפקידו. אני הוא שהכניס תוכן למישרד. כיום זהו אחד המישרדים המיקצועיים ביותר מבין מישרדי-הממשלה. ביום השישי המפורסם מלאו שנה ושבע לכניסתי לתפקיד. לא קפצתי לתוך דבריו של יחזקאל שפר. רציתי לשמוע. הוא הצהיר: "יש בחדר הזה רק גבר אחד: איש שיש לו אומץ, הוא פייטר, יש לו יושר אינטלקטואלי, אבל חבל שהוא לא בצד הנכון..." הכוונה היתה אלי.

קמתי והגבתי: "כל מי שטוען שאני עומד לנשל את עובדי בוק ממישרד תידי, זוהי השמצה פרוצדורית; אני לא מבין מה הפחד שלכם ממעט התחרות, שאני רוצה להכניס בתחום הזה!"

אחר-כך תקפו בעיקר את השר. הוא קם לסכם את עמדתו, והרגיש שהוא רב במסמך שהוציא בחודש פברואר, המסתמך על חוות-דעת מישפטית של חיים צדוק. כשיעקובי מדבר, הוא נסחף קצת...

הבנתי את המצב. ירדתי למישרד וביקשתי ממזכירתי של יעקובי לקבוע לי פגישה ל-11:30, לכמה דקות. היא לא ידעה למה, אולי העריכה, אולי גם הוא העריך.

איך מחליטים להתפטר? יוצאים מח' דרישה-ישיבה, יורדים במעלית ואומרים: "זהו זה!"

הייתי נרגש מאוד. זה לא בא לי בכ' לוח. נורא חבל לי, מפני שיש עוד הרבה מה לעשות.

ירדתי שהליכתי תהיה אכזבה גדולה עבור הצוות שעבר איתי. הצלחתי ליצור אווירה של עבודת-צוות ועזרתי להם להרגיש טוב עם עצמם, יצאתי אצלם הערכה עצמית.

כשנחתי ליעקובי את המכתב, ממש התרגשתי. זה היה רגע כזה גורלי. לא, לא היתה לי אשליה שהוא ישנה את עמדותיו ושכחתי מכל אולי להישאר בתפקיד. אני חושב שהוא הרגיש אפילו הקלה. הוא הרי התבטא, לא-אחא, שבמהלך הקאריירה שלו לא

התמטרות שלי נכנסת לתוקף ביום הראשון הקרוב. כך הוסכם ביני לבין השר (גר יעקובי). למעשה לא תיכננתי להתפטר ביום שישי. העניין של ההתפטרות היה על הפרק במשך כמה שבועות, אבל לא תיכננתי שזה יקרה דווקא ביום שישי. זה קרה בנזק. נקבעה פגישה ל-8:30, ביני לבין יעקובי, מנכ"ל בוק, ויושב-ראש מועצת-המנהלים של בוק ויושב-ראש ועדה-העובדים ר' נציגי העובדים. אני אפילו לא זוכר מי יום את הפגישה. אולי השר.

הערכת שיש סיכוי שאתפטר, מפני שרוב הנושאים שעמדו לעלות מטעם הוועדים היו קשורים בעמדות. הגעתי לישיבה. האווירה היתה דווקא נעימה. כולם בירכו את כולם לשלום, כאילו הגענו לאירוע אינדיבידואלי. נכנסנו לחדר-היונים בקומה ה-32 בבניין של בוק. במרכז ליד השולחן ישב השר, אני ישבתי לשמאלו ואילו יורם אלסטר, יו"ר בוק, ישב לימיני. יחזקאל שפר, יושב-ראש ועדה-העובדים של בוק — איש חזק, דומיננטי מאוד — איחר.

התחילו להעלות את הנושאים. מובן שרוב היציגים כווננו נגד המנכ"ל, המה נגד לחברה. אמרו שם שפעילות תגי רום לעובדי בוק שיישאו מחוסרי עבודה. אחד הדוברים השתמש במילים

בוטות יותר, האחרים דיברו באורח פחות בוטה. פתאום הופיע יחזקאל שפר. בפתח דבריו הסתבר לי שהיתה פגישה קודמת בינו לבין השר, בהשתתפות חיים הכר פלר.

לא הייתי מוזמן לשם. זה נראה לי קצת מוזר. שפר סיפר שקיבל בפגישה ההיא חיוכים מהשר שעובדי-בוק צודקים בעמדתם, אבל הוא מעוניין לש' מוע זאת שוב מפי השר, בפורום הנוכחי.

האם היו במהלך השנה התייעצויות שבהן לא שותפתי?

וראי, זה קומם אותי. מדוע זה קרה? מפני שגר (יעקובי) לא ראה בי את אחד מאנשיו. אני הר

בבוקר של יום שישי אמרתי למישי פחתי: "אולי היום אתפטר." המישיחה בעצם רצתה שאתפטר. הם ידעו מה עובר עלי. אם אני רוצה לצאת מהאקט הזה "גבר"? רוצה לצאת אדם הנאבק על עקרונות! בווראי! זה נשמע לך נאיבי מציד? אבל זוהי האמת.

נכון שצדק כזה אמור להיפס כצ' עד של מחאה ולעורר משהו, אבל לא השליתי את עצמי שאעשה כום. עם כל מה שקורה בשטחים, בווראי שהפיתרון שם הרבה יותר חשוב למדינה בימים אלה מאשר הבעיה שאני מעלה. איך לתמצת את הבעיה במישיפט אחד? בעצם אני, המיקצוען, מעומת עם פוליטיקאי. האם העימות נובע מהמאבק על קולותיהם של 9000 עובדי בוק ובני-מישפחותיהם, ערב בחירות? זה לא ברור. העימות, אבל זהו בהחלט פירוש מתקבל על הדעת לעימות.

מה הלאה? אני עוד לא יודע. במשך סוף-השבוע צילצל הטלפון יותר מאשר כרגיל. כבר התחילו להציע הצעות.

להשתין נגד הרוח

ל מה, בעצם, השיכור של שנים להתפטרות של גוב מתפקיד מנכ"ל מישרד התיקשורת? גוב נסיה לחתוך גר למנופול של חברת "בוק". בורה זאת מספקת פרנסה ל-9000 עובדים, ומכאן הרגיש שות הפוליטיים כלפי ועד העובדים של החברה.

השיכור גוב: "אני, בהשקפה, נגד פיקוח. אני בעד משק ליברלי, שוק חופשי, מינימום של התערבות הממשלה בת' הליכונים מרטיים, אבל כאן יש לנו בעיה עם מנופול. זה קשה בעיקר כשמדובר על טלקומוניקציה. לא ניתן, כיום, לנהל חיים תרבותיים בלא טלקומוניקציה. היתה לנו אחריות ציבורית, להב' טיה תחרות בתחום כזה חשוב.

בפברואר נישח יעקובי את עמדתו, המנוגדת לשל, והשתמך על חוות-דעת של חיים צדוק. מדוע דווקא צדוק? אל תשאלו אותי! איך היועץ המישפטי לממשלה מרשה זאת? — תשאלו אותו! איך הוא מרשה זאת? אחר המישיפט של יעקובי עמד לפני שלוש אלטרנטיבות: להיכנע, להתפטר בו במקום או להישאר ולנסות להילחם מבפנים. בחרתי ב' אלטרנטיבה השלישית. "זה היה נאיבי מציד? בדעבד ברור לי שזה כך, מאנף היכרות עם המערכת. אי-אפשר להשתין נגד הרוח, ולאמר שזה גשם..."

המערכת דפוקה

לתפקיד הגעתי בחודש מאי, לפני שנה. קודם-לכן שירתתי בחילה-האוויר. כיהנתי בתפקיד הנדסה ופיקוד.

במיקצועי אני מהנדס אווירונאוטיקה ומכונות. בסוף השרות הצבאי שלי הייתי ממונה על פרויקט הכפיר. באחד במאי 1971 — כן, הכל קורה אצלי בחודש מאי — פרשתי מהצבא ועברתי לעולם-העסקים. למדתי מינהל-עסקים.

האם הייתי סיפור של הצלחה? כך אומרים.

ב-1981 עברתי לעולם-העסקים הצינלאומי, התיישבתי בלונדון. בעיקר בתחום של שיווק ופיתוח מערכות צבאיות.

מ-1977 אני בירידות עם אמנון רובינשטיין. הייתי חבר בד"ש, ובאמת האמנתי שניתן יהיה לשנות את פני הפוליטיקה בארץ...

עזבתי את כל העניין ב-1981, אבל נשארת בירידות עם אמנון (רובינשטיין). בדצמבר 1986 הוא הציע לי להיות יושב-ראש מועצת-המנהלים של חברת בוק. קיימנו פגישה נוספת על כך, ואז הוא הציע חילופין: שיוורם אלסטר, שהיה עד אז מנכ"ל מישרד-התיקשורת, יעבור לבוק, ואילו אני אחיה מנכ"ל מישרד-התיקשורת.

לא היכרתי לפניכן מערכות ממשלתיות מקרוב. מה הרהים אותי ביר? תרי! אוהו! הסירבול בקבלת החלטות, חוסר העצמאות של מנכ"ל ממשלתי מיקצועי בניהול המישרד אחרי חלוקת התקציב. המערכת פשוט רפוקה!

אני, למשל, החלטתי שסעיף מסויים יעלה לי שני מיליון דולר, והוא עלה רק 1.5 מיליון דולר, ואני רוצה להעביר חצי מיליון דולר מסעיף לסעיף — הסתבר לי שאין לי סמכות לעשות זאת! אני פשוט לא יכול לעשות זאת! כמנכ"ל היתה לי רק אחריות, לא סמכות. הייתי צריך לרוץ לפקיד דרגה ג' במישרד-האוצר ולבקש ממנו אישור ועוד אישור. חוץ מזה, רמת המשכורות של פקידים-ממשלה, זהו פשוט עלבון למערכת!

איך הסתדרתי במשך שנה? האשה עוברת, לי יש פנסיה מצה"ל וחוז' מזה, אכלתי חסכונות.

הפוליטיקאים של המערכת? קיסי סטרו-פילי: בעיקר הפריעו לי המיניר יים למועצות-מנהלים ולתפקידים, לא רוצה להיכנס לשמות. יש העדפה מפורשת לשייכות פוליטית על פני כישרון מיקצועיים.

אני? מה פתאום הייתי מינוי פוליטי של רובינשטיין? כבר לא הייתי חבר מיפלגה בעת שמוניתי לתפקיד. אילו הייתי חבר-מקור? כעת? יכול להיות שילא הייתי חולך הביתה, יכול להיות האם ניתן לשנות את המערכת? אם רור צים — אפשר! זה קשה, אבל אני בא מת מאמין שאם רוצים — אפשר. באתי לשלוש-ארבע שנים למישרד התיקשורת. לא ציפיתי ללכת אחרי שנה.

הירי של הנהג

(המשך ממסוד 35)

כשעבר במונית כעבורה צרדית. שני חיילים תקפו אותו, וכתוצאה מכך איבד שתי שיניים.

כפעם השנייה הותקף לפני שנתיים. הוא לקח שתי נוסעות ברמת-גן. כדי ביקשו שייסע לשקונת סלמה ג', כדי לאסוף חבר נוסף. הבחור היה פיליפיני, שהיה כמצב של שיכרות. כשהגיעו ל-ערם הם סירבו לשלם. הבחור הפיליפיני התחיל להכותו. מיכה השאיר את המונית ונס על נפשו. הבחור רדף אחרי ריו, הרביקו והמשיך להכותו. מיכה הצליח לברוח, אולם נפגע בכל חלקי גופו. הוא הגיש תלונה במישרד. אחרי המיקרה הזה הכניס בעל-הרכב אלה למונית. האלה הונחה תחת מושב הנהג.

המיקרה השלישי אירע לפני שיבעה חודשים. האובן הסיע ארבעה נערים מהריסקוטס קולוס'אום בתל-אביב לכיוון פתח-תיקוה. באחד הרמזורים בפתח-תיקוה שוחחו הנערים עם נע' רים אחרים, שנסעו ברכב אחר. מיכה רשם את מיספר הרכב. כשראו זאת, התחילו להכותו. הוא ניסה להוציא את האלה מתחת למושב, אולם הנערים חטפו אותה והיכו בו באלה שהוציא להגנתו. הוא נזקק לטיפול רפואי ממר שך.

בעיקבות זאת החליט לרכוש אקדה. לא חשבתו שאדוקק לו אי-פעם. קניתי אקדה בעל קוטר קטן, כדי שלא אוכל לפגוע במישהו בצורה חמורה. הוא אר מר. את האקדה שמר במגף. כפעם האחרונה, כשהשתמש בו, הוא היה מונח על התגורה שהיתה למוניתו.

על המיקרה עצמו, ועל השתלשלות האירועים, הוא מסרב לספר, בעצת עור-רדרינו שימחה זיו.

כמו ברנרד גץ

שהובא האובן בראשונה לפני שופט בית-מישפט-השלום, ראובן זיו, ניסה עורדרינו להשוות את המיקרה לפרשת ברנרד גץ, שהרג ארבעה נערים שחורים כשניסו לשרוד אותו — אולי — ברכבת התחתית בנייר ירק. "אני לא גיבור, ואני לא ברנרד גץ", אומר האובן, ומתנגד להשוואה שערך עורדרינו.

מאז המיקרה הוא חולם שהוא משת' תף בהלווייתו של אמגר. העניין מטריד אותו, לא נותן לו מנוח, על אף מראהו השליו.

לפני חודשיים אושפו האובן בבית חולים, אחרי שנמצא שיש לו מורסה בכבר. הוא היה מאושפז במשך שלושה שבועות. ימים אחרים אחר-כך חזר לע-בורתו, אולם התחיל לסבול מכאבים בכליות.

יום לפני המיקרה נמצא שיש לו ציסטה בכליות. בבית-המישפט אמר האובן שאמגר שלח את רגליו בין שני המושבים הקדימיים, וכעת בו צדיד גופו ובראשו. אשתו, אומרת שבעלה כנראה פחד שיפגע בכליותיו.

אחרי שאמגר נפטר בבית-החולים תנ'ה-השומר. קיבלה מלכה שלוש אייר מים טלפוניים על חייה-ותי לדרה. גם הבת הגדולה זכתה באיום טלפוני.

הבת עדיין לא יודעת כיצד להתמרד עם האסון שפקד את אביה. היא מנסה להפנים את המיקרה, ואף לא סיפרה עליה לחברתה הטובה ביותר. שני הבנים הגדולים, המשרתים בצבא, קיבלו חופשה וסועדים את אמם.

בחקירת המישרד התברר שהאובן הורשע בערב בעבירות-תנועה ובמיקרה אחד הורשע בגרימת מוות כתוצאה מחוסר-הזהירות.

למרות זאת החליטה השבוע שופ' טת-השלום, שרה גדות, לשחררו בער' בות ממעצרו, בנימוק שמות המנוח אי נו מצדיק מעצר עד תום ההליכים, אף שנהג אולי ברשלנות, אולי בפזיזות, אולי בחוסר כוונה תחילה.

השופטת ציינה, בהחלטתה לשחררו, שהוא הסיע אדם שיכור, שקילל ותקף אותו, ומשוכר ירה האובן שני כדור רים באוויר שאחר מהם פגע באמגר וג' רם למותו.

כמו בגדה המערבית.

פרשת פלאטו

פלאטו היה המוח, יהודה אלבויס היה הכוח וקלרה חורי, המזכירה, סיפקה את היופי

הוא רצה להיות זמר

יהודה אלבויס (39), שנעצר באחרונה יחד עם הבוס שלו שמואל פלאטו-שרון, והמבלה כרגע בבית-המעצר באבו-כביר, חלם לפני 10 שנים להיות זמר.

היה לו קול יפה, חזק, ושמועה מוסיקלית טובה מאוד. הוא עבד כאיש-הסאונד הצמוד של להקת הכל עובר חביבי, כאשר הלהקה היתה בשיא הפופולאריות שלה. הוא לא רק עבד איתם, אלא גם התיידד איתם, והם עודדו אותו להיכנס לאולפן ולהקליט שיר-א-הבה רומאנטי. שלומית אהרון, יובל דור, עמי מנדלמן וקיקי רוט-שטיין לא רק עודדו. הם גם נכנסו איתו לאולפן ושרו את קולות-הרקע.

אבל זמר ממורסם הוא לא נעשה מזה. השיר זכה בהשמעות אחדות ברדיו, והתקליט התחיל להעלות אבק על המדף בתקליט-סיה.

אלבויס הוא בחור צנוע. מעולם לא רץ אחרי פירסום אישי. אולי אף התחמק מזה. רק בגלל השיר שלו היה מוכן אז להתראיין. הוא אישר שהוא בן-דודו של בימאיה-קולנוע רומן פולנסקי, המפורסם בכישורו, בשערוריות-המין שלו ובטראגדיה של חייו - רצח אשתו שרון טייט, שהיתה בסוף הריונה, על-ידי חבורתו של צ'ארלס מנסון.

שנים אחר-כך מסר לי יהודה שתי תמונות שלו עם פולנסקי, שצולמו בדירת אמו של אלבויס בחולון. יהודה הוא חסון, גבוה ורחב הרבה יותר מאשר בן-דודו, אבל הדימיון בפניהם בולט בצילומים אלה.

אלבויס נראה טוב: גברי, יפה-תואר, חתיך, לבוש בדרך-כלל

יהודה אלבויס ובן-דודו רומן פולנסקי
הוא אהב את אורלי יניב

בניס, בחולצת-טרדיקו, שהבליטה את שריריו, ובנעלי-ספורט לב-נוות. שיערו היה תמיד ארוך מתיסרוקת גברית רגילה.

תמיד היה קצת מיסתרורי. מעולם לא נידב מידע ממורט על מעשיו. ידעתי על אוסף המכוניות העתיקות שלו. בהודמנות אח-רת סיפר לי על איזו מיסעדה בדרום תל-אביב, שאותה פתח עם שותף. מעם אמר כמה מילים על שהותו באתרי-הסרטה של פו-לנסקי ובילויים משותפים שלהם.

הוא לא דיבר הרבה גם על הרומאן הממושך שלו, משהו כמו שבע-שמונה שנים, עם אורלי יניב. הוא אהב אותה, והעריך את עבודתה.

אינני יודעת באיזו מכונית נוהגת אורלי כיום, אבל לפני שנים אחדות הוא הרכיב, במיוחד עבורה, מנוע של מכונית-מירוץ על מכונית רגילה, מה שאיפשר ליניב לדהור על הקו הקבוע שלה דאן, סביון-ירושלים ובחזרה.

לפני 15 שנה עבר אלבויס קורס של אנשי-ביטחון באל-על. הוא בעל רקע קרבי בצה"ל, סיירת וצנחנים.

כאשר הוסרטה סידרת-הטלוויזיה על גולדה מאיר, השתמש בימאיה-הסרט במכונית עתיקה השייכת לאלבויס. בסרט הוא נהג במכונית ושיחק בתפקיד איש-ביטחון של גולדה. בבית-המישפט טענו השבוע השוטרים כי הוא מצג את עצמו במירמה כשומר-הראש של גולדה.

נעמי רז

המעקב שערבה המיטרה אחרי שמואל פלאטו-שרון וכמה מעוזיו החל בגלל סיבה שאינה קשורה בו כלל, אלא כחבר שלו, שעזר לו בתקופת-הבחירות.

במהלך הציתות הטלפוני החליטה המיטרה כי גילתה רברים שעוררו את חשדותיה על עבירות-מירמה, שתיכנון ה"כילשעבר. עליכן עצרה את פלאטו-שרון, מנהל-המשק שלו ו"אניקלוד להב ועוזרו האישי, יהודה אלבויס. יומיים אחר-כך נעצרה גם מזכירתו היפה של פלאטו, קלרה חורי.

בבית-המישפט טענו חוקרי-המישפט, רה, בראשות הקצין ראובן קובנט, כי פלאטו היה המוח שתיכנון פרשיות-מירמה מסובכות בחור"ל, שבהן היו קשורים יהלומים, שטריוחוב וכושם בוימי-באבווה.

המיטרה טענה כי להב ואלבויס היו הכוח המבצע, חיליו של הח"כ לשעבר, והמוציאים-לפועל של פרשי-יות-המירמה. קלרה חורי, המזכירה, נעצרה בגלל ענייני תעבורה והחזרת רכב מושכר אחרי המועד. אם פלאטו הוא המוח, ואלבויס הוא הכוח, הרי שקלרה היא היופי, התלוצצו מישפ-טנים באולם-המעצרים.

בעת הבקשה להארכת מעצרים של שלושת הגברים טען קובנט כי קיבל חומר חדש שהגיע אליו בערב הקודם. ובו פרשיה של זיוף תמונות מאוספו של שרון. הוא גם הראה לשופטת, שרה גדות, בדראמטיות גדולה מיסמך סודי, וטען שיש בו חומר חדש וחמור מאוד. השופטת רמזה לסניגורים של פלאטו שרון, עורכי-הדין יהודה ויינשטיין וריינה לוי, וסניגורו של אלבויס, עורכי-דין דין פינחס נוסבאום, כי מדובר בפרשה חמורה ביותר, שאיננה כלכלית.

למחרת הסבירה השופטת לסניגור רים כי במיסמך הסודי מדובר בתוכנית של פלאטו-שרון לחסל את שותפיה-לשעבר, טיבור האגרו, המכונה גם תום הר. סיפור המעשה התברר לפני בית-הדין מישפט המחוזי בתל-אביב, בעיקבות תביעה אזרחית שהוגשה נגד פלאטו שרון על-ידי חברה צרפתית ב-1981.

באחת הישיבות, בסוף שנה שעברה, העיד גיסו של הח"כ לשעבר, ז'אק אסר לין, אחיה של אנט פלאטו-שרון. הוא

השוכמת רמזה לסניגורים

של פלאטו-שרון וחבריו,

שהמדובר בפרשה חמורה

ביותר. למחרת הסבירה

השוכמת כי במיסמך

הסודי מדובר בתוכנית

לחיסול השותף לשעבר

סיפר כי הביא לסביון צייר איטלקי בשם אנריקו ביאקו, שבא להעתיק את התמונות מאוספו של שרון. באותה ישיבה סיפר גם אסולין כיצר שמע ב-1981 כמו אונזיו כיצר משוחח פלאטו שרון בטלפון, ומבקש מידידו ז'אק אנגלרד למצוא דרך להעלים את תום הר.

כל הסיפור הסודי הזה עלה כבר לפי-ני שנה לפני בית-המישפט באולם פתוח לציבור, ודווח בפרטי פרטים בהעולם הזה (25.11.87). היה זה מכיר למדי לגלות כי מיטרת-ישראל חשפה את כל המידע הסודי הזה רק אחרי זמן רב כל-יך.

סניגוריו של פלאטו-שרון צירפו את הכתבה של העולם הזה (בשם "אנט בין הבעל והאח") לערר, שהגישו לבית-המישפט המחוזי. **אילנה אלון**

אבי ולמן, העולם הזה

אבי ולמן, העולם הזה

אבי ולמן, העולם הזה

שלוש שיטות לשימוש בקוקאין. מימין: קוק פרסי מונח על נייר-בספ. שואבים את העשן באמצעות קשית מנייר-בספ. ואילו ביד השנייה מחזיקים מלמטה נייר טואלט מגולגל דולק, המחמם את נייר הבספ מלמטה. זה נקרא "להריץ". באמצע: השיטה הקרויה "להריח". מחממים צלחת, מנגבים ממנה את הלחות, מסדרים

עליה שורות של החומר, סותמים נחיר אחד ביד ומריחים בנחיר השני. משמאל: השיטה הקרויה "פרי-בייס" (בסיס נקי). הבלי נקרא "בונג". מכוסה בנייר בספ. מניחים קוק על קצה אחד של המכסה, מחממים ושואבים העשן מהכוס בחור בצד השני. התמונות בוימו על-ידי צלם, "העולם הזה", אבי ולדמן, בעזרת מתנדבת.

כמעט כולם מכירים את כולם, חלקם היו נשואים זה לזה, וכולם נוהגים לבלות באותם המועדונים והמיסדרות.

מנה לשם אורגזמה

על פי החוק נחשב קוקאין כסם מסוכן, באותה הדרגה כמו ההרואין. גם הכמות הנחשבת כמיס- חרית, על פי החוק, זהה בשני סוגי הסם. גם בקוקאין וגם בהרואין כל כמות העולה על 0.3 גרם נחשבת ככמות מיסחרית. ואולם גם בפרקליטות מודים כי מ-0.3 גרם הרואין אפשר להכין כמה מנות, בעוד שגרם קוקאין נחשב, כר- רד-כלל, כמנה אחת.

צורות השימוש בקוקאין הן רבות ושונות. אחת מהעדויות בתיק של ג'וזף סיפרה כי כדי להגיע לאורגזמה היא מורחת את איבר מינה באבקה הלבנה. גבר אחר מהעדים סיפר במישטרה כי לקח את הקוקאין כדי לעשות דיאטה, וכי היה מורח את הסם על תניכיו מדי בוקר, והרבר עזר לו להת- גבר על הרעב כמשך כל היום. קונה אחר סיפר כי נהג לטבול קצה

ההרואין

מי הם המשתמשים? מה הנזק למשתמש? מה אומר החוק?

ההגשה את התסקיר לבית-הדין. גולרמן נתפס יחד עם חברתו ראו, ענת קופרמן, שמישפטה טרם הסתיים. ענת היתה כעבר חברתו הצמודה של יוסף ("ג'וזף") וילץ, שנעצר לפני שבועיים. יחד עם אשתו סנדרה ועם חברו אבי כהן. רשימת הקונים שנתפסו אחרי

כאש בשדה-הקוצים פשטה בי בתל-אביב השמועה כי דורון גולרמן (35), בנו של אחד היהלומנים הגדולים בתל-אביב, נידון לשנת מאסר כפועל על החזקה של גרם וחצי קוקאין. העונש החמור, שהטילה השופטת אסתר קובו על גולרמן, שזו לו ההר- שעה הראשונה בסמים, עורר בהלה גדולה בין צרכני הקוקאין. המשתמשים בקוקאין הם חוג סגור למדי, ורובם מכירים איש את רעהו. הם קונים מאותם הספקים, ולעיתים מש- תמשים יחדיו כסם, העובר ביניהם כשהוא מפורר בשורות סדורות על צלחת, כמו פולחן אלילי עתיק. חבריו של גולרמן טוענים שקיבל עונש חמור מפני שחשש לגלות למישטרה את מקור הסם. הוא לא רצה להסגיר את האדם שמכר לו את הקוקאין, והעדיף להורות בכך שייכא את הקוקאין מארצות-הברית, משם חור ימים אחרים לפני שנתפס. ייכוא סם הוא עבירה חמורה הרבה יותר משימוש עצמי, וזה היה אחר הגורמים לעונש החמור.

גורם אחר היה יחסו המתנשא של הנאשם, שלא הופיע לדיונים, ושהתנהג בצורה חצופה כלפי קצינת-המבחן

סיפורו של מסניף בפארנויה: "ביטחון מופרז, מאצ'ו מזיין"

הפרי-בייס ממכר מאוד, ואפשר להוציא 500 דולר לערב בזמן קצר.

כתוצאה מהשימוש הממושך בקוקאין הגעתי לידי החלטות מוטעות, שהביאו אותי להפסדים כספיים, ולהתרחקות מתכרים טובים שבסך הכל רצו לעזור לי.

בשלב מאוחר יותר התחלתי לערוב דימיון במציאות. ראיתי דברים שלמעשה לא היו קיימים, החל בבלשים ובמישטרה, שהיה נדמה לי שעוקבים אחריי, וכלה בשדים וברוחות, המסתובבים בבית והמנסים להשמיד אותי.

השלב הסופי נקרא פראנויה פסיכוטית, והוא השלב המסוכן ביותר, שממנו אפשר לצאת רק על-ידי טיפול פסיכיאטרי, וזה מה שקרה לי. באחד הימים התמוטטתי והתחלתי להשתולל ולהרוס דברים.

חברתי הזעיקה חברים ורופא, שקבע שעלי להתאשפז מיידית. מובן שהתנגדתי, אך זה היה הדבר הנכון ביותר שהיה יכול לקרות לי.

הייתי בטיפול במוסד במשך כמה חודשים, קיבלתי תרופות רבות, ורק אחרי שלוש שנים של עזרה פסיכיאטרית חזרתי לעצמי.

כיום אני רחוק מסמים, שיקמתי את עצמי ואת עסקיי.

אני נזכר בעוד עניין: כשאתה משתמש בקוקאין, אתה מסוגל לקיים יחסי-מין ממושכים מבלי לגמור. בעידן יח- סי-המין המכניים, זה מכשיר חשוב כדי להשיג זיונים ולהחשב כ-"זיון טוב". שתי התחושות – של הביטחון העצ- מי המופרז והמאצ'ו המזיין הרבה זמן – מילכוד שקשה מאוד לוותר עליו, וזה מה שמפיל הרבה אנשים.

זוהר אהליאב

התחלתי לאבד אמון בכל הסובבים אותי, והייתי מחליט לבד לגבי כל דבר, מבלי לשתף את חברתי-לחיים או את חברי ועובדיי. בכל נושא שבעולם הייתי משוכנע שיש לי הידע הטוב ביותר בעולם.

באותה תקופה צרכתי מדי יום שניים-שלושה גרם. הייתי מסדר 10 עד 14 שורות על מראה, והייתי מסניף בחברת חברתי דנה (שם בדוי), או חברים ישראלים שאיתם הייתי בקשרי-עבודה.

כשהייתי מגיע למסיבות-קוקאין, היה לי בכיס בקבוקון קטן, המכיל כמות של 1 גרם, ואלו מחוברת כפית זעירה שבעזרתה ניתן להוציא כמות של שורה אחת.

בניו-יורק מכנים את הבקבוק בשם "השימוש בבית- השימוש". כדי שלא תצטרך להתחלק עם אחרים בכמות הפרטית שלך, אתה מורש לשרותים, ושואף בעזרת הכפית את הכמות שלך.

לעיתים היינו יושבים, שני זוגות, ויורדים על גרם אחד, בערב אחד או שניים, כך שההוצאה היתה 50 או 100 דולר לשני הזוגות.

פלש ישר למוח

פרי-בייס לא הייתי נוע, אבל ראיתי חברים שלי, ששאמו קוקאין בשיטה הזאת, שבה לוקחים המישה גרם קוקאין, מזקקים אותו ומקבלים כמעט ארבעה גרם, במיקרה הטוב. מהזיקוק מתקבל כדור קטן ומוצק, שאותו מדליקים, ושואפים במכה אחת.

הסטול הזה חזק במיוחד, והם טענו שזה כמו אל-אס- די בריבוע. זה נותן פלש ישר למוח.

אומרים שהקוקאין הוא "סם האצילים". הרבה מדברים בשיבחיו, אחדים משתמשים בסופר-לאס- ביס.

לפני ימים אחדים נפגשתי עם דויד לור (שם בדוי) גרוש בן 35, ואב לשלושה, שחווה את הצד השטני של השימוש בקוקאין. הוא מגדיר את עצמו כנקי מזה חמש שנים, וחברתי-לחיים מאשרת זאת. הוא משתייך לקבוצת המצליחנים, שעשו הרבה כסף ורכשו בית ממואר, מכונית ויקרית ומעמד חברתי. לכאורה סמל-הצלחה, אך רק מעטים ממקורביו יודעים את מסע-הסמים הדרמטי שלו, שהביא אותו עד כדי אישמוז במוסד סגור במשך שישה חודשים.

הדרממה הזאת התרחשה בזמן שהותו בניו-יורק, שם התגורר במשך שלוש שנים לצורך עסקיו.

אני מדלג על כל העניין איך הגעתי לקוקאין. אני רוצה להתרכז ישירות בגוש שנגרם כתוצאה משימוש בקוקאין. תוך זמן קצר ביותר הגעתי למצב שבו ישנתי בין שעה לשעתיים בלילה. הרגשתי באופן יוצא מן הכלל, ממש מאצ'ו, וחשבתי שכולם מסוממים ומבזבזים את זמנם בשינה, וזה היה המילכוד הנורא.

מערכת-העצבים שלי התחילה להתעייף, מבלי שהרגש- תי בזה בכלל, עד לפליחה, עד להתמוטטות-עצבים.

אצלי זה התבטא בפראנויה חולכת וגוברת. נדמה היה לי שכולם רודפים אחרי, מחמשים אותי, גם בגלל העניין הלא-חוקי שבסמים.

נדמה היה לי שאני יודע הכל יותר טוב מכולם, ש-"הם" לא מבינים דבר, שרק אתה יודע מה טוב בשבילך.

היפים והיפות מי ומי בפרשה

שטיינמץ, ולהם בן משותף. שטיינמץ התחתן לאחר הגירושין עם השחקנית זמרת חני נחמיאס.

● **חגי שחר**, המכונה "חגי היפה", היה בעבר בדווגה של השחקנית ירדג' מנית חלי גולדנברג, שהיתה גם חברת תלחיים של התעשיין מושביץ לפני נישואיו עם המעצבת פריחי שטיינמץ.

● **יצחק ("פיצי") ויטונסקי**, נמלט מהארץ אחרי התמוטטות חברת האופנה פיצ' שבנעלותו. איש-חברה

חגי שחר
רומאן עם דוגמנית מפורסמת

רונת גמליאל
רומאן עם בעל בוטיק

פופולארי, שבמשך חמש שנים חי עם קטי וזובסקי, בעלת-בוטיק בתל-אביב. אחרי שחווה לוי נפרדה מגי פולופ, היא היתה בתווגו במשך כמה חודשים. אחרי פרידתם לא נקשר שמו לכל אשת-חברה אחרת.

● **יוסף ("ג'וזף") וילן**, אינו מוכר בחוגי הבליינים כאיש-חברה, אך מי שמכירים אותו מרבים בשיבווחו כאי-עבר נקשר שמו כשדרנית-הדריון שוש עטרי.

● **אבי כהן** אחיו של לילי ז'ל, שנהרג בתחילת השנה בתאונת-דרכים מחרידה בתל-אביב. הם ניהלו את בית הקפה צ'פלין, בטיילת בתל-אביב. כהן הוא דמות מוכרת בתל-אביב, בעלה לאנשי הלילה והברים.

הרבה שנים היה נהוג לחשוב כי קוקאין הוא "סם האצילים", שאינו גורם נזק או התמכרות. זיגמונד פרויד, שרלוק הולמס, יציר דימיונו של קונאן דויל, והסופר האיטלקי פיטיגרילי שיבווח את הסם הממריק. תקופה ארוכה היה זה אופנתית לשאת בפית-כסף קטנטנות תלויה משרשרת זהב, כדי לרמוז על השימוש בסם האציל.

אלא שלאטלסאס התברר כי הנזקים, שגורם הקוקאין, אינם נופלים מאלה של ההרואין. מחקרים חדשים תומכים בדעה כי קוקאין עלול לגרום לאנשים מסוימים לנזק בלתי-הפיך במות. לאחר רים גורם הסם לפראנויה, המחייבת אישפוז.

העידן השבוע הדייר רייטר
בבית-המישפט:

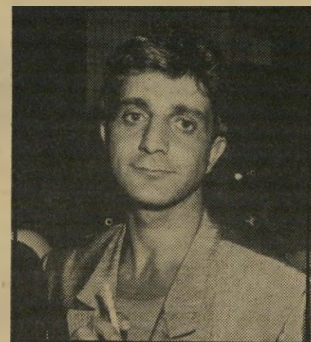
אני פסיכולוג קליני, מנהל מרכז השיקום לנפגעי סמים ביפו. אנחנו

כי שהסתבר בחובות עקב צריכה מרובה של קוקאין וברח מהארץ ללוס-אנג'לס.

● **ג'רשון ליר**, בסביבות גיל הארבעים, משמש איש-התחזוקה של הבניין המפורסם ביותר בשכונת בבלי בתל-אביב, המכונה המינדל הלוהט בשל הפעילות הרומאנטית המתנהלת בו.

● **שימעון פריינטה**, ממקימי מועדון ליקוויד. שנסגר לפני שנה. היה נשוי לעינת, ובשנתיים האחרונות ניהל רומאן עם השחקנית רי רוזנפלד.

● **דרון גולדמן**, בנם של היהודי מן יחזקאל גולדמן ואשתו טוצי. היה נשוי עם מאיה אוסטרובאק, שלאחר גירושיהם התחתנה עם היהלומן ארליה בך-אהרון. גולדמן ניהל רומאן ארוך עם ענת קופרמן. אחיו, איתן, המתגורר

שימעון פריינטה
רומאן עם שחקנית

פיצי ויטונסקי
רומאן מסושך, וברחה מהארץ

בני-יורק, היה נשוי עם אלינור מעוז, בתם של ניצה ודני מעוז, שנהרגה בת-אונת-דרכים. מאיה, אשתו-לשעבר של רורון, היא החברה הקרובה של איריס אטר.

● **פירחי מושביץ**, אשתו של התעשיין רוד מושביץ, ניהלה רומאן במשך חמש שנים עם יצרן-האופנה רר ברט רשמן, שהיה מבעלי חברת נילן. זמן קצר לאחר פרידתם היא נישאה למושביץ, שהוא בעלה השני. בעלה הראשון היה איש-הטקסטיל צביקה

תו של פוקס, וביקש מהשושפט להרשיעו ולשחררו בערובה עד למתן גור-הדין. למרבית הפלא, נעתר השופט לבקשה ושיחרר את הנאשם.

רשימה סודית

בעירות הקשורות לסמים
קשים נהוג בדרך-כלל לעצור את הנאשמים עד תום ההליכים, ולגזור עונשי-מאסר בפועל גם על משתמשים. כל היפים והיפות, המופיעים כרגע כעדי-תביעה נגד ג'וזף וסנדרה וילן ואבי כהן, יהיו בקרוב נאשמים בשימוש בסם, והתביעה תדרוש עבורם עונש מאסר. בידי המשטרה רשימה נוספת של חשודים, שאותה היא שומרת עדיין בסוד. זוהי כיום הרשימה המבוקשת ביותר בתל-אביב.

● **שרית איטר** (30), בתם של ישראל וחיה איטר, קבלנים למוצרי חשמל. שרית, אחת מנערות-הזווה של תל-אביב, נעלמה בשנים האחרונות מחיי-הלילה מאז נישואיה לאיתן גולן, נישואין שהחזיקו מעמד שנים מעטות בלבד. היתה מבאי הסוודון של רפי שאולי, שם נהגה להתבלט בהופעתה האקסטרווגנטית.

● **איריס איטר** (34), היתה נשוי אה דרורן איטר, אחיה של שרית. בחר

שרית איטר
נישואין קצרים

אוראל זרביב
רומאן עם איש-עסקים

רה בלונדית חטובה מיושבי אכסודוס. אינה מוכרת בחוגי הבליינים.

● **עופר ארנן** רוקה, שהיה נשוי עם איריס איטר אחרי גירושיה מדורון.

● **אוראל זרביב** (22), קצינה בצי ה"ל", היתה חברתו במשך ארבע שנים של הרוגמן אבי חזן. אחרי פרידתם הכירה את איש-העסקים הנשוי אילן שובס, בן לאחת המישפחות האמידות בישראל. השניים עברו להתגורר כמי לון היריות ימית. אשתו של שובס חיה כיום עם התעשיין רונן שטן.

● **רונת גמליאל**, בוטיקאית יפהפיה בת 28 מרמת-השרון, היתה נשואה בעבר עם הספר גילי גמליאל. בשנה שעברה ניהלה רומאן עם בחור צעיר בשם ג'קי פיטשון, שהיה בעל בר-טיק בדיוגוף, נערי-שעשועים תל-אביב

שם יורה מיד בהאשמות. הסניגור בא מצויד בפסק-דין רבים שקבעו כי יש לדון כל מיקרה לנסיבותיו, וכי לא תמיד יש לעצור את הנאשמים בעיני רות-סמים.

הוא הדגיש את עדותו של הדייר רייטר, וכן את העדויות בדבר התמכרות

מפתחות של אחד מדיירי הבית. האיש, יצחק אטיאס, נעצר וכפר באשמה. סניגוריו, עורך-הדין רוד יפתח והמישפטן יוסי וילברברג, טענו כי הסם אינו שייך לו. אלא שהמישטרה ערכה האונות והקליטה שיחה עם ארם בשם יהודה מזור.

באותה שיחה ביקש מזור לקנות 10 גרם קוקאין, ונאמר לו כי אי אפשר לקנות פחות מ-45 גרם. כאשר נערך חיפוש אצל מזור, יומיים לאחר השיחה, נמצאו בדירתו 35 גרם קוקאין בלבד. הוא עומד כיום לדין לפני השופטת שרה סירוטה, וגם הוא מנסה לשכנע את בית-הדין שיש לו סיבה טובה למה לא לשם סחר. כרי הוכיח זאת, הביא השבוע סניגורו, מרדכי כץ, כעד מומחה, את הפסיכולוג הקליני הר"ר מיכאל רייטר.

במישפט אחר, שנערך בימים אלה וטרם הסתיים, הורשע אברהם פוקס, זוג חלונות-ראווה מתל אביב, בהספקת סם בתמורה, בשימוש עצמי ובשימוש שלא לצורך עצמי. פוקס נתפס על-חם כאשר ברשותו 85 גרם קוקאין. המישטרה לא ערכה ציתות לטלפון שלו, ולכן אין הוכחה לסחר בסם. אבל שיחות שהתקבלו באיתורית של פוקס היו מבועלי-מיסעדות ובוטיקים בצפון תל-אביב. פוקס טען כי כל השיחות הללו נגעו לענייני-עבודה, כלומר לזיגוג חלונות.

פוקס סיפר שהוא מכור לקוקאין. הוא התמכר לסם בארצות-הברית, וכאשר חזר לארץ המשיך להשתמש בו. הוא הסביר כי הוא זקוק לסם לתיפקוד המיני. כרי הוכיח את גירסתו הביא אישור מרופא אף-אוזן-גרון, כי כל הרירית שכאפו אכולה לגמרי מהרתי-קוקאין. הוא סיפר כי הוא נוהג להשתמש בסם, יחד עם חבריו, במסיבות ובזמן שידור מישחקי כדורסל בטלוויזיה. לדבריו היה מכבד בהודמנויות אלה את ידידיו. מי שרצו שילמו לו עבור הסם שהריתו. אחרים,

גילה וסנדרה
סם חדש נפלא

שלא היה להם כסף, "התפנקו" סתם. גם במישפטו של פוקס הביא הסניגור עורך-הדין מאיר זיו, את הדייר רייטר כעד. הוא אמר כי פוקס התמכר לסם על רקע מישפחתי, והוא זקוק לו לתיפקוד המיני. המומחה אמר כי פוקס אינו מהווה סכנה לציבור, ויש סיכוי לרפאו גם פיסית וגם נפשית. המומחה המליץ לשחררו ולא להכניסו למאסר.

הסניגור עשה בשלב זה תרגיל מחור. כס. כאשר ביקשה התובעת, שרה רדין, לעצור את הנאשם עד תום ההליכים, והדגישה את הכמות הגדולה של הסם שנתפסה אצלו, הציע הסניגור כי הנא-

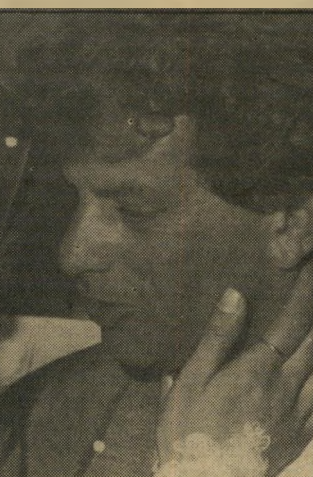
של סיגוריה רטובה בקוקאין, ואחר-כך עישה אותה.

אבל הדרך הרגילה והמקובלת היא לפזר שורות או פסים של הסם על צלחת, ולהעבירה מאיש לאיש יחד עם קשית או שטר-כסף מקופל. המתחכמים שבין המשתמשים נוהגים לזקק את הקוקאין באמצעים ביי-תיים, ולהפכו לפרייבייס ("בסיס נקי"). התורם המזוקק גורם לריגוש גדול יותר, אך גם לביזבוז גדול של הסם ולעלות גבוהה יותר שלו. רק מעטים מאוד נוהגים להזיק קוקאין.

למשתמשים יש סלנג מיוחד. הם מדברים על "להתפנק" במקום להסניף (מהאנגלית TO SNIFF), שפירושו: לרחרח. בשיחות-הטלפון שהוקלטו אצל ג'וזף נשמעו מילות-הקוד של "אבי, בני, גידעונו!" לפי האותיות הראשונות של השמות: א' — מנה אחת, ב' — שתי מנות, ג' — שלוש מנות. לפי העדויות מרדכי כהן גם קוקאין, גם מריחואנה וגם כדורי-אקסטיו, והיה קוד נוסף. סוודר לבן סימל קוקאין, וסוודר ירוק מאפריקה פירושו מריחואנה.

בביתו של ג'וזף נמצאו בסך הכל שלושה וחצי גרם קוקאין, ואצל אבי כהן לא נמצא כלל סם. אבל הרעש שאמצעי-התיקשורת עשו במיקרה זה יצר את הרושם כי זוהי שתי-הקוקאין הגדולה והחשובה ביותר שנחשפה. זוהי טעות גסה. ג'וזף עצמו נאשם והורשע ב-1983 בייכוב קוקאין לארץ בכמות גדולה. הוא נידון אז לשנתיים וחצי מאסר בפועל, ושנתיים וחצי מאסר על תנאי.

לפני שלוש שנים נידון צעיר בשם חגי שחר לפני השופט אורי שטרומן על החזקת כמות של 62 גרם קוקאין. סניגורו, עורך-הדין מרדכי שורר, טען כי הנאשם מכור לסם, וכי הוא צורך כמויות גדולות מאוד, ועל כן כל הכמות שנמצאה אצלו היתה לשימוש אישי, ולא לסחר. בזמן המישפט ישב

חגי שחר
רומאן עם דוגמנית מפורסמת

ג'וזף בין הקהל באולם, והעיר הערות שונות. נראה כי היו בקהל עוד צרכני קוקאין, מכיוון שבזמן חקירת העדים קיבל הסניגור פתקים ובהם ייעוץ, שעליהם היה חתום "נרקומן". חברת-הלשעבר של שחר היתה די-דוגמנית חלי גולדנברג, שבזמן המישפט היתה כבר חברתו הצמודה של רוד מושביץ, ששמו עלה בפרשת הרשת של ג'וזף. לחגי שחר סידר אז מושביץ מקום-עבודה, כתובנית לשיקומו.

אישי-בומה אחר שהורשע לפני חודשים אחדים בהחזקת כמות של 15 קרם קוקאין הוא המוסיקאי בארי סחרוב. הוא נתפס כנתיב, כאשר חזר ארצה כשהסם בכליו. למרות שזו היתה הרשעתו הראשונה בענייני סמים, נידון סחרוב על-ידי השופטת קובו לשנתי מאסר בפועל. עירעורו על חומרת העונש נדחה.

זג!
זג!

למני חודשיים חשפה המישטרה במרתף של בית משותף בבת-ים קוקאין במישקל של 750 גרם. הסם נמצא בתוך צינור, ועליו היה צורר-

(המשך מעמוד 39)

מטפלים גם במתמכרים לקוקאין. ההתמכרות לקוקאין היא בעיקר נפשית, אבל לקוקאין גורם גם לנזק פיסי גדול. הוא גורם לעליית מהירות וחרדות בלתי חזירהם וברופק, ולחסימות בעורקים. הוא עלול להביא למוות משבץ מוחי, עקב היצרות של כליהדם. שימוש מתימש גורם נזקים לכבד, והרחה במשך זמן רב מביאה להרס הריניות באף. מובן שהוא גורם נזקים כלכליים, חברתיים ופסיכולוגיים רבים.

בקוקאין אין תגובה פיזית קשה להפסקה בנטילתה. יש אישקט נפשי וריאנונות, אבל לא סבל גופני, כמו זה שאנו מכירים מההרואין. לגבי נזק מוחי, המימצאים שבידינו עד היום אינם מורים בבירור על כך. השימוש בסם גורם להמונ תופעות פסיכוסומטיות, שחלקן נגרמות מחרדות וחלקן מהשימוש בסם עצמו, וקשה לברר את מקורן הוודאי.

קשה לראות סימנים חיצוניים על משתמש בקוקאין. מי שמכיר את המשי תמש היטב יכול אולי לגלות אצלו התעוררות יתר.

בניגוד לאופיאטים (הרואין ודומיו), שבהם הגמילה היא איטית ובעזרת תחליפי-סם, הרי לגבי קוקאין אנו

ממליצים על הפסקה מיידית. יש צורך בהתערבות תרופתית אנטידפרסיונית, ובקביעת סדריום מאור עסוק וקשה, כדי שלא תיווצר למטופל כמיהה לסם. יש נטייה לחזור לשימוש בקוקאין במצבים דיכאוניים. הגמילה הנפשית היא הקשה ביותר בכל סם. משך זמן השימוש עד לתלות הוא מאוד אינדיבידואלי. יש אנשים הנוהגים להשתמש בקוקאין רק בסופי שבוע. חלק מאנשים אלה מספיקים לבסוף בכלל להשתמש בקוקאין, חלק מתמכרים ונוקטים לו לעיתים קרובות יותר, וחלק יכולים להמשיך בשימוש של סופי-שבוע בלבד במשך שנים רבות. ומינות הסם חשובה מאוד לעניין התלות.

השפעת הקוקאין ממריצה ומעוררת. הוא נותן למשתמש הרגשה של עוצמה ויכולת, אבל השפעתו נמשכת בין שעה לשלוש שעות בלבד. אחר-כך יש צניחה למצב דיכאוני, כשבזיכרון המידי עדיין נמצאת התחושה של אויפריה שהיתה למשתמש קודם לכן. הסם מונע שינה, וגורם לעירנות.

כמו בכל מיקרה של זעזוע רציני למערכת הנפשית, הרי גם השימוש בקוקאין עלול לגרום להתפרצות של דברים לאטנטיים. זה בעיקר כאשר

משתמשים בסם בהזרקה. אז יתכנו מיקרים של התקפים פרנאודיים רציניים ביותר.

האבסורד הוא בכך שהשימוש בסם, במיקרה זה, הוא מעורר-לחלחלה, ובכל זאת אין המתמכר מפסיק את השימוש. בניסויים שנעשו על חולדות-מעבדה, התברר כי החולדות העדיפו ללחוץ על כפתור שישחרר להן כמות גדולה יותר של קוקאין, למרות שזה היה כרוך במכתחשול בלתי-נעימה, מאשר ללחוץ על כפתור שישחרר כמות קטנה יותר של קוקאין ללא מכתחשול. גם קופים, כאשר הביאו לתאם נקבה מיוחמת, העדיפו עליה קוקאין.

עד כאן דבריו של הר"ר רייטר. כמו שיש אופנות בנושאים אחרים, הרי גם בסמים יש אופנות. בשנות ה-60 היה האלי-אסדי כוכב מרכזי בין הסמים, וכיום החל בעלייתו המטאורית סם חדש, המכונה אקסטיי (XTZ). הוא נלקח בגלולות, והרכבו הכימי טרם התברר.

בשיחות שהוקלטו בין ג'וזה ואשתו לבין לקוחות שונים דובר כבר על האקסטיי, שעשה את הופעת-הבכורה שלו בישראל.

הר"ר רייטר טוען שלא יתכן שחומר כלשהו יהיה כלי-כך נפלא ויגרום הרגשה טובה למשתמש, ולא יביא בעיקבותיו התמכרות. הוא אומר כי מדובר, כנראה, על ההתמכרות הפיזית בלבד, ולא ההתמכרות הנפשית, שהיא, כמו בקוקאין, הסכנה העיקרית והקשה.

אילנה אלון

סיפורה של סנדרה: מדוע בגדו?

ולחשוב שכל הבלגאן הזה נעשה כשאדם יושב בביתו עם חברים כראש טוב ובשקט, אדם שאוהב לפנק ולהתפנק. זה באמת מוגזם!

סיפורה של סנדרה:

השעה היתה 12 בלילה, בערך. ישיבנו בסלון. ג'וזה ואני, יחד עם שימרון פריינטה, השותף של ג'וזה בדיסקוטק פרימדי בחיפה, לשעבר מבעלי ליקוויד בתל-אביב. ראינו סרט מעניין בוודיאו. הילדה ישנה.

שמעתי רעשים מכיוון המיטבה. אמרתי זאת לג'וזה ולשימרון. שימרון קם לראות, אף אחד לא היה שם. אחרי כמה דקות שוב היה רעש. ג'וזה הלך למיטבה, וכשחזר לסלון אמר לנו שמישהו מנסה לפרוץ לבית.

כשהגענו למיטבה התפרץ ונונו דרך התריסים. (מפקח ניסים ונונו, ממחלקת סמים).

בהתחלה נורא נבהלתי. חשבתי שהימאפיה באה לרצות אותנו. אבל ג'וזה

ג'וזה אכל אותה שוב מהחברים שלי, אמר מכר של ג'וזה, אסיר ששחרר מבית-המעצר רמלה, שם ישב עם ג'וזה בימים האחרונים. פגשתי אסיר משוחרר זה בתל-אביב, והוא הציע שאבוא איתו לביקור אצל סנדרה, אשתו של ג'וזה בהרצליה.

ברוך במונית סיפר לי על מצב-רוחו העכור של ג'וזה, ועל אכזבתו מחבריו, שמסרו הוראות במיטרה וסיפרו כי רכשו סמים אצל ג'וזה. הוא גם סיפר על געגועיו של ג'וזה לאשתו, סנדרה, ולביתו התינוקת, נופר.

סנדרה, השוהה בבית אמה בהרצליה, היתה נרגשת כשקיבלה את רייט-שתיהלום מג'וזה, שביקש למסור לה שלא תתייחס לניפוחה של הפרשה בעיתונים. הוא מסר שהוא מקווה כי הכל יסתדר בקרוב, שהוא סומך על פרקליטו גיורא זילברשטיין שאל לבקר אותו בכל יום בכלא.

סנדרה עדיין נסערת מבגירת החב

ג'וזה עם שימרון פריינטה ואבי כהן, זוהי אקסטה. שאי אפשר להסביר במילים...

הרגיע אותי ואמר שזו רק המיטרה. הם לא אמרו שהם שוטרים, אבל ג'וזה הכיר אותם.

ג'וזה הציע להם לשבת, והם לא רצו והתחילו להסתובב בבית ולהפוך הכל. הם נראו מאוכזבים כשלא מצאו מה שחיפשו, ומה שמצאו היה בסך הכל שלושה גרם קוקאין ומעט חשיש ומריחואנה. ג'וזה אמר להם תיכף כי הסמים הם שלו והוא מודה שהוא משתמש בקוקאין.

לא חקר אותנו, רק המשיכו לחפש עד 2.30 בלילה, וישר לקחו אותנו לארכיביב.

למחרת ביקשו השוטרים מהשופט לעצור אותי ואת ג'וזה ל-15 יום.

בבית-המשפט פגשתי חברים. פגשתי את אבי כהן, את יפה ואת אווה. אבי הוא שותף של ג'וזה במועדון פרימדי בחיפה, ואחיו של לילי, שהיה חבר הכי טוב של ג'וזה ושנהרג לא מזמן בתאונת-דרך. אווה היא מלצרית במיטבה, והיא ששירכה בין ג'וזה וביני כשעברתי כרמנית במיטבה. אווה היא חברה טובה, וכחורה עלא כיפק.

מיום שהיכרנו, נשארנו ביחד וטיקטק התחננו. התאהבנו אחד בשני, וידענו שזהו זה.

אני
אנטי העניין!

בית-המשפט אמרה המיטבה לה לשופט שאני שותפה בסחר בסמים, וזה לא נכון כי אני דווקא אנטי העניין הזה. זה שג'וזה משתמש בסמים לא מפרע לי, וזה לא גורם לבלגאן בבית, וגם לא משפיע עליו לרעה ולא משנה אותו. אני יודעת שזה עולה הרבה כסף, אבל הוא אוהב את זה,

רים בג'וזה. היא צעירה יפה, המברכת בלחש. קשה לה להתרגל למצב שבו אנשים מצביעים עליה ברחוב. זוהי אחת הסיבות לכך שאינה רוצה לחזור לדירתה ברחוב בן-ציון דינור, שם גרה עם ג'וזה.

היא אמרה שהיא נמצאת בטרומה, מאז הפכו אנשי-המיטרה את הבית בחיפושם אחרי סמים. בחיפוש התגלו כשלושה גרם קוקאין, ומעט חשיש ומריחואנה. יותר מאוחר נסענו יחד לדירה זו. אך בהגיענו למקום התחטטה סנדרה לרגע, אמרה שלא תוכל לשוב לאותה דירה ולראות את החורבן השורר שם. היא גיללה להיות שם עם ג'וזה, ולעולם לא תגור שם בלעדי.

לא
על רצח!

היכנסנו לדירה הבתית למה התכוונה. היא היתה הפוכה. תקי ליטים וספרים היו זרוקים על הרצפה בסלון, ולירס עציצים שבורים, שצמיחם נעקרו מהם. בחדר היו פוורים כיסיות ופנקסיות ושבורים ותריסים שבורים במירפסת המיטבה. ממירפסת זו התפרצו אנשי-המיטרה לתוך הדירה.

ארבעת חורי הדירה נראו כמו אחרי חורבן. בגדים, נעליים ואביזרים שונים היו מוטלים על הרצפה. בחדר שבו ישבנו התניקות שברו אנשי-המיטרה את החלון. הם ניסו להיכנס מבעד לאותו חלון, וכשלא הצליחו פרצו פנימה דרך מירפסת המיטבה.

סנדרה סבורה כי אנשי-המיטרה ניפחו את המיקרה למימרים אכסוריים. הרי לא מדובר על חמישה ק"ג קוקאין, וזה על רצחו של מרדכי התנהגו השוטרים בצורה כה ברברית? מדוע הרסו את הבית? זה היה מיותר ומוגזם,

סיפורה של פירחי מושביץ: אני מצטערת!

אני מצטערת!

עד לימים האחרונים הופיע של פירחי מושביץ לעיתים נדירות במדורי-החברה, ולפעמים במדורי-האופנה. ידעו עליה שהיא אופנאית (מעצבת-האופנה של גיליו), שהיא בלונית, שהיא שותפה את נערי-החור, הרווק המושבע, דויד מושביץ, מבעלי עילית וכוכב קבוע במדורי החברה והרכילות - בעצם זהו, זה מה שידעו.

אני לא רגילה לכבד במדורים האלה, אמרה פירחי בסוף השבוע. כשאני נילוית לדויד באירועים ומתחילים לצלם - אני זזה מידי הצידה. את יכולה לחיווכה בעצמך שבקושי יש תמונות שלי בארכיונים בעיתונות.

דווקא השבוע צילמו אותי. כשהייתי בתצוגת-אופנה של בוגרי שנקר, תפסו אותי. ודאי שהיה לי דחף להיעלם לירח לשבועיים, אבל אחרי שכתבו שאני נוסעת כל הזמן לחו"ל... לא היכרתי את פירחי מושביץ. הגעתי אליה בסוף השבוע בעיקר בות הכותרות השמנות שזכתה בהן, במוקד פרשת הקוקאין.

במשך כמה שניות הלכה והתגבשה אצלי דמות של אשה חושבת. בוגרת, הלוקחת אחריות על מה שעשתה, ואינה מתחבאת מאחורי המונולוגים הקבועים הכל-כך מוכרים לי.

בפיה לא נשמעו מונחים כמו

«קורבן» או «שעיר לעזאזל». היא לא סיפרה לי שהיא שותת-דם, ואפילו לא נזכרה לי בצורה רגשנית בשני ילדיה. הדיבור היה רצונו. על הפרשה עצמה, ועל מה שהתפרסם אודות החקירה שלה בעיתונות, אמרה: «בואי נאמר שאני מצטערת על כל המיקרה. עשיתי טעות, אני משלמת על כך. למדתי מכך את הלקח שלי. החלטתי לא להיחשף יותר, מפני שאני לא אישיות ציבורית. אני עדיין לא רצה לכנסת...»

השיחות עם פירחי נעו בין המי שור הריגשי לבין המישור ההגיוני, שאותו תיבלה גם בהומור. «ראית את התמונה שלי בעיתון, שם למעלה בצד השמאלי במקום הקבוע של דמיאנוקו?»

זוהי גם אחת הסיבות העוצרות מפירחי להיחשף: «לאמר את ה'אמת, אני לא פתוחה עכשיו. אחרי כל העניין, אני סגורה, ממש כמו צת. היום אני לא אני. יש לי דברים שמיחזרים לי - יש לי הציניות שלי, ההומור שלי, הרגישות לש'אה. הייתי רוצה לשוחח לעומק, להגיע לאן שהוא. כיום אני לא מסוגלת.

אתמול הייתי בהיסטריה. טילפן אלי משהו, ושאל אם זה (פרשת הקוקאין) הולך להופיע ביומן-אירועים. משום-מה, אולי בגלל ההיסטריה, התרשמתי שזה הולך להופיע באמת בסלוויה.

דסנה ברק

סיפורה של אווה סעדון:

מבטים משונים

בעיקבות החקירה פטרו את יפה ממקום-עבודתה. במיסבאה האמינו לי, כשאמרתי שאין לי כל קשר למאורעות האלה, ולמולי אני לא מובטלת היום, אם כי מלאת-בושה. כל הלקוחות מביטים בי במבטים משונים, ואני רואה שהם שואלים את עצמם אם גם אני מכיר רה לקוקאין או סוחרת-סמים.

עד כאן דברי אווה. ג'וזה כתב לה שיר:

אווה, / הנה כמה מילים שלא אמרתי לעולם / אך הן ידועות כבר

אווה סעדון עובדת כמלצרית במיסבאה. היא קוסמטיקאית ומאפרת במיקצועה, חולמת להיות שחקנית. היא שיחקה בהצגת-הילדים חמור חדש ובנגיש בחוף, אחד מסרטי-המתח של יהודה ברקן. היא ששדכה בין סנדרה לג'וזה.

סימרה סעדון:
את ג'וזה אני מכירה כבר 10 שנים. בשבילי הוא משורר. בחור עדין ורחב-לב. ידעתי שהוא ישב מעם על עבירות של סמים, אבל זה לא הסתדר לי עם דמותו. הוא לא

קבוצה: דורון, סמי וג'וזה. מדורון הם קנו מכשירי-חשמל ותאורה לדיסקוטק. אצל סמי קניתי הרבה דברים, והייתי אצלם בבית. סמי היה הכי בסדר, ואני לא יודעת למה הוא התנהג ככה במישי-טרה. אני מתפלאת, כי הוא חבר של ג'וזה הרבה שנים, ויודע כי ג'וזה יכול להסתבך בקלות.

הוא גם ידע שג'וזה נפל בעסק בחיפה, ושהמישטרה עשתה שם בעיות עם צווי-סגירה.

הוא מבוגר...

את רוב האנשים שהוכירו בעיתונאים אני בכלל לא מכירה. אני מכיר רה רק את החוג המצומצם שבא אלינו הביתה. המישטרה אמנם עצרה את ג'וזה ואת אבי כהן, וגם את שומעון פריינטה, באותו זמן פחות או יותר, ואז נתנו את הסיפור המנופח לעיתונים. אבל בסופו של דבר הבינו גם הם שג'וזה ואני לא מכירים את רוב האנשים, ואז הם הפירו את התיקים, כי אין קשר במה שמייחסים לג'וזה ולאבי כהן יחד. גם עורכי-הדיון המייצגים את ג'וזה, ג'וזה ראו וילברשטיין ואבי כהן אמרו לי שיתנהלו שני מישפטים נפרדים. ובי מישפט של ג'וזה יביאו רק את האנשים שהוא מכיר.

שתי חברות שלי, אווה ויפה, סיפרו לי איך המישטרה לחצה עליהן, ואיך איימו לזרוק אותן לבית-הסוהר, אם לא יגידו שהחומר מג'וזה. הן ישבו 48 שעות במעצר-בית.

ג'וזה הוא אדם מבוגר, כבר בן 40, ובחורות נמשכו אליו תמיד. ואני נמשכתי אליו, למרות שאני בת 26, ויצאתי עם גברים, ביליתי וחיייתי. אמנם, בהתחלה קצת נרתעתי בגלל הגיל המבוגר, אבל הבנתי מהר שג'וזה בעצם עוד ילד. הוא עדיין לא התבגר, ואני חושבת שהגיל נעצר אצלו כשהיה בן 25. הוא עבר הרבה בחיים והוא גבר מעניין.

גם כשישב בבית-הסוהר, ידע להסתגל לכל מצב, ואהבו אותו, כי הוא טוב ואהב לעזור לאנשים. אני מקווה שאחרי המיקרה הזה ג'וזה יבין שעליו להתרחק מכל האנשים האלה שהזיקו לו, ושניגו יכולים להסתדר טוב בלי אף אחד מאלה. יש לנו ילדה נפלאה, גופר, ויש לנו מישפחה, והשאר מיותר בהחלט.

לא בגלל התינוקות

בבית-הסוהר הרגשתי הכי חרא שהרגשתי בחיים שלי. לא יכולתי להבין מה אני עושה שם, ואיך אפשר להאשים אותי בשותפות בסחר-בסמים רק מפני שאני אשתו של ג'וזה. המישטרה סיפרה לכל העיתונים שישחררו אותי בערבות, כי יש לי תר-נוקת בת חמישה חודשים בבית. אבל זה לא נכון.

אם הייתי שותפה בסחר-בסמים, שזו עבירה חמורה, לא היו מתחשבים בתי-נוקת. אני ישבתי באבר-כביר עם בחור רות שהתינוקות שלהן מפורזים אצל מישפחות ובמסורות, ואף אחד לא התחשב.

אילו היו להם הוכחות שאני שותפה בסחר-בסמים, זה היה אחרת. אני חושבת שהם רצו לשבור את ג'וזה עליידי המעצר שלי.

נעמי אדרה

כשלא היה להם חומר. זה היה חוג מצומצם, שג'וזה התייחס אליהם כאל חברים. היום, בדיוק, אני אומרת "בעיות". במיקרה הכל נפל על ג'וזה, וכמו שזה נפל עליו, יכול היה ליפול על מישהו אחר, כי הרי כולם היו משי-גים קוקאין בכל מיני מקומות, ולא מג'וזה.

אני בטוחה שמישהו רצה להתנקם בג'וזה והלשין במישטרה. זה מישהו שידע שכף ג'וזה בבית וקינא במערכת-היחסים הנהדרת ביני לבינו. אני לא אתפלא אפילו אם בחורה גרמה לזה.

כולם ראו כמה אנחנו אוהבים, וכמה הכל נהדר, ומישהו רצה לשחק כאן אי-זה קטע. ג'וזה הוא אדם נהדר, נשמה, ואין סיבה להתנקם בו, בייחוד שכולם יודעים שהוא הסתבך עכבר עם סמים וישב שנתיים וחצי בכלא, וגם זה היה בגלל חברים.

סתם ניפחו את העניין, כאילו תפסו כאן חמישה ק"ג קוקאין, ומי שידע על העבר של ג'וזה עם הסמים ידע שאפשר להביא את ג'וזה טיקט, כי יש לו קרע ועבר פלילי.

ומה יותר קל מלהגיד "ג'וזה"? ביי-חוד כשהמישטרה מחפשת רק את השם שלו. אז במקום להגיד את האמת, כולם פשוט אמרו: ג'וזה. כי זה הכי קל והכי נוח, וכך גם אמרו לאנשים במישטרה — שעליהם רק לתת את שמו של ג'וזה, והם ייצאו מהעניין.

ומי דיבר? שרית ואיריס ורונת גמליאלי. במישטרה הראו לי את העדויות שלהן, כדי להוציא ממני דברים. אמנם יש משהו בדברים שהם סיפרו,

סרקליט זילברשטיין רצו לשבור את ג'וזה...

אבל הרוב זה הגזמה פראית ממש. אני ציפיתי מחברים לדברים כאלה. אני מתייחסת במיוחד לסמי תנאל (סמי תנאל, בעל חברה לאופנת נשים איילה, שבכיתו נתפס קוקאין, הורה שהוא משתמש בסמים מזה תקופה קצרה, וקנה את החומר מחברו ג'וזה). וגם גרשון, איריס ושרית. אני היכרתי את האנשים האלה מג'וזה, שאמר לי תמיד שאלה חברים טובים. הם בטח לא חברים שלי. אמנם ראיתי אותם אצלנו בבית, ובמקומות-בילוי כמו הטינורסה. הם היו באים בימי חמישי, בדרך כלל, לפני היציאה לבילויים, ויושבים אצלי. ג'וזה לא יצאנו הרבה בגלל התינוקת.

עם רונת גמליאלי בכלל לא היה לי קשר, חוץ מפעם אחת שהלכתי אליה לבוסק, יחד עם ג'וזה, כדי לקנות משהו.

את שרית איטר אני מכירה מאחיה, דורון, שהוא חבר טוב של ג'וזה. הם היו

סנדרה ליד החלון המנופץ בהתחלה נורא נבהלת...

ואצלו זה במקום שתיית אלכוהול. אני בכלל לא התייחסתי לזה, לא היה חסר לי דבר. חיייתי די בצניעות עם ג'וזה, והוא תמיד דאג שלא יחסר לי כלום. הוא גם אבא נהדר לילדה. לא ראיתי שזה סם משכר, ולא ראיתי שזה סם מסוכן וראיתי ונוכחתי שעשרות אנשים מסניפים קוקאין, אני שים מכל הסוגים ומכל רבדי החברה. ג'וזה גם הסביר לי שזה לא ממכר וזה בסדר, והסביר לי שאני לא צריכה לבעוס.

למען האמת, כשהייתי רואה את הקוקאין מפורז בצלחת, הייתי מקבלת היסטריה. זה היה בהתחלה, ואחר-כך, בתקופת ההריון, לא הייתי מסוגלת לראות את זה.

בקיצור, התפשרתי כשהבנתי שלבן אדם בא על זה בכף, וכשהיה מפריע לי הייתי קמה והולכת לישון. תמיד ישבו אצלנו חברים בבית, ג'וזה הוא מארח "עשר", ואפשר לצחוק איתו. כישיבות האלה, אצלנו בבית, היה בכל פעם מישהו אחר מביא את החומר, למי שהיה, ומובן שגם ג'וזה כיכר את האורחים כשהיה לו, ואנשים אהבו את הפינוק הזה מאור-מאור.

בכל מקום משתמשים בקוקאין, ואני שים ממש אוהבים את זה. על הכדורים "אקסטיו" שמעתי שזה סם מעולה. וזה אקסטיו, שאי אפשר להסביר במילים.

האמת היא שאני לא יודעת את ההשפעה בדיוק, כי לא הצלחתי לגלות את ההשפעה של הכדור, אבל הבנתי מאנשים שמשתמשים באקסטיו שזה סם-אהבה, וברגע שלוקחים את הכדור רוצים רק לאהוב ולפנק, והכל נחמד, בכף.

לא עניין אותי מאיפה הסמים מגיעים. לא רציתי להיכנס לזה. אולי אילו הייתי אוהבת את זה כמו בחורות שראיתי, שמתות על זה, הייתי מתעניינת. אני דווקא אנטי, כי אני רואה את אלה שלוקחים כשהם לחוצים לפעמים, ועצבניים.

למישטרה היו הקלטות מהטלפון שלנו, עם כל מיני קורים, כך אמרו לי כשחקרו אותי ואני לא הבנתי למה הם מתייחסים.

מסרתי שלוש עדויות, אחרי שהראו לי ההודאות של ג'וזה, כאילו הוא אמר דברים, ואני לא רציתי להיראות טיפה. אז אמרתי, כך בסדר, כך וכך. אבל האמת היא שג'וזה לא רצה להכניס אותי לעניינים האלה אף פעם, ולא ידעתי במה מדובר, ופשוט הייתי מעבירה הודעות שאנשים ביקשו בטל-פון. שיחקתי תפקיד שכאילו אני יודעת, אבל למעשה לא ידעתי כלום. חוץ מזה לא רציתי להיראות יוצאת-דופן לגבי האנשים האלה, ששיגעו את ג'וזה עם הבקשות שלהם כל הזמן.

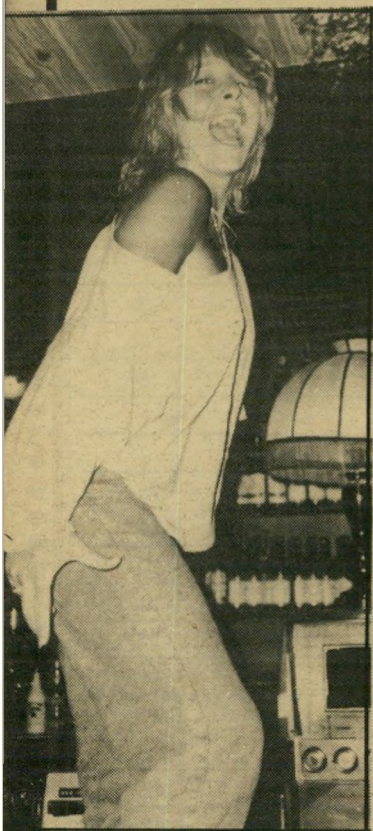
המישטרה איפשרה לג'וזה ולי להי-יית מעט זמן ביחד. ג'וזה היה במצב איום. הוא לא אכל יומיים, ובכה כשראה אותי, ביקש שלא אעזוב אותו. הוא ידע שאני סתם עצורה, ורצה שאצא מהעסק הזה ואשתחרר, ואז בפגישה שלנו אמר לי מה לומר למישטרה, וכך עשיתי.

הגזמה פראית ממש!

ל האנשים והחברים שבאו אלי-נו הביתה, ושהירחו קוקאין ביחד עם ג'וזה, היו מטרידים אותו בלי סוף,

עיון צמיר, העולם הזה אווה סעדון אהבה אני רוחש לך, ילדה חמודה

יפה הרוש מילים שלא אמרתי לעולם...

לכולם / אהבה אני רוחש לך, ילדה חמודה / אבל אין צורך לקפוץ לתיקרה / אהבה מסוג מאוד מסוים / שאולי כבר פסה מן העולם / אהבה, חיבה והערכה / שאין זכרים לה על נקלה / אהבה שאין לה חבר ורע / אהבה שאין בכוחה להרע / אהבה, חיבה והערכה / שאין מבטאים אותה במילה / ואם אפשר למצוא אותה, במילה / זו שוב: אהבה. (כפר-יונה, שעה 05.45).

סנדרה בדירה כיסא שבור, עציץ שפוף, רהיטים הרוסים

חידון זיכרון

אתה קורא מדי שבוע את "העולם הזה": 45 עד 50 אלף מילים; 80 עד 100 תצלומים על כיתוביהם; כתבות מגוונות ומדוריים קבועים. כך אתה קולט מדי שבוע קיתונות של אינפורמציה - חשיפות, עובדות, אורות. עבר שבוע, עברו שבועיים. מה אתה זוכר ממה שקראת וראית ב"העולם הזה"? מה למדת? היכן השכלת? מה שיעשע אותך? חידון הזיכרון, "עשרים מי יודע", מאפשר לך לבחון את עצמך ואת זיכרוןך.

להלן עשרים שאלות, שהתשובות עליהן מצויות בשני גליונות "העולם הזה" מחודש אפריל. כל שעליך לעשות הוא לענות על כל אחת מהשאלות הבאות, לפי שיטת המבחן האמריקאי (התשובה הנכונה לכל שאלה היא אחת מארבע האפשרויות המוצעות); למלא את תלוש-הפיתרון המצוי בפינה הימנית התחתונה של עמוד זה, לגזור ולשלוח למערכת "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גורדון 3.

בין העונים נכונה, אשר תשובותיהם יגיעו למערכת "העולם הזה" עד ל-31 במאי 1988, יוגרלו חמש הזמנות זוגיות לארוחת-ערב במיסעדת-היוקרה הסינית "ברווז הזהב" ברמת-השרון.

עשרים מי יודע

14. לרשותו של הצייר יגאל עזרי
הועמד סטודיו —
(א) במיגרל-דור.
(ב) בכנסיה ארמנית.
(ג) בתחנת-הכוח ררינג.
(ד) בנמל יפו.

15. כאשר הופיעה אורית ארביב ב-
בית-המשפט, שבו הואשמה בהזקת

מד כמעט ודאי של הדמוקרטים לנשי-
אות ארצות-הברית, היא —
(א) יהודיה.
(ב) סקוטיה.
(ג) ערבית.
(ד) ארמנית.

9. המונח "פוסט-קייטום", שהוזכר
במדור "דף חדש", פירושו —
(א) שרות-דואר מהיר.
(ב) מה שאחרי המישגל.
(ג) הלך-מחשבה איטי.
(ד) סיבה למלחמה.

10. הזמרת גלי עטרי היא בת מזל-
(א) גדי.
(ב) קשת.
(ג) עקרב.
(ד) מאזניים.

עיתון שבו העולם הזה

פילגש דייך בת-שבע אלנורה אריאלה אלישבע

11. הצעירה שבתצלום היתה פילג-
שו של משה דייך ושמה הפרטי הוא —
(א) בת-שבע.
(ב) אלינורה.
(ג) אריאלה.
(ד) אלישבע.

12. ילדת בראזיל, שאמה הביולוגית
מבקשת אותה בחזרה ממאמציה היש-
ראליים, גרה עימם —
(א) ברמת-גן.
(ב) בלוד.
(ג) ביפו.
(ד) בעפולה.

13. איתנאזיה היא המתת-חסד ומו-
צא המילה מן היוונית, שבה פירושה —
(א) מוות איטי.
(ב) מוות חפז.
(ג) מוות טוב.
(ד) מוות בלתי-צפוי.

(ב) בעכו.
(ג) ביפו.
(ד) בירושלים.
3. אחרי תבוסתו של זבולון המר
במסריל שיגרה מיסלגת-העבודה מס-
רים שכללו הבטחות תמורת שיתוף-
פעולה למיסלגה הדתית הבאה —
(א) ש"ס.
(ב) אגודת-ישראל.
(ג) פועלי אגודת-ישראל.
(ד) נטורי קרתא.

4. רק בעיר זאת טרם הוזכר שמו של
אלוף במיל' במדור "העולם הזה" של
הליכוד בבחירות הקרובות לראשות
העירייה —
(א) בתים.
(ב) ירושלים.
(ג) רמת-גן.
(ד) תל-אביב.

5. קצין צה"ל שבתצלום הוא —
(א) שליש נשיאהמדינה, אלוף-מישנה עמי
גלוסקא.
(ב) סגן הרמטכ"ל, אלוף אהוד ברק.
(ג) מפקד חטיבת גבעתי, אלוף-מישנה איקס.
(ד) מוזיקר הצבאי של ראש-המשלה, תת-
אלוף עזריאל נבו.

6. הנסקפה, שנולד לפני 50 שנה
בשווייץ, נוצר כתוצאה —
(א) מניסוי מיקרי של כימאימוז במעבדה.
(ב) מהתיירות סחנות פוליקה הביתיות.
(ג) מאיחזון של עקרות-הבית לטרוח בהכנת
קפה של בוקר.
(ד) מיבוליהשפע של הקפה בברזיל.

קצין צה"ל אלוף-מישנה אלוף חת-אלוף

7. השר בלא תיק יגאל הורוביץ
ציטט בטלוויזיה, בהקשר לפרשת לבון,
שיר של —
(א) הינריך היינה.
(ב) נתן זך.
(ג) דליה רביקוביץ.
(ד) חיים נחמן ביאליק.

8. החתונת של מייק דוקאקים, מועי-

1. מנתם בגן ביקש, בשעתו, מצלם-
העיתונות דוד רובינגר שלא לפרסם
תצלום שבו נראה בגן —
(א) לחץ את ידו של אריק שרון.
(ב) עזר לאשתו לשרוך את שרוכי נעליה.
(ג) מוחא כפיים בכנסת בתום נאומו של אנוור
סאדאת.
(ד) מסר את שיער ראשו.

2. חליל איבראהים ויר (אברג'יהאד)
נולד —
(א) ברמלה.

תלוש השתתבות בויזדון זיכרון מס' 1

סמן ב-X במישבצת השייכת לאות, הנותנת, לדעתך, את התשובה הנכונה לשאלה שמספרה רשום מצד ימין. מלא את פרטיך במקום המיועד לך, גזור את התלוש ושלח אותו למערכת "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גורדון 3. בין העונים נכונה, שתשובותיהם יגיעו למערכת "העולם הזה" עד ל-31 במאי 1988 יוגרלו חמש הזמנות זוגיות לארוחת-ערב במיסעדת-היוקרה הסינית "ברווז הזהב" ברמת-השרון.

שאלה מס' 1	א	ב	ג	ד
2				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				

שם ושם-משפחה
כתובת: עיר
רחוב
מס'

פוג'י

הוידאו שלך צריך שומר ראש

הסרט המגנטי של פוג'י שומר על הראש המגנטי של הוידאוטייפ שלך

קסטות פוג'י וידאו ואודיו - להשיג
בחנויות הצילום והחשמל המובחרות.
קסטות וידאו פוג'י - מעט יותר יקרות,
הרבה יותר טובות.
אל תחסוך באיכות. קנה פוג'י.

הראש המגנטי הוא החלק החשוב
והיקר בוידאוטייפ שלך. רק קסטה
מעולה ועמידה שומרת על חייו לאורך
זמן ומעניקה תמונה חדה וברורה תמיד.
איכות התמונה נשמרת גם בשימוש
החוזר בסרט.

FUJI VIDEO-**VHS**
CASSETTE

נציגים בלעדיים:

קבוצת חברות שמעוני בע"מ
טל': 03)888-521/2

העולם הזה

המשך הפרשה בצמדת המישטרה

סיפורה
של
הקצינה:

תמי
ברום

„המאהב שלי”

התנקהם

בבוים שלי!!”